A. M. D. G.

GRAMMATICA

LATINO-TAMULICA,

IN QUA DE

VULGARI TAMULICÆ LINGUÆ IDIOMATE

கொடுந்தமிழ்

DICTO,

FUSIUS TRACTATUR;

AUCTORE

P. CONSTANTIO-JOSEPHO BESCHIO,

SOCIETATIS JESU, IN REGIONE MADURENSI, APUD INDOS ORIENTALES,

MISSIONARIO.

NOVA EDITIO

CUM NOTIS, ET COMPENDIO GRAMMATICÆ

DE ELEGANTIORI DIALECTO செந்தமிழ் DICTA,

AB UNO MISSIONARIO APOSTOLICO

CONGREGATIONIS MISSIONUM AD EXTEROS.

PUDICHERII,

E TYPOGRAPHIO MISSIONARIORUM APOSTOLICORUM,

DICTÆ CONGREGATIONIS.

18[illegible].

Facultate à S. Sede Apostolicâ

II. RR. Episcopo Drusiparensi V. A. concessâ.

EDITORIS PRÆFATIO.

J. M. J.

OMNIBUS OPERARIIS APOSTOLICIS IN TAMULICIS REGIONIBUS DEGENTIBUS, SALUTEM IN DOMINO PLURIMAM.

Apostolicis laboribus vestris, Religiosissimi Patres, Fratresque Dilectissimi, inservire cupiens, quantùm in meâ fuit potestate, Deo juvante, operam dedi, ut hæc Grammatica mendis purgata accuratè prelo subjiceretur. Tres ejusdem editiones quæ anteà prodierunt in pluribus satis discrepabant; quibus attentè perpensis quidquid accuratum, quidquid ipsius Auctoris conceptum esse visum fuit, admisi.

Licèt multis tamulicis vocibus, in exemplum allatis, addita fuerit in tertiâ editione significatio quæ in primâ deerat, adhuc multæ reperiebantur voces tamulicæ quibus latina vox desiderabatur. Quapropter cum candidatis cujuscumque linguæ studium facilius et jucundius fiat, si

ignotis sibi vocibus additam habeant significationem, quamvis videretur esse temeritatem addere vel unam vocem tam justè æstimato operi tanti Auctoris, multorum desideriis obsecutus, et omnium utilitati consulens, significationem addidi vocibus quibus requirebatur. Item in §. VI. capitis V. tantummodo indicabantur numeri in quibus invenirentur voces correspondentes variis particulis, adverbiis etc... linguæ latinæ; omnibus pergratum fore existimavi, si, sub uno aspectu, illas voces exhiberem latinis adjunctas. In decursu etiam operis pro majori studentium facilitate, et ut virorum reverendorum quæsitis satisfiat, aliquoties in unam quasi tabellam collegi quæ in multis paginis explicabantur, verbi gratiâ, regulas orthographiæ, declinationum, formationis præteriti, conjugationis, etc... Sed ne confundantur dicta inscitiæ meæ cum præceptis tanti Magistri, illa, quasi notas, tali inserui modo, ut facilè dignoscantur.

In hâc Grammaticâ quædam sunt regulæ quas alii sequuntur, non autem alii; v. g. in his vocibus அடிபட்ட, கட்டுசோறு et similibus, quidam duplicant க, ச, த, ப; non autem cæteri; quinimò dictionaria ipsa prelis emissa in iis discrepant; et illud non mirandum; si enim celeberrimæ Magnæ Britanniæ Academiæ etiam de primæ in Anglicâ linguâ litteræ sono non concordant, quid mirum si in Tamulicâ linguâ quædam sint non uniformi usu admissa. Cæterùm, ut ipsemet illustris Beschius affirmat, in hoc idiomate sunt aliqua, quæ pro diversis regionibus diversa sunt. Forsan etiam vulgaris lingua, intra 115 annos qui elapsi sunt ex eo tempore quo in lucem prodiit hæc Grammatica, decursu temporis in paucis aliquam alterationem passa est. Præterea in hoc opere sunt aliqua quæ pro hoc idiomate

sunt præcepta, licet in elegantiori dialecto non admissa; quædam, forsan brevitatis causâ, sine exceptione dicta sunt, quæ tamen exceptiones admittunt. Quamobrem hìc generatim, et in decursu operis aliquoties particulariter, tales differentias adnotavi, ut prudens lector his certior factus videat quid in praxi sit usurpandum, et abstineat à reprehendendo quasi mendum quod forsan usu et ratione fulcitur.

Insuper cùm ad removendas multas difficultates, quæ occurrunt in studio Tamulicæ linguæ etiam vulgaris, ex commixtione vocum et loquendi modorum multorum ad elegantiorem dialectum, செந்தமிழ் dictam, pertinentium, valdè utilis sit saltem levis notitia hujus dialecti; cùm etiam ad prædicandam fidem gentilibus et confutandum Paganismum multùm prosint argumenta et testimonia deducta ex illorum scriptoribus et poetis, qui multotiès benè scripserunt de Deo, de Divinis attributis et virtute, et quorum opera linguâ elegantiori et ut plurimùm carminibus scripta, non possunt intelligi et in testimonium adduci nisi ab illis qui pollent illâ dialecto, existimavi utile vobis et gratum fore si hìc adjungerem parvulum Compendium Grammaticæ Latino-tamulicæ, etiam ab illustri Beschio delineatæ, de elegantiori linguæ tamulicæ dialecto, donec hanc ipsam grammaticam prelo subjicere alia necessaria opera permittant. Illis qui etiam nunc vellent studium illius dialecti aggredi, hoc compendium poterit inservire quasi introductio ad optimam Grammaticam ab eodem doctissimo Auctore Tamulicè scriptam, et தொன்னூல் dictam, quæ jamjam prelis subjecta fuit et publicata.

Cæterùm, Religiosissimi Patres, Fratresque Dilectissimi, orate pro me ad Dominum, ut, Divinâ ope adjutus, arduo infirmitati meæ commisso officio dignè fungar, ad

majorem Dei Gloriam, veræ Fidei propagationem, animarumque salutem procurandam. Valete.

Pudicherii. 6. Kal. Julii 1843.

AUCTORIS PRÆFATIO.

RELIGIOSIS LINGUÆ TAMULICÆ
CANDIDATIS
CONSTATIUS JOSEPH BESCHIUS
salutem in Domino plurimam.

Sæpe audivi vulgarem Linguæ Tamulicæ Grammaticam criminantes, quasi plura desiderentur, et aliqua errore non careant. Attamen vel quasi suis viribus non crederent, vel novitatis injuriam timerent omnes, sive etiam potioribus intenti levem hunc dedignarentur laborem, nemo adhuc manum operi admovere voluit. Et sanè tanta est novitatis injuria, ut cuicumque licitum videatur, ingenium sicut vinum probando, reprehendere quidquid novum est, vel hoc ipso nomine, quòd nondùm exprobrantium maledictis induratum opus consenuerit. Ego tamen notam hanc facilè despiciam, dummodo brevem hanc lucubrationem meam,

antiquorum laboris reprehensionem nemo audeat criminari. Nec sanè præsumens me plùs scire, quàm cæteros novam hanc Tamulicæ Linguæ grammaticam scribendam cogitavi. Sed Vir quidam, et mihi antiquâ consuetudine conjunctus, et omnibus singulari merito conspicuus, adeo hoc opus petendo institit, ut et amori, et venerationi inserviens, non crediderim jam posse negari, quod à tanto Viro tantâ desiderii contentione petebatur; præcipuè cùm hujus notæ hominum desideria, etsi precum imaginem ore præ se ferant, reipsà præcepta sint quæ præterire ingenuo animo non licet.

Duplex in hac regione Tamulicæ Linguæ idioma est: sublimem dixerim unam, communem alteram. Aliqui non satis appositè Poeticam vocant, quæ à communi recedit. Attamen, cùm eâ linguâ Tamulenses non tam in his, quæ metro ligantur, quàm in cæteris omnibus, quæ ab antiquis hujus linguæ peritis solutâ quoque oratione conscripta sunt, usos esse videamus, quod præcipuè in commentariis poetarum patet, ea satiùs quàm poetica lingua, elegantior vel sublimis vocabitur. Tamulenses verò hanc செந்தமிழ், et vulgarem கொடுந்தமிழ் nominant, ac si illud elegans Tamulicum idioma dicerent, hoc asperum. De sublimi linguæ dialecto in posterum, Deo favente, Grammaticam daturus et Lexicon, hìc de aspero sive vulgari Tamulicæ Linguæ idiomate tantùm loquar.

Cùm autem, Religiosi hujùs linguæ Candidati, vos non pueros, sed sublimiorum facultatum Magistros instruere debeam; ut vel in hâc ipsâ disciplinâ ex discipulis Magistri evadentes, expletâ hujus Grammaticæ lectione, alios edocere valeatis addam singulis loquendi modis radicem, ex quâ pullulare solent; unde et uberiorem ebi-

bere à fonte lympham, et similia vel ipsi eruere possitis. Et sanè ea, de quibus rationem reddere non possumus, etsi usu adipiscamur, scire nos gloriari nequaquàm possumus; quin et psittacus se plura scire falsò glorietur.

Dicam nonnulla, quæ ab antiquâ Grammaticâ variare, alia quæ ei contraire videbuntur: non tamen judicaturus cæteros, ab omnibus ipse judicandus. Sed, cùm nonnihil elegantiori linguæ studuerim, à quâ sicuti à fonte emanare scimus vulgarem, multa cognovi, quæ temporis intervallo in communi idiomate vitiata sunt, et ab Indigenis quoque, qui omninò rudes non sint, meritò reprehenduntur.

Quinque autem Capitibus dividetur hæc Grammatica. Primum Litteras tamulicas et Orthographiæ regulas dabit. Secundum Nomina et Pronomina exponet. Tertium aget de Verbis. Quartum Syntaxis regulas aliquas tradet. Ultimum numeros et quædam alia Tyronibus magis necessaria referet. Plura tamen omittam, quæ adeo necessaria non judicavi, ne, quasi congestâ mole, importunam eruditionem ventilare gestiens, vel immani spectro de novo accedentes à proposito deterrere, vel iniquo pondere teneros adhuc humeros gravare videar. Si quis plura desideret, elegantioris Idiomatis Grammaticam, quam brevi dabimus, consulere non dedignetur. Præterea ex regulis ipsis, quas hìc tradam, plures sub initio Tyronibus proponendæ non sunt, quas ego ordinem sequutus, suo loco quidem exposui; erit tamen prudentiæ Docentium, singulis modum et tempus, quo eas perlegere expediat, decernere.

Nec pluribus detinebo vos, Religiosissimi Patres, qui pro Christo legatione fungentes, futuri jam gentium

prædicatores, ejusdem consilio ad simplicitatem puerorum conversi, mirabili zelo, alibi alios sublimiora edocere sueti, ab aliis hic barbara verecundè ediscere non dedignati, balbutire incipitis. Apostolico huic vestro desiderio famulatum præstare gestit, qualecumque sit, leve hoc opus nostrum. Si quid adjumenti hinc accepisse vos arbitramini, rogate communem Dominum Messis, ut et ego exemplum vestrum sequutus, in ejus vineâ non inerti socordiâ sedeam. Valete.

E Missione Madurensi, 4. Kal. Jan. 1728.

GRAMMATICA TAMULICA.

CAPUT PRIMUM.

DE LITTERIS TAMULICIS.

§. I.

De numero et forma Litterarum.

Triginta Litteras Tamulenses numerant, quas எழுத்து nominant: ex his vocales duodecim, consonantes octodecim. Illas உயிர், * *uir*, has மெய், *mey*, vocant; ac si dicerent, *animam* et *corpus*: nec omninò ineptè; consonans enim sine vocali corpus est sine animâ; hinc consonantem, cui nulla uniatur vocalis, vocant etiam செத்தெழுத்து, id est, *littera mortua*.

Ex duodecim vocalibus quinque breves sunt, et குற்றெழுத்து dicuntur: அ *a*, இ *i*, உ *u*, எ *e*, ஒ *o*. Quinque sunt longæ, et நெட்டெழுத்து nominantur: ஆ *â*, ஈ *î*, ஊ *û*, ஏ *ê*, ஓ *ô*.

---

* In designandâ pronunciatione quandò venit *u* debet semper sonari quasi *ou* in gallicâ linguâ.

1

Aliæ duæ, quas inter longas Tamulenses numerant, reverà diphthongi sunt; scilicet ஐ *ai*, et ஔ *au*. Has autem duodecim vocales tamulico ordine referam :

அ - ஆ - இ - ஈ - உ - ஊ - எ - ஏ - ஐ - ஒ - ஓ - ஔ.
a - â - i - î - u - û - e - ê - ai - o - ô - au (aou)

2. Consonantes decem et octo, tamulico quoque ordine dispositæ, sunt hæ :

க - ங - ச - ஞ - ட - ண - த - ந - ப - ம - ய - ர - ல - வ - ழ - ள - ற - ன.
k- ng- s - gn-tt - n - t -n - p- m - y-r- l - v - l - l -rr - n.

Vim cujuscumque litteræ inferiùs referam. Ex his litteris formant alias, quæ veriùs syllabæ, quàm litteræ vocari possunt; cùm sint figuræ, quibus vocales copulantur consonanti. Non enim Tamulenses optimo Europæorum more postponunt consonanti vocalem, ut syllabas forment, sed ex consonanti et vocali tertiam effingunt figuram. Et cùm ipsi vocalem animam et consonantem corpus dixerint, appositè has syllabas உயிர்மெய் vocant, ac si dicerent *Corpus animatum*; supradictis autem vocalium figuris initio dictionis tantummodò utuntur. Cum verò cuilibet consonanti, si ங excipias, conjungi possint duodecim vocales, ex quâlibet consonanti fiunt duodecim figuræ, quas hîc referam.

3. Et 1°. ad exprimendum *a* breve, nihil addunt consonanti, ac eadem figura, v. g. க, exprimit et simplicem consonantem *k* et syllabam *kă*; et sic de cæteris : quod sanè laudari non potest, et tyronibus non leve negotium faciet. †

2°. Ad exprimendum *â* longum addunt figuram ா. Sic கா

---

† Nunc viget usus superscribendi parvulum signum (°) புள்ளி *pulli* vocatum, vel unum punctum super simplices consonantes, et superscribendi signum ‾ quando *a* vocalis cuilibet consonanti unitur. Verbi grâtiâ, க் est *k* consonans, et க̄ est syllaba ka. Qui usus quamvis non semper, attamen sæpesæpiùs et præsertim quandò daretur locus ambiguitati usurpatur.

câ, தா tâ, பா pâ &c. Excipe ணா ṇ, னா n, றா r, quibus ad exprimendum â longum non additur ா, ut cæteris, ா, sed mutant figuram hoc modo, ணா nâ. னா nâ, றா rrâ.

Attamen cùm dicta figura ா sit etiam littera ra, æquivoco obvia est: sic தாம் potest legi tâm, ipse honorificè, vel potest legi, taram, quod prò vice sumitur: propterea aliqui ad distinctionem, cùm hæc figura exprimit â longum, scribunt ா; quando verò sumenda est pro ra, more Grandonico complicant aliquantùm pedem anteriorem et scribunt ர. In eorum autem Grammaticâ நன்னூல் dictâ, ad discernendum tum â longum à litterâ ra, tum simplicem consonantem à consonanti unitâ cum a brevi, docent superscribenda aliquot signa, quæ புள்ளி vocant: quando scilicet littera est simplex consonans, inscribendum dicunt hoc signum ° : v. g. si scribas அற்றம், jam non potest legi arradam, ut fieret, si illud signum non esset, sed legitur artam, significantia. Pro alterâ autem æquivocatione, si hæc figura ா significet â longum, nihil inscribitur; si verò exprimat syllabam brevem ra, superscribendum signum ¯ : v. g. தாம் sine ullo signo legas tâm; cum hoc signo தா̄ம் legas taram. Adeòque hoc vocabulum பலா potest legi palâ, et tunc nullo notatur signo, et significat quamdam arborem: potest quoque legi paler, plures, et tunc notatur hoc modo, பலா̄. Sic மலா, si scribatur மலா̊, legitur maler, flos: si scribatur மலா̄ legitur malara, et est infinitivus à verbo மலருகிறது, florescere.

Eodem modo cùm figura exprimens e breve et ê longum, o breve et ô longum, esset eadem, ad distinctionem, longis nullo notatis signo, * brevibus superscribendum docuerunt anti-

* Alii, ut Pater L. N. de Bourges, nullo brevibus addito signo, longi istud — superscripserunt.

qui illud ˙. Sic மெய் legitur *mêy* longum, cum ெ nullo notetur signo, et est *pasce*: at மெய் legitur *mey* breve, et est *veritas*. Sic பொய் sine signo, legitur *pôy* longum, et est *eundo*: at பொய் legitur *poy* breve, et est *mendacium*. Attamen nullibi hæc signa, præterquàm paucis aliquot dictionibus, ex inertiâ fortasse amanuensium superscribi vidi unquam; quod sanè tyronibus præcipuè utile admodùm esset. Addo excogitasse me alium & faciliorem modum distinguendi *e* & *o* longa à brevibus: scilicet, cum utrique inserviat figura ெ, *combu* dicta; si hæc simplici formâ scribatur, erit *e* breve & *o* breve: si autem inflectetur in partem superiorem, ut infrà dicam, de *o* longo, sic ே, *e* et *o* erunt longa. Sic மெய், *mey*, breve: at மேய், *mêy*, longum. Sic பொய், *poy*, breve, at போய், *pôy*, longum. Qui modus pluribus satis placuit, et sequi non sunt dedignati. ‡

3°. Loco *i* brevis addunt consonantibus hanc figuram ி. Sic கி *ki*, தி *ti*, பி *pi*, வி *vi*, &c. Litteræ autem ட *tt* vel addunt idem signum, et scribunt டி, quod elegantius est, vel etiam scribunt டி.

4°. *î* longum exprimunt, inflectendo supradictum signum, sic கீ, தீ, பீ, வீ, &c

5°. *e* breve exprimitur anteponendo consonantibus hanc figuram ெ et *e* longum anteponendo figuram ே, quam utramque கொம்பு vocant: sic தெ *te*, தே *tê*; மெ *me*, மே *mê*; நெ *ne*, நே *nê*; &c.

6°. *o* breve exprimitur anteponendo figuræ, quâ utuntur pro *â* longo, idem ெ, sic: கொ *co*, லொ *lo*, ணொ *no*, றொ *rro*, &c. Et *ô* longum anteponendo ே eidem figuræ, sic: கோ *cô*, லோ *lô*, ணோ *nô*, றோ *rrô*.

7°. Pro diphthongo *au* anteponunt cuilibet consonanti ெ,

‡ Hic modus nunc ubique viget generatim admissus; alter est in oblivione demersus.

et postponunt ள: sic கௌ *cau*, தௌ *tau*, *&c.* Sed tunc poterat legi quoque *kêl, audi*, et *têl, scorpio*; quare vix est in usu hic modus scribendi: sed loco diphthongi scribunt *a* breve, et addunt *v* consonantem. Sic nomen *cauvei* ferè nunquam scribunt கௌவை, sed கவ்வை *molestia*.

8°. Ad exprimendum diphthongum *ai*, anteponunt consonantibus figuram ை, quam சுழி vocant. Sic கை *cai*, *manus*; தை *tai*, *Januarius mensis*; மை *mai*, *atramentum* &c. Excipe ஞ *n*, ண *n*, ல *l*, ள *l*, quibus in principio litteræ uniunt figuram particularem, et scribunt ணை - ணை - லை - ளை.

9°. Ad exprimendum *u* tum breve tum longum variant satis; omnes autem hujus figuræ ad tres reduci possunt: 1°. Ex க *c fit* கு *çu*, கூ *cû*: ex ட *tt* டு-டூ: ex ம *m* மு-மூ: ex ழ *l* ழு-ழூ: ex ள *l* ளு-ளூ: ex ர *r* ரு-ரூ: 2°. ex ச *s* சு-சூ: ex ப *p* பு-பூ: ex ய *y* யு-யூ: ex வ *v* வு-வூ. 3°. ex ண *n* ணு-ணூ: ex த *t* து-தூ: ex ந *n* நு-நூ: ex ல *l* லு-லூ: ex ற *rr* று-றூ: ex ன *n* னு-னூ. Ut autem, quæ disjuncta separatim proposui, in unum coacta oculis subjiciam, referam hîc ordine tamulico characterum omnium figuras, quarum vim inferius explicabo.

TABULA LITTERARUM

	a	â	i	î	u	û	e
	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ
k.g.	க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கெ
ng.	ங hæc vix unquam copulatur vocalis						
s.	ச	சா	சி	சீ	சு	சூ	செ
gn.	ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞு	ஞூ	ஞெ
tt.dd,	ட	டா	டி	டீ	டு	டூ	டெ
n.	ண	ணா	ணி	ணீ	ணு	ணூ	ணெ
t.d.	த	தா	தி	தீ	து	தூ	தெ
n.	ந	நா	நி	நீ	நு	நூ	நெ
p.	ப	பா	பி	பீ	பு	பூ	பெ
m.	ம	மா	மி	மீ	மு	மூ	மெ
y.	ய	யா	யி	யீ	யு	யூ	யெ
r.	ர	ரா	ரி	ரீ	ரு	ரூ	ரெ
l.	ல	லா	லி	லீ	லு	லூ	லெ
v.	வ	வா	வி	வீ	வு	வூ	வெ
l. j.	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழு	ழூ	ழெ
l.	ள	ளா	ளி	ளீ	ளு	ளூ	ளெ
rr.	ற	றா	றி	றீ	று	றூ	றெ
n.	ன	னா	னி	னீ	னு	னூ	னெ

TAMULICARUM.

ê	ai	o	ô	au (aou)	
எ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ	
கே	கை	கொ	கோ	கௌ	க்
					ங்
சே	சை	சொ	சோ	சௌ	ச்
ஞே	ஞை	ஞொ	ஞோ	ஞௌ	ஞ்
டே	டை	டொ	டோ	டௌ	ட்
ணே	ணை	ணொ	ணோ	ணௌ	ண்
தே	தை	தொ	தோ	தௌ	த்
நே	நை	நொ	நோ	நௌ	ந்
பே	பை	பொ	போ	பௌ	ப்
மே	மை	மொ	மோ	மௌ	ம்
யே	யை	யொ	யோ	யௌ	ய்
ரே	ரை	ரொ	ரோ	ரௌ	ர்
லே	லை	லொ	லோ	லௌ	ல்
வே	வை	வொ	வோ	வௌ	வ்
ழே	ழை	ழொ	ழோ	ழௌ	ழ்
ளே	ளை	ளொ	ளோ	ளௌ	ள்
றே	றை	றொ	றோ	றௌ	ற்
னே	னை	னொ	னோ	னௌ	ன்

§. 11.
De vi Litterarum.

4. Vim Litterarum cujuscumque linguæ scriptâ præceptorum phalange ediscere, longa et ardua via est; facilis autem et compendiosa, à docentis ore haurire auribus, et hausta balbutiendo proferre. Si enim usquàm, hîc certè verum est illud: *errando discitur*. Attamen, ut complemento operis nihil desideretur, aliquid de vi tamulicæ linguæ Litterarum attingam veriùs, quàm explicem.

க in principio dictionis æquivalet nostro *c* aut *k*; in medio autem, si simplex, est *g*, si duplicatum, est *k*: sic காகம் dicitur *câgam*, *cornix*, et காக்கை dicitur *câkei*, aliud cornicis nomen.

ங multi satis laborant ad exprimendam et ediscendam vim hujus litteræ: et sanè oleum et operam perdunt. Hoc unum scire sufficiat, hanc litteram venire tantùm, saltem in linguâ vulgari, ante litteram க, et habere sonum litteræ *n* ante *g*, ut in hâc voce latinâ, *Longum*, quæ, si scribenda esset characteribus tamulicis, scriberetur லொங்கும்.

ச in principio dictionis, et in medio, si simplex, vim ferè habet litteræ *s*, sic சுசி dicitur, *susi*, *mollitudo*: si autem duplicatum invenies, pronuncianda est ut apud Lusitanos *cha*, sic அச்சம் dicitur *achcm*, (*atcham*) *metus*.

ஞ eam vim habet, quam littera *nh* apud lusitanos: *n* apud Hispanos; et *gn* apud Gallos et Italos: plerumque scribitur ante ச et tunc pronunciatur ut *n* et *g* in hâc voce, *angelus*: sic அஞ்சினேன் pronunciandum *angsinên*, *timui* &c.

த in principio dictionis, et quando in medio est duplicata, sonat ac *t*; quando verò in medio dictionis est simplex, æquivalet nostro *d*: sic துதித்தான் legitur *tudittân*, *laudavit*.

ந vim habet litteræ *n*; usurpatur communiter in principio dictionis et ante த, quod tunc pronunciatur ut *d*: sic அந்தம் legitur *andam*, *finis*, *perfectio*.

ப in principio dictionis, et in medio, si duplex, vim habet litteræ *p*; in medio autem, si non duplicetur, idem est ac *b*: sic பகைப்பான் legitur *pagueippân*, *odio habebit*, et சபை *sabei*, *cœtus*.

ம idem est ac *m*. ய est *y* consonans. ர est *r*. ல est *l*. வ *v* consonans.

ற si simplex, æquivalet duobus *rr*: sic திறம் legitur *tirram*, *vis*. Si autem duplex, æquivalet duobus *tt*: sic குற்றம் legitur *cuttam*, *culpa*. Si tandem sit post ன் consonantem, pronunciatur ut *d* admodùm lenis: sic என்று *dicendo*, நன்றி *benefactum* &c.

ன est *n*, quæ tamen per se nunquam venit, ut ந, in principio dictionis, sed tantùm in medio vel in fine, ut சொன்னேன் *dixi*.

Quatuor adhuc supersunt litteræ, quæ in sono satis à nostris differunt, nec facilè ab exteris pronunciantur. Scilicet ட; hæc quando simplex est, pronunciatur hoc modo: inversâ omninò retrorsùm linguâ, adeò ut interiorem palati summitatem attingat, impellitur pronunciando inter *da* et *ra*. Si vero duplex ட்ட inveniatur, eodem modo inflexa et impetu vibratâ linguâ *tta* pronunciatur. Si tandem simplex quidem sit, sed consonans ante aliam consonantem, ut in hoc vocabulo நட்பு, eodem modo pronunciatur ut *t* consonans. Dicunt apud Anglos esse litteram, quæ simili modo ac sono pronuncietur.

ண hæc inflexâ eodem modo linguâ, pronunciatur ut *n*; undè benè convenit cum ட: nec ante hoc scribitur unquam alia *n* consonans præter hanc.

ள est quoddam genus *l*, quod pronunciatur inflexâ aliquantulum linguâ usque ad palati medietatem.

ழ (*) est quoque aliud *l*, quod crassiori sono, reflexâ omninò ad interiorem palati partem linguâ, pronunciatur. Nec plura dicam de vi Litterarum, cum earum sonus, non scriptis sed voce acquirendus sit.

5. Cum hæc pauca de pronunciatione scripsissem, petiit quidam, ut pauca dicerem de sono, quo Tamulenses longas à brevibus distinguunt: siquidem specialis est, et arduus exteris. Si enim vocabulum sit polysyllabon, in linguâ latinâ, præter penultimam, in vernaculis autem, si Gallicam excipias, præter etiam ultimam, longas a brevibus sono non distinguimus, quæ tamen benè semper in quolibet vocabulo Tamulenses sono distinguunt. Attamen de sono quàm facile est loqui, tam est difficile scribere. Poëta quidam picturam laudans, artem, quâ verba pingimus, et loquimur oculis, eam dicit, poëticè quidem magìs, quàm verè: siquidem pictura conceptum nostrum exprimit quidem, non verba; nec picturam multùm differre dixerim à scripturâ, nisi quod et nescientibus legitur, et uno intuitu exhauritur liber, ac quasi oculis devoratur. Cæterùm scripturam quoque mortuam linguam vocamus cùm voces explicet sine sono. Scimus, quid scripserit Cicero; sed jure dubitant multi, quo sono, quæ scripsit, pronunciaverit. Quarè non per præcepta legentibus, sed per vocem audientibus sonus verborum tradendus est. Attamen, ut et desiderio eorum, quibus tamulicè loquentes audire non licet, indulgeam potiùs, quàm satisfaciam, nonnulla breviter addam.

6. Tamulenses assignant *mensuram* temporis, quam மாத்திரை vocant, eâque cujuslibet litteræ sonum metiuntur; syllabæ autem longæ duplicem mensuram, unam brevi, et dimidiam dant consonanti. Secundùm hanc regulam pronunci-

---

(*) Hæc littera in aliquâ istius regionis parte sonat quasi *j*.

ant quamlibet syllabam, et benè exprimunt longas et breves in quolibet vocabulo, etiamsi quatuor vel quinque vel sex syllabis constet. Sic ipsis pronunciantibus hanc vocem sex syllabarum, பாத்திரத்தினோடே, *pâttirattinôdê* (ablativus est à nomine பாத்திரம், *vas),* benè intelligitur, primam, penultimam et ultimam syllabam esse longas ; tertiam autem, licet ex duplici consonanti in versu æquivaleat longæ, naturâ tamen esse brevem. Et hæc vox benè discernitur, ab aliâ, பத்திரத்தினோடே, *pattirattinôdê* (ablativus est à nomine பத்திரம், *cautela),* quamvis hæc vox hoc uno à primâ differat, quod prima syllaba ultimi vocabuli sit naturâ brevis, licet à duplici consonanti fiat metro longa. Hoc arduum sanè esse solet tyronibus, et tamen adeò in hâc linguâ necessariò animadvertendum est, ut hoc uno potissimùm neglecto, conceptum nostrum nunquam explicare valeamus, et cùm unum dicere conamur, oppositum intelligant incolæ. Sic, si dicas கேட்டேன், et primam syllabam pronunciaveris longam, erit *petii* vel *audivi* ; si eamdem brevem pronunciaveris, erit *perii* : et centum alia hoc modo.

7. Quare 1°. ubicumque litteram longam inveniamus, in ejus pronunciatione duplici mensurâ temporis insistendum est, ferè ut apud Gallos pronunciatur hoc vocabulum *étrange* : in quo vocabulo trisyllabo, licet penultima exprimatur ut longa, adhuc benè cognoscimus, primam pronunciari longam, et differre ab hâc voce, *revanche*, in quâ prima pronunciatur brevis. Sic differunt inter se ஆனந்தம் *magna lætitia,* et அனந்தம் *res infinita.* 2°. Quando littera est naturâ brevis, at duplices sequuntur consonantes ea pronunciatur ferè ut apud Gallos hæc vox : *avancé,* in quâ secundum *a* ante duas consonantes exprimitur ut breve, et distinguitur ab hâc, *j'avance,* ubi illud *a* pronunciatur ut longum. Sic dicitur மறந்தேன்,

ubi secundum *a*, cum sit breve, licet sequantur duæ consonantes, ut breve pronunciatur, et æquivalet dicto *avancé*. 3°. Major difficultas est, quando vocabulum est dissyllabon: tunc si utraque syllaba sit longa, pronunciatur, ut hæc vox à Gallis *âgé*: sic மாசோ *macula*, மாதா *mater* &c. Si secunda tantùm sit longa, pronunciatur, ac si accentum haberet tantùm in fine, ut *pelé*: sic பலா *cujusdam arboris nomen*, பிதா *pater* &c. Et hic, etiamsi intercedant duæ consonantes, ut இன்றே *hæc ipsa dies*, அன்றோ *nonne illa dies* &c. pronunciatur ut Gallicè *tombé* &c. Si autem prima tantum sit longa, tunc pronunciatur ut Gallicè nomen *bâton*, et verbum *mêlons*: si autem utraque sit brevis, pronunciatur ut Gallicè nomen *melon*, et verbum *battons*. Addam de hoc ultimo exemplum quoque a linguâ latinâ ad usum eorum, qui Gallicam non noverint. Hæc duo nomina dissyllaba, காதம், *câdam*, *leuca tamulica*, quæ tribus leucis gallicis constat, et கதம், *cadam*, *ira*, in hoc uno differunt, quod primum habet primam longam, secundum autem utramque brevem. Ex his காதம், quod habet primam longam pronunciatur, ut latinè hæc vox, *cadam*, à verbo *cado*; கதம் verò ex duplici brevi, pronunciatur omninò eo sono, quo idem *cadam* latinè pronunciaretur, si in compositione à *decado* esset *decadam*. Si enim quis nonnihil animadverterit, videbit, quantùm differat sonus, quo illud *cadam* dicitur per se, à sono, quem habet in voce *decadam*: differentia eadem est inter காதம் et கதம் apud Tamulenses. Et hæc sufficiant, ne longiùs tempus teram, quasi velim sensibus mutare objecta, et sonum oculos docere.

§. 111.

De Variatione Pronunciationis.

8. Invariatâ litteræ figurâ, aliquando variatur ejusdem sonus: pro quo sint hæ Regulæ.

Reg. 1a. *A* breve in fine vocabuli, quod sit polysyllabon, et in fine habeat post *a* unam ex his sex consonantibus ல் - ழ் - ள் - ர் - ன் - ண், tunc τὸ *a* tenui adeò sono pronunciatur, ut videatur *e* lene. Sic பகல் non pronunciatur *pagal*, sed *paguel*, *dies;* eodem modo dicitur புகழ் *puguel*, *laus*: அவள், *avel*, *illa*: சுவர் *suver*, *paries*: அவன் *aven*, *ille*: அரண் *aren*, *arx* &c. Hinc licet ante க, த, ச, littera ம் mutetur in *n*, cum hæc non sit ன் sed ங் vel ந் vel ஞ்: tunc si *a* præcedat, non mutatur sono, et adhuc exprimitur apertè *a*, et apparet differentia v. g. inter hanc vocem பலன் *præmium*, et hanc பலம் *genus ponderis;* etiam quando ம் finale mutatur in *n*. Dicitur enim பலங்கொடு *palan codu*, *pondus trade*, பலந்தா *palan dâ*, *pondus da*, பலஞ்சிறிது *palan sirridu*, *pondus parvulum est*, et nunquam pronunciatur *palen*, uti semper pronunciatur hæc vox பலன், cum in fine habeat ன். Adverte, quod etiamsi declinando illa nomina, addantur plures litteræ, unde jam dictio non terminetur per *a* et unam ex dictis sex consonantibus, tamen semper illud *a* pronunciatur ut *e* lene. Sic பகலுக்கு - பகலை &c. non dicitur *pagalucu* vel *pagalei*, sed *paguelucu*, *paguelei* &c. Dixi autem sub initio, si vocabulum sit polysyllabon. Si enim sit monosyllabon, ut நல் *bonus-a-um*, கல் *lapis*, பல் *dens*, கள் *liquor palmarum*, தன் *ipsius*, கண் *oculus* &c. non dicitur *nel*, *quel* &c. sed invariato sono dicitur *nal*, *cal*, *pal*, *cal*, *tan*, *can* &c.

9. *Reg.* 2a. Diphthongus *ai* in vocabulo polysyllabo, in quâcumque syllabâ, quæ non sit prima, pronunciatur fere ut *ei*, sono leni, ut suprà diximus de *a*; adeò ut etiam in versu, licet sit diphthongus, in eo casu sumatur ut brevis, et vocetur ஐகாரக்குறுக்கம் *abbreviatio litteræ ai.* Sic உடைமை *bona*, non legitur *udaimai*, sed *udeimei*, variato sono illius ை quod est in medio et in fine illius vocabuli. At in hâc voce கைம்மையை, *viduam*, τὸ ை in principio non variat sonum, sed tantum in medio et in fine, et dicitur *caimeiei.* Eodem modo, quando vocabulum est monosyllabon, nunquam imminuit sonum: unde கை *manus*, மை *atramentum*, தை *mensis Januarius* &c. dicendum est *cai*, *mai*, *tai* &c.

10. *Reg.* 3a. *I* breve ante ற plerumque adeò leniter pronunciatur, ut videatur non esse. Sic in terminatione verborum, க்கிறது vel கிறது pronunciantur, ac si essent *cradu* vel *gradu*: sic பிறகாசம் *pragâsam*, *lumen* சீக்கிறம் *sîcram celeritas*, † &c. Et hoc adeò, ut etiam in versu, cum opus sit, τὸ *i* possit non numerari. Prætereà *i* longum vel breve ante ழ pronunciatur plerumque ut *u*: sic தமிழ் *tamul*, பிழவை *pulavei*, *ulcus*, பீழை *pûlei*, *dolor*, &c. Item *î* longum, si sit ante ட pronunciatur quasi ut *u*: sic வீடு *wûdu*, *domus*, பீடம் *pûdam*, *altare* &c.

---

† Etiamsi illæ voces scribantur cum ர loco litteræ ற, பிரகாசம், சீக்கிரம், *i* leniter pronunciatur.

§. IV.

De Variatione figuræ Litterarum.

11. Tamulenses non solùm nullis virgulis orationem distinguunt, verùm neque vocem à voce separant, sed usque ad finem cujuscumque periodi omnia ita simul commixta scribunt, ut una tantum vox videatur, et non tam ordine annexis margaritis torques, quàm ignobili captivitate connexis annulis catena dicenda sit periodus Tamulica. Hinc nunquam Tamulenses utuntur figuris vocalium, quas ab initio retuli, nisi periodus incipiat per vocem, quæ in fronte vocalem habeat. In medio verò orationis, 1°. si post vocem, quæ desinat per consonantem, sequatur alia, quæ per vocalem incipiat, mutatâ finalis consonantis figurâ, illi connectunt figuram sequentis vocalis. Sic non scribunt இவன் இல்லை *hicce non adest*, sed, ac si una vox esset, இவனில்லை; quod sanè tyronibus negotium faciet: nisi enim, solutâ priùs hâc connexione, singula verba suâ libertate donata respiciant nec ipsi ea intelligere, nec in Lexico invenire unquam poterunt.

2°. ம் consonans ante க fit ங், ante ச fit ஞ், et ante த fit ந். Sic ம் in fine hujus dictionis ஜெயம் *victoria*, mutatur hoc modo: ஜெயங்கொண்டேன், ஜெயஞ்சொன்னேன், ஜெயந்தந்தேன், *victoriam duxi, dixi, dedi &c.*

3°. ல் consonans ante க-ச-த-ப sæpe sæpius mutatur in ற்: et, si sequens sit த hoc quoque mutatur in ற: sic, ut omnia unâ oratione ostendam, loco scribendi, விடாமல்ச்செய்த தவத்திறல்த் தப்பாமல்க்

கதியிலப் பலனுகும், scribunt melius, விடாமற்செய்த் தவத்திறுற் றப்பாமற் கதியிற்பலனுகும் *constanti pœnitentiæ certum erit in cœlo prœmium.* Sic eodem modo ள consonans ante க - ச - த - ப mutatur aliquando in ட்: et, si sequatur த, hoc quoque mutatur in ட; sic pro நாள்த்தோறும் *singulis diebus,* dicunt நாட்டோறும்; vel etiam uno ட் ablato, elegantiùs dicitur நாடோறும். Sic, இந்நாட்பயிர் *hujus temporis segetes,* பல்நாட்செய்தி *historia antiqua,* திருநாட்கடன் *obligatio diei festi* &c.

4°. Si post consonantes finales ண - ன sequatur vox, quæ incipiat per த debet semper mutari post ண in ட et post ன in ற. Sic, கண் திறன்தான் *oculos aperuit* debet scribi, கண்டிறந்தான்: sic, பலன் தந்தான் *prœmium dedit* scribendum பலன்றந்தான் &c. Attamen hâc regulâ, quæ inviolabilis est in linguâ sublimi, vix utimur in vulgari: cum tamen aliquando utamur, volui eam tradere, ut tyrones agnoscant radicem aliquot nominum quæ juxtà hanc regulam composita sunt. Sic ex மண் *terra,* et தலம் *locus,* fit மண்டலம் *orbis* &c.

Prætereâ, si vox, quæ desinit per ண vel ன, habeat quidem figuram recti, sed significationem et vim obliqui, ut sæpe fit in hâc linguâ; ut அவன்கை pro அவனுடையகை *ipsius manus*: tunc, si sequatur nomen incipiens per க - ச - த - ப, benè mutatur quoque ண in ட் et ன in ற் et sequens த in ட vel ற. Sic cùm, pro மண்ணுற்செய்த பாத்திரம் *vas factum ex cretâ,* benè dicatur மண்பாத்திரம், tunc meliùs scribitur மட்பாத்திரம். Sic பொன்னுற்செய்த கம்பி - தகடு - சிலை - பாத்திரம் *ex auro factum filum, lamina, statua, vas;* elegantiùs dicitur பொற்கம்பி - பொற்றகடு - பொற்சிலை - பொற்பாத்திரம் &c.

12. Præter has, plures alias variandi regulas, quæ tyronibus iniqui ponderis essent, in sublimioris linguæ

Grammaticâ fusiùs exponam. Hîc satis sit ultimò advertere, quod littera ர் *r*, nunquam vel deperditur, vel mutatur: unde error est eorum, qui à verbo தீருகிறது v. g. formant præteritum தீந்தேன் cùm debeat esse தீர்ந்தேன் &c. Errant quoque, qui, quando post *r* sequuntur duo க judicant idem esse scribere ர்க்க vel ற்க. Sic ex போர் *pugna*, fit போர்க்களம் *campus pugnæ*: plures autem scribunt போற்களம் quod ab errore excusari non potest, et aliud significat, et primum pronunciatur *pôrcalam*, secundum verò *pôtcalam*. Sic, pro மனுஷர்க்கு *hominibus*, plures per errorem judicant posse scribi etiam மனுஷற்கு: attamen hic est dativus singularis à மனுஷன் *homo*, ille autem pluralis à மனுஷர்; primum pronunciatur *manuxercu*, secundum *manuxetcu*; quæ omnia satis differunt. Præterea eodem modo, quando littera ற sequitur consonatem ன் judicant aliqui posse promiscuè vel has duas litteras ன்ற vel duplicem ன scribi. Et Lexicon ipsum Tamulico-Lusitanum expressè hoc habet, docens v. g. கன்று posse scribi கன்னு &c. Attamen quàm falsò hoc dictum sit, ex hoc ipso videri potest, quod கன்றுக்கு significat, *vitulo*, in dativo, et கன்னுக்கு est *oculo*. Sic, என்றைக்கு est dativus à voce என்று *quando*? et என்னைக்கு est dativus à voce என்னை *oleum*. Sic மன்றாடுகிறது est *rogare*; et மன்னாடுகிறது est *terram tremere*: et sic sexcenta alia. Unde reverà promiscue ன்ற vel ன்ன scribere aut pronunciare nullatenùs licet; et sanè nunquam vel semel à peritis hujus linguæ indigenis promiscuè vel scripta vidi vel pronunciata audivi: rudes autem, cæcorum more, sequi nos, nemo laudabit.

§. V.

De Augmento Litterarum.

13. Tamulenses in decursu orationis sæpe addunt litteras, quas scire non solùm ad perfectionem pronunciationis et orthographiæ, sed ad intelligentiam quoque summoperè expedit. Si quis enim hanc regulam nesciens viderit scriptum v. g. இந்தவாசை, sciet τὸ இந்த esse pronomen adjectivum *hic*, *hæc*, *hoc*, வாசை autem neque sciet, neque quærendo inveniet: ex regulis verò, quas hìc tradennus, additum hìc *v* consonantem noverit, quâ litterâ ablatâ, leget ஆசை et statim sciet esse *desiderium*. Quare 1°. ut omninò concursum vocalium effugiant, si post vocalem finalem dictionis unius sequatur alia vocalis, ut in exemplo nunc allato, இந்த - ஆசை: tunc si vocalis, quæ est in fine prioris vocabuli, sit *u* breve, eliditur, et loco illius *u*, apponitur consonanti, quæ remanet, vocalis, per quam incipit sequens dictio. Sic, வந்து - இருக்கிறான் *venit, et adest*, litt. *veniendo adest*, ablato *u* et apposito *i*, quod erat *du*, fit *di*, et scribitur வந்திருக்கிறான். Excipe, quæ sunt dissyllaba, ex utrâque brevi, quibus duplex consonans non interponatur: hæc enim nunquam amittunt *u*, sed sequuntur regulam sequentem.

14. 2°. Si post alias vocales finales, quæ non sint *u* brevis, quando hæc eliditur juxta modo traditam regulam, sequatur alia vocalis, illæ non eliduntur, sed inter duas illas vocales finalem et initialem additur vel

ய vel வ் et cum his conjungitur vocalis, per quam incipit sequens dictio; pro quo hæc regula servanda est: nullâ habitâ ratione vocalis, quæ sequitur, consideranda est quæ præcessit, et, si hæc sit *a*, *â*, *u*, *û*, *o*, *ô*, *au*, additur semper வ. Sic, அல்ல - என்றான் *dixit non*, scribitur, அல்லவென்றான். Sic, அவனேவென்றால் *ipse autem*, litt. *si dicas: ipse quid*: sic, பூவெடுத்தான் *sumpsit florem* &c. Sic, cùm juxtà regulam superiùs traditam குரு - நடு - பொது &c. non elidant *u*, scribendum குருவிருக்கிறார் *sacerdos adest*, நடுவில்லை *non est medium*, பொதுவோலை *communis epistola* &c. addendo வ. Ex his இது - அது pro libito vel retinent, vel perdunt *u*; si retinent, addendum வ. Sic, இதாங்காரம் vel இதுவாங்காரம் *illud est superbia* &c. Si autem vocalis præcedens sit *i*, *î*, *e*, *ê*, *ai*; tunc additur ய. Sic dicitur, தம்பியழை *fratrem minorem voca*, நீயிங்கேயிரு *tu hic esto*, கையைபோங்கு *protende manum*, &c. Hæc regula adeò universalis est, ut errore damnandum sit, quidquid inverso hoc ordine scriptum inveniamus: in quo et incolas, qui periti non sint, sæpesæpius errare videmus, scribendo plerumque ய ubi வ addendum erat.

15. 3° Si post consonantem finalem sequatur vocalis; tunc, si vox præcedens sit monosyllaba brevis, duplicatur ultima consonans: v. g. கண் *oculus*, என் *mei*, தன் *ipsius*, மெய் *veritas*, &c. si sequatur vox ஆசை *desiderium*, scribitur கண்ணாசை *desiderium oculorum*, என்னாசை *desiderium meum*, தன்னாசை *desiderium suum* மெய்யாசை *desiderium veritatis* &c. Si verò monosyllabon illud sit longum, non duplicatur ultima: sic போய், cùm sit gerundium à verbo போறது *ire*, est longum; unde non duplicato ய் scribendum போயிரு *abi*; at si veniat nomen பொய், quod est *mendacium*, tunc, cùm

sit breve. debet duplicari ய் et scribi பொய்யிருக்கும் *erit mendacium* &c.

16. 4°. Si post vocalem finalem sequatur consonans, nulla fit mutatio, nisi sequens consonans sit ex his quatuor க - ச - த - ப; hæ enim sæpesæpiùs duplicantur. Attamen quando duplicari debeant, quando non, adeò difficile est explicare, ut omnia perfectè præceptis contineri non possint: plures tamen regulas, quas longò usu et accuratâ meditatione didici, hìc fusè tradam. Neque me levia sectari et nugis tempus consumere criminantes, has regulas despiciant aliqui: et quasi suum labori stipendium sit defuturum, in his legendis non adeò temporis jacturam metuant, quum fructus uberes abundè valeant resarcire; præcipuè cùm ex hoc ipso multum sanè mutetur orationis sensus. Sic v. g. si scribas கன்னி தாய் est, *virginis mater*: si verò scribas கன்னித் தாய், est, *mater, quæ est virgo*; et similia sine fine. Hinc pluries verba omninò tamulica, phrasi tamulicâ et sono quoque tamulico pronunciantibus nobis, conceptum tamen nostrum adhuc non intelligent incolæ, ex hoc uno, quòd vel duplicamus, litteras, quæ simplices esse debent, vel è contra. Quare licet, ut diximus, omnia regulis contineri nequeant, aliqua tamen hîc referam, quæ et magis universalia sunt, et faciliora.

17. Et *Regula* 1ª. sit: quotiescumque præcedit vox, quæ, duplicatâ ultimâ consonanti, in fine habeat *u*, semper sequentes க - ச - த - ப duplicantur. Sic கடுப்புக்கடிது *dolor acutus est*, அச்சுச்சிறிது *axis parvula est*, புல்லுத்தனது *herba ipsius est*, நெருப்புப்பெரிது *ignis ingens est*, &c. Hæc regula est omninò universalis sine exceptione: nec scio, quomodò alter scripserit, has litteras non duplicari. si post nomina, quæ in fine consonantem du-

plicant cum *u*, sequatur non aliud nomen, sed verbum; et addit exemplum, கூத்துபார்த்தான் *choream vidit*, பல்லுதேய்ச்சான் *dentes fricavit.* Attamen hoc omninò falsum est cum suis exemplis: siquidem etiam sequente verbo duplicandæ sunt illæ litteræ, et dicendum, கூத்துப்பார்த்தான் - பல்லுத் தேய்ச்சான். Sic. மட்டுக்கடந்தான் *fines transgressus est*, நெல்லுச் சுமந்தான் *oryzam portavit*, இக்கட்டுத் தீர்த்தான் *calamitati finem fecit*, கட்டுப்பிரித்தான் *ligamen solvit*, பல்லுக்கடித்தான் *dentibus stridit*, வில்லுத்தொடுத்தான் *arcum tetendit*: et sic de aliis omnibus. Hinc ex hâc regulâ post dativum, qui semper desinit per *u* cum duplici க semper illæ litteræ duplicantur. Sic, அவனுக்குச் சொன்னான் *illi dixit*, எனக்குத்தந்தான் *mihi dedit* &c. Sic, ex hâc eâdem regulâ, si gerundium desinat in *u* cum eâdem consonanti duplicatâ, duplicat eas litteras; sic பெற்றுப்போனான் *obtinendo abiit*, படித்துக்கொண்டான் *didicit*, litt. *discendo accepit*, அழைத்துத்தந்தான் *vocando dedit*, பட்டுச் செத்தான் *patiendo mortuus est* &c.; non autem, si gerundium in *u* non duplicaret consonantem in fine; sic dicitur, நின்று சொன்னான் *stando dixit*, வந்துதந்தான் *veniendo dedit*, கொண்டுபோனான் *accipiendo abiit* &c. Hanc universalem regulam sequuntur etiam nomina, quæ reverà non duplicant consonantem ultimam, attamen terminantur per duas consonantes ex his, quas Tamulenses வல்லினம் i. e. *asperas* dicunt, quæ sunt க - ச - ட - த - ப - ற, ex quibus una sit consonans, altera habeat *u*, v. g. கற்பு - நட்பு - உட்கு - அவற்கு &c. Hæc enim semper duplicant sequentem: கற்புக் காத்தான் *castimoniam servavit*, நட்புக் கொண்டான் *amorem habuit*, உட்குத்தீர்த்தான் *timorem excussit*, அவற்குச்சொன்னான் *illi dixit* &c. Et ratio est, quia in his casibus illæ litteræ pronunciantur, ac si

essent duplicatæ: non enim dicitur *catbu*, *natbu*, *ütgu*, *avetgu*; sed *catpu*, *natpu*, *utcu*, *avetcu* &c. Tandem dixi superius, si in fine sit *u* cum duplici consonanti: si enim post duplicatam eamdem consonantem sequatur alia vocalis, ex hâc regulâ non duplicaret sequentem. Sic dicitur, எல்லைகடந்தான் *terminum trangressus est*, மட்டை கிலிஞன் *palmarum ramum dolavit*, புத்திசொன்ஞன் *consilia dedit* litt. *dixit*; செட்டிபோஞன் *mercator abiit*, கத்திதேய்த்தான் *cultrum detersit* &c. non duplicatâ sequenti.

18. *Reg.* 2. Post accusativum sine ullâ exceptione semper illæ litteræ duplicantur: sic, அதைக்கண்டான் *illud vidit*, அதைச்செய்தான் *illud fecit*, அதைத்தந்தான் *illud dedit*, அதைப்பிடித்தான் *illud apprehendit* &c.

19. *Reg.* 3. Post ablativum, qui desinat per ல, si non apponatur, ut licet, *é* finale, sequentes illæ litteræ semper duplicantur: sic, வனத்தில்த்திரிந்தான் *in deserto vagatus est*, வீட்டில்க்கிடந்தான் *in domo jacuit*, மனதில்ச் சலித்தான் *corde mœruit*, படையில்ப்பட்டான் *in acie cecidit* litt. *passus est* &c. Eodem modo post alium ablativum, qui desinit per ஆல்; sic: அவனுல்க்கெட்டான் *ab illo depravatus est*, அவனுல்ச்செத்தான் *ab illo interfectus est*, அவனுல்த்தேறினுன் *ab illo confortatus est*, அவனுல்ப்பிழைத்தான் *per illum vixit* &c. Attamen cùm elegantiùs in eo casu τὸ ல் mutetur in ற், tunc illæ litteræ non duplicantur: sic, வீட்டிற்கிடந்தான் - அவனுற்கெட்டான் &c. Hæc quoque regula nullâ appendice excipitur. †

20. *Reg.* 4. Subjunctivus *si*, ut என்றுல் *si dicat*, வந்தால் *si veniat*, போனுல் *si eat*, *&c.* et omnia gerundia negativa,

---

† Nunc usus videtur in multis locis mutatus circa hanc et sequentem regulas et sæpesæpiùs vel ல் mutatur in ற், vel illa littera, non duplicatis க-ச-த-ப, remanet.

ut இல்லாமல் *sine*, அல்லாமல் *præter*, செய்யாமல் *non faciendo* பேசாமல் *non loquendo* &c. hæc, inquam, omnia juxta superiorem regulam vel mutant ல் in ற், vel duplicantur illæ consonantes க - ச - த - ப, si sequantur. Sic, என்னையில்லாமல்ச் செய்தான் *sine me fecit*, vel என்னை யில்லாமற் செய்தான். Sic, பேசாமற் போனான் *non loquendo abiit*, vel பேசாமல்ப் போனான் &c.

21. *Reg.* 5. Post gerundium, quod desinat per *i*, semper duplicantur: சொல்லிக்கொண்டான் *dicendo accepit*, அருளிச்செய்தான் *dignatus fecit*, பண்ணித் தந்தான் *faciendo dedit*, வெட்கிப் போனான் *erubescendo abiit* &c. போய் et ஆய் gerundia, illud à verbo போறது *ire*, hoc a verbo ஆகிறது *fieri*, cum reverà deberent terminari per *i*, போயி-ஆயி, ut sæpe in eruditorum linguâ usurpantur, etiamsi, ablato *i*, remaneat ய் consonans, sequuntur hanc eamdem regulam, et duplicant sequentem: போய்க் கொடு *eundo da*, சத்தமாய்ச் சொல்லு *altâ voce dic* &c.

22. *Reg.* 6. Post infinitivum, qui desinit in *a*, semper duplicantur illæ litteræ: சொல்லக்கேட்டேன் litt. *dicere audivi*, போகச்சொன்னேன் *dixi ut abeat*, நிறையத்தந்தேன் *cumulatè dedi*, செய்யப்போனேன் *ad faciendum ivi* &c. Nulla est exceptio, nisi quando utuntur infinitivo pro imperativo uti dicemus in fine num. 69. Tunc enim, quia illa vox terminat sensum orationis, non duplicat sequentem. Sic, கேள்க்க சுவாமி *audi, domine*, வர சீக்கிறம் *veni festinanter* &c.

23. *Reg.* 7. Post quodcumque nomen dissyllabon, ex duplici brevi, sine consonanti intermediâ, et cum *u* in fine; ut: புது *novus, a, um*; பொது *universalis, le*; நடு *medium*; குரு *sacerdos*; மறு *macula*; மரு *bonus odor*; திரு *sacer*; மது; *mel* &c. Post hæc et similia duplicantur sequentes illæ litteræ, sit nomen vel verbum, quod sequitur. Sic dicitur, புதுச்சுவாமி *novus dominus*, பொதுச்சொல் *universalis vox*,

மறுத் துடைத்தான் *maculam abstersit* குருப் படிப்பித்தார் *sacerdos docuit*, மதுக் குடித்தான் *mel bibit*, திருப் பாதம் *sacer pes*, மருக் கொழுந்து *odorifer surculus*, i. e. *absinthium* &c. Invaluit tamen usus dicendi: குருசுவாமி *dominus sacerdos*. Excipe numeros, ut ஒரு *unus-a-um*, இரு *duo*, அறு *sex* &c. qui non duplicant sequentem, quia sumuntur ut adjectiva : ஒரு குதிரை *unus equus*, இருபது *viginti*, அறுபது *sexaginta* &c. Sic dicitur, ஒரு காலம் *unum tempus* : attamen dicunt ஒருக்காலு மில்லை *nullo tempore* &c. Excipe quoque இது - அது *hoc*, *illud*, quæ nunquam duplicant sequentem : இது பெரிது *hoc magnum*, அது சிறிது *illud parvum* &c. Excipe adjectivum சிறு à சிறுமை *parvitas* : sic சிறுகலம் *parvum vas* &c. Excipe tandem, quæ tyronibus nomina quidem videbuntur, et sunt participia juxta regulas elegantioris dialecti, adeoque non duplicant sequentem: ut மறு quando non significat *maculam*, (tunc enim est nomen, et duplicat sequentes;) sed quando significat *aliud*, ut மறுநாள் *altera dies* : tunc enim est vox à verbo, et non duplicat illas litteras. Sic, மறுகறி கொண்டுவா *affer aliud ferculum*, மறு பிழைப்பில்லை *non est alius vivendi modus* &c. Hinc, si scribatur, மறுசொல் est, *alia vox* : si, மறுச் சொல் est, *vox maculata*, id est, *errata*.

24. *Reg.* 8. Post இந்த - அந்த - எந்த semper illæ litteræ duplicantur : இந்தக்கை *hæc manus*, அந்தச் செய்தி *ille nuntius*, எந்தத் தருவாய் *quæ occasio*, அந்தப்பகை *illud odium* &c.

25. *Reg.* 9. Post particulas quasdam, quas ipsi இடைச் சொல் vocant : இனி *in posterum*; தனி *solus*, *sine comite*; போல *sicuti*; மற்று *præterea*; மற்ற *reliqua*; அன்றி *præter*; இன்றி *sine*; இல்லை *non*; அல்ல *non* &c. Semper post hæc duplicantur illæ litteræ : இனிச் செய்யேன் *in posterum non faciam*, தனிப் பயணம் *iter sine comite*, அறிந்தாரைப்போலத் திரி *ambula sicut periti*, மற்றக்காரியம் *cætera res* &c.

26. *Reg.* 10. Post nomina desinentia in longam, sive sit *ă* : நா *lingua*, பா *carmen* : sive sit *ī* : ஈ *musca*, தீ *ignis*; sive sit *ū* : பூ *flos*; sive sit *ō* : கோ *Rex*; semper duplicantur. Sic, நாக் கசந்தது *lingua amaritudinem habuit*, மிடாத் தகர்ந்தது *hydra confracta est*, ஈச்செத்தது *musca mortua est*, தீப்பற்றினது *ignis succensus est*, பூப்பூத்தது *flos floruit*, &c. நீ *tu*, non duplicat quidem; at reverà non est ex hâc regulâ: non enim நீ, sed நீய் cum ய் consonanti in fine, scribendum est. Participia negativa, quæ desinunt per *âda*, இல்லாத *non existens*, ஆகாத *non faciendum* &c., possunt abjicere τὸ *da*, et dici இல்லா, ஆகா &c., et tunc ex hâc regulâ duplicant sequentem: இல்லாப் பொய் *mendacium sine exemplo*, ஆகாக் காரியம் *res non facienda* &c. Attamen cùm tertia persona neutrius verbi negativi sit செய்யாது *non facit*, வாராது *non venit* &c., et etiam, ablato து, செய்யா, வாரா, &c., tunc tamen, cùm sit verbum absolutum, et non participium, non duplicantur sequentes illæ litteræ. Sic, si aliquid expectanti dicatur: *illud modò non veniet, abi*, diceretur: இப்போ தது வாராபோ et non duplicatur ப: et sic de cæteris. Excipiuntur plura, quæ sunt à linguâ Grandonicâ, quæ non duplicant: sic, மகாசந்தோஷம் *magna lætitia*, மகாபிரசாதம் *eximia gratia* &c.

27. *Reg.* 11. Post nomina animalium, arborum et omnium quæ sunt inanimata, si sequatur nomen partium eorum, adeò ut nomen principale, etiamsi figuram habeat recti, significatione sumendum sit in obliquo; tunc semper duplicantur க, ச, த, ப, si sequantur. Sic: கிளிக்கால்; est enim கிளியின்கால் *pes psittaci*; sic: புலித்தோல் *tigridis pellis*, குதிரைத்தலை *equi caput*, யானைக்கொம்பு *elephantis dens falcatus*, பூனைக்கண் *felis oculus*, குரங்குத்தலை *simii caput*, வண்டுச் சிறகு *scarabæi ala*, பாம்புப் படம் *expansum caput colubri Capel dicti*, &c.; hæc omnia ex nominibus anima-

lium. Sic : முருங்கைக்காய் *immaturus fructus cujusdam arboris*, இலந்தைக்காய் *immaturus fructus cujusdam pomi silvestris*, அத்திப் பழம் *fructus ficûs racemosæ Atti dictæ*, எட்டிப் பழம் *fructus cujusdam veneficæ arboris Etti dictæ*, முல்லைக்கொடி *ramusculus reptans cujusdam speciei jasmini*, நாவல்ப்பழம் vel நாவற்பழம் *fructus arboris Navel dictæ*, பாகல்க்காய் vel பாகற்காய் *fructus immaturus plantæ Pâguel dictæ* &c. ; et hæc ex nominibus arborum. Sic : மலைப்பக்கம் *montis latus*, மலைச்சாரல் *montis declivitas*, கடல்க்கரை vel கடற்கரை *maris littus*, போர்க்களம் *campus pugnæ* &c. quæ nomina exprimunt res inanimatas. Dixi autem : si nomen principale habeat figuram recti, et significatione sumendum sit in obliquo ; si enim nomen principale sumendum esset in recto, nunquam duplicaret sequentem. Sic benè dicitur : கிளிக்காலை யறுத்தேன் *abscidi pedem psittaci* : quia nomen principale கிளி *psittacus*, licèt habeat figuram recti, hîc sumendum est in obliquo. Si autem dicerem : *psittacus extendit pedem*, tunc, quia psittacus sumitur in recto, non duplicato க dicerem : கிளி காலைநீட்டிற்று. Eodem modo dicam : அத்திப்பழங் கண்டேன் *vidi fructus arboris dictæ Atti* ; at non duplicato ப் dicerem : அத்தி பழந்தந்தது *arbor, Atti dicta, dedit fructus*. Sic dicam : கடல்க்கரை கண்டேன் *vidi littus maris* ; at non duplicato க் dicendum est : கடல் கரைகடந்தது *mare transcendit littus* ; et sic de cæteris. Nomina verò hominum non sequuntur hanc regulam, et nunquam duplicant in simili casu sequentem. Sic dicitur : தம்பிகை *fratris minoris manus*, தங்கைதலை *sororis minoris caput*, தபசிசரீரம் *pœnitentis corpus*, &c. A regulâ autem universali excipe aliquot nomina arborum, quæ variant : aliqua enim addunt *am*. Sic ex புளி, ஒதி, ஆல், fit புளியமரம் *arbor Tamarice*, புளியங்காய் *hujus arboris immaturi fructus*, புளியம் பழம் *ejusdem arboris maturi fructus*, ஒதியமரம், ஒதியங்கொம்பு

ramus arboris Odi dictæ &c. ஆலமரம் - ஆலங்காய் - ஆலம்பழம் &c. Alia mutant ultimam syllabam in *am*. Sic ex இலவு fit இலவம்பூ *flos arboris Ilavu dictæ* i. e. *cujusdam speciei Xyli*, இலவங்காய் &c.; ex எலுமிச்சை *malum citreum*, fit எலுமிச்சங்காய், எலுமிச்சம்பழம் &c. ; ex நார்த்தை *quædam species aurei mali*, fit நார்த்தம்பூ, நார்த்தங்காய் &c. ex பனை *palma silvestris*, fit பனங்காய் &c. Juxta hanc exceptionem nomen cujusdam plantæ grani *milii*, கம்பு dictæ, habet கம்பங்கதிர், *ejus spica*, கம்பந் தட்டை, *ejus calamus* &c. At nomen arboris வேம்பு, id est *Margosa* dictæ, habet வேப்பமரம், வேப்பம் பூ, வேப்பங் காய், வேப்பம்பழம் &c. Arbor autem தெங்கு i. e. *Palma* dicta, omninò abjectâ ultimâ syllabâ கு addit காய் et facit தெங்காய்.

28. *Reg.* 12. Si autem hujusmodi nomina desinant per *â* longum, sequuntur regulam decimam num. 26. et duplicant sequentem, sive nomen principale veniat in recto, sive non. Sic dicitur : புறாக்காலை யறுத்தேன், et புறாக் காலைநீட்டிற்று, *abscidi pedem columbæ*, et *columba extendit pedem*. Sic : பலாக்காயைத் தின்றேன், கிளாக்காயைத் தின்றேன், *comedi fructum arboris Palâ - Quilâ* dictæ. Et etiamsi veniant in recto, duplicant ; sic : பலாக் காயைத்தந்தது, கிளாக் காயைத்தந்தது, *arbor Palâ, arbuscula Quilâ dedit fructus* &c. Excipe மா et விளா ; hæc duo nomina, si veniant in recto, duplicant ex regulâ generali ; si vero veniant in obliquo, addunt *m*. Sic in recto : மாப் பழத்தைத்தந்தது, விளாப் பழத்தைத்தந்தது *arbor Mâ, arbor Vilâ dedit fructus* ; at in obliquo dicitur, மாம்பழத்தைத் தின்றேன், விளாம்பழத்தைத் தின்றேன், *comedi fructus arboris Mâ* vel *Vilâ* ; sic மாங்காய், விளாங்காய் &c.

29. *Reg.* 13. Excipe ex superiore regulâ nomina, quæ desinunt per டு, று, து sine consonanti præcedente, ut : ஆடு *ovis*, மாடு *bos*, ஆறு *flumen*, வயறு *venter*, எருது *taurus* &c.

Hæc enim, si veniant in obliquo cum alio nomine, *ni* usurpentur more adjectivorum, ut suo loco dicemus, duplicant suam ultimam consonantem, et primam sequentis vocabuli, juxta regulam hîc primò traditam; sic: ஆட்டுக்குட்டி *agnellus*, litt. *parvulus ovis*; மாட்டுக்கொட்டில் *bubile*, litt. *stabulum boum* ஆற்றுப்பாய்ச்சல் *fluminis irrigatio*, வயிற்றுக்க டுப்பு *dolor ventris*, i. e. *colum*, எருத்துக்கால் *bovis pes* &c. Aliqua nomina etiamsi ante ultimam syllabam habeant consonantem, illâ abjectâ duplicant ultimam cum sequenti. Sic ex மருந்து *medicamen*, fit மருத்துப்பை *saccus*, *in quo* Indi *medicamina deferunt*. Sic ex இரும்பு *ferrum*, fit இருப்புப் பாலம் *lamina ferri* &c. Attamen ex பிரம்பு *vimen indicum*, fit பிரப்பங் கட்டில் *lectus ex illo vimine*.

30. *Reg.* 14. Nomina, quæ desinunt per ம், si veniant in obliquo, vel ad modum adjectivi cum alio nomine, sæpe ablato ம் addunt த்து et ex regulâ primâ num. 17. duplicant sequentem. Sic ex வேதம் *religio*, fit வேதத்துக் காரியம் *res pertinens ad religionem*, ex குளம் *stagnum*, fit குளத்து த்தண்ணீர் *stagni aqua*, ex முகம் *facies*, fit முகத்துச்சாயல் *figura vultûs* &c. Hinc si velim dicere, *littus stagni*, dicendum erit குளத்துக்கரை, quod sanè error non est; at usus invaluit dicendi குளத்தங்கரை.

31. *Reg.* 15. Quando scilicet duplicentur dictæ litteræ க, ச, த, ப post nomina, quæ desinunt in ம், et hoc ablato conjunguntur alteri nomini, tanquam adjectiva principali, adeo incerta res est, ut nihil præcipere audeam. Dicitur enim v. g.: ஞானத்தீர்வை *spirituale judicium*, duplicato த், et dicitur: ஞானதீட்சை *spiritualis initiatio*, த் non duplicato; et ratio petenda est plerumque à linguâ Grandonicâ, ubi præter *ca*, est *ga*; sic *sa* et *cha*, *ta* et *da*, *pa* et *ba*. Hinc ex diversitate litteræ initialis duplicantur, vel non; quæ proptereà usu discenda sunt. Falsum autem est, quod alter scrip-

sit, scilicet: si sequatur nomen incipiens per பிற semper duplicandum ப; falsum, inquam; siquidem, cùm dicatur, அமுற்தக்கடல் *mare ambrosiæ*, duplicato க், dicitur tamen அமுற்தபிறசங்கம் *ambrosiaca concio*, non duplicato ப், etiamsi sit nomen incipiens per பிற. Sic, non duplicato ப, dicitur சகலபிறகாசம் *omnis lux*, பிறதானபிறப்பு *præcipua nativitas &c.*

32. Addo tandem *Regulam* 16. pro verbo படுகிறது *pati*; hoc enim plerumque duplicat suam primam consonantem ப etiamsi præcedant nomina, quæ non solent duplicare sequentem. Sic, non duplicato ப் dicitur: ஒருபட்சி அடிபோட்டான் *uni avi ictum inflixit*, இப்படிபோனான் *sic abiit*, ஆசைபெரிது *desiderium magnum*, நிந்தைபெரிது *contemptus magnus &c.* Si autem his vocibus subjiciatur படுகிறது, statim duplicatur ப. Sic dicitur: ஒருப் பட்ட *unitus-a-um*, அடிப்பட்ட *percussus-a-um*, இப்படிப்பட்ட *hujuscemodi, similis*, ஆசைப்பட்ட *desideratus-a-um*, நிந்தைப்பட்ட *contemptus-a-um &c.* Sic: பயப்பட *metuere* litt. *metum pati*, சந்தேகப்பட *dubitare* litt. *dubium pati, &c.* vide prætereà, quæ dicimus num. 129.

Notæ Editoris. Ut multiplices regulas de variatione et augmento litterarum quasi sub uno ponam aspectu, hìc inserendam existimavi sequentem tabulam quæ, ut spero, facilius et brevius reddet studium tamulicæ orthographiæ. In illâ inserta reperiuntur multa quæ potiùs ad elegantius idioma pertinent, sed quorum cognitio nobis necessaria est, cùm multoties mixta veniant cum vulgari linguâ.

TABULA EXPLANANS

VARIATIONEM ET AUGMENTUM LITTERARUM.

1° DE VARIATIONE LITTERARUM.

Vocalis subsequens unitur	கோயில் அண்டையில் இரு	கோயிலண்டையிலிரு	*esto prope ecclesiam.*
præcedenti consonanti.	கடல் ஓரம உயர்ந்தது	கடலோரமுயர்ந்தது	*littus maris est altum.*
உ finalis, dissyllabis brevibus	வந்து இருக்கிறான்	வந்திருக்கிறான்	*venit et adest.*
exceptis, eliditur ante vocalem.	சாது உள்ளது ஆகிறது உத்தமம்	சாதுள்ளதாகிறதுத்தமம்	*mitem fieri optimum.*
Finalis ம் ante க fit ங்	மனம் களித்தது	மனங்களித்தது	*mens lætata est.*
— ம் — ச — ஞ்	செயம் சொன்னேன்	செயஞ்சொன்னேன்	*dixi victoriam.*
— ம் — த — ந்	பழம் தந்தான்	பழந்தந்தான்	*dedit fructum.*
— ல் — க — ற்	காட்டில் கட்டினான்	காட்டிற்கட்டினான்	*alligavit in silvâ.*
— ல் — ச — ற்	விரல் சிறிது	விரற்சிறிது	*digitus parvus est.*
— ல் — ப — ற்	வீட்டில் புகுந்தான்	வீட்டிற்புகுந்தான்	*in domum introivit*
— ல் cum sequenti த fit {ற்ற vel ற in poesi}	வீட்டில் தந்தான்	வீட்டிற்றந்தான் வீட்டிறந்தான்	*dedit in domo.*
— ள் ——— த {ட்ட vel ட}	நாள் தோறும்	நாட்டோறும் நாடோறும்	*singulis diebus.*
— ள் ante க fit ட்	திருநாள் கடன்	திருநாட்கடன்	*obligatio diei festi.*
— ள் — ச — ட்	நாள் செய்தி	நாட்செய்தி	*rumor diei.*
— ள் — ப — ட்	இந்நாள் பயிர்	இந்நாட்பயிர்	*hujus temporis segetes.*
— ல் — ம — ன்	கல் மலை	கன்மலை	*lapideus mons.*
— ள் — ம — ண்	முள் முடி	முண்முடி	*spinea corona.*
Initialis த post ண் fit ட	கண் திறந்தான்	கண்டிறந்தான்	*oculos aperuit.*
— த — ன் — ற	பலன் தந்தான்	பலனறந்தான்	*præmium dedit.*

	Regula	Exemplum	Conjunctim	Significatio
In recto cum sensu obliqui,	ன் finalis ante க fit ற்	பொன் கம்பி	பொற்கம்பி	*aureum filum.*
	ன் —— ச — ற்	மகன் சினந்தான்	மகற்சினந்தான்	*filio iratus est.*
	ன் —— ப — ற்	பொன் பாத்திரம்	பொற்பாத்திரம்	*aureum vas.*
	ண் —— க — ட்	மண் குடம்	மட்குடம	*fictilia vasa.*
	ண் —— ச — ட்	மண் சாடி	மட்சாடி	
	ண் —— ப — ட்	மண் பானை	மட்பானை	
	ன் finalis cum sequenti த fit ற்ற	மகன் தேடினான்	மகற்றேடினான்	*quæsivit filium,*
	ண் —— த — ட்ட	மண் தாழி	மட்டாழி	*fictile vas.*
In monosyllabis longis et polysyllabis,	finalis ம் ante ந eliditur	நாம் நடந்தோம்	நாநடந்தோம்	*nos ambulavimus.*
		மனம் நொந்தது	மனநொந்தது	*mens doluit.*
	initialis ந post ண் eliditur	வீண் நசை	வீணசை	*inutile desiderium.*
		கவண் நல்லது	கவணல்லது	*funda bona est.*
	—— ந —— ன் ——	நான் நடந்தேன்	நானடந்தேன்	*ego ambulavi.*
		அரசன் நல்லன்	அரசனல்லன்	*rex bonus est.*
	finalis ல் cum sequenti ந fit ன	நால் நான்கு	நானான்கு	*quater quatuor.*
		வானத்தில் நின்று	வானத்தினின்று	*e cœlo.*
	—— ள் —— ந — ண	தாள் நெடிது	தாணெடிது	*pes longus est.*
		இருள் நீக்கினான்	இருணீக்கினான்	*tenebras expulit.*
In monosyllabis brevibus,	finalis ம் ante ந fit ந்	செம் நெல்லு	செந்நெல்லு	*rubra oriza.*
	—— ல் cum sequenti ந fit ன்ன	நல் நூல்	நன்னூல்	*humanitatis scientia.* litt. *bona scientia.*
	—— ள் —— ந — ண்ண	தெள் நீர்	தெண்ணீர்	*limpida aqua.*

2°. De Augmento Litterarum.

Ad vitandam elisionem cum sequenti vocali

post அ, ஆ, உ in dissyllabis brev. ஊ, ஒ, ஓ, ஔ	additur வ.	அல்ல என்றான் ஓ. என்ன	அல்லவென்றானோவென்ன	quid? anne dixit non?
		கூ என்று அலறல்	கூவென்றலறல்	ulutatus vociferantis.
		நடு ஓ அல்ல ஓ	நடுவோவல்லவோ	est-ne medium nec-ne?
post இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ,	additur ய.	நீ இங்கே இரு	நீயிங்கேயிரு	tu hic esto.
		கையை ஓங்கு	கையையோங்கு	manum protende.

Consonans finalis in monosyllabis brevibus duplicatur ante vocalem.	மண் ஆசை	மண்ணாசை	terrestrium desiderium.
	மெய் அர்த்தம்	மெய்யர்த்தம்	vera significatio.
ம, ஞ, duplicantur post monosyllabam desinentem in ய.	பொய் மார்க்கம்	பொய்ம்மார்க்கம்	falsa secta.
	மெய் ஞானம்	மெய்ஞ்ஞானம்	vera sapientia.

Regulæ ad duplicandum க, ச, த, ப.

1°. post உ, si veniat vel cum duplicatâ eâdem consonanti, vel cum duabus asperis litteris; et ita post gerundium in த்து, ற்று, ட்டு... et post dativum.

கூற்றுப்பார்த்தான்	choream vidit.	
பல்லுத்தேய்த்தான்	dentes fricavit.	
கற்புக்காத்தான்	castimoniam servavit.	gerundium cum simplici து, று... non duplicat.. வந்து
சேர்த்துக்கட்டினான்	uniendo ligavit.	
மனுஷர்க்குச்சொன்னான்	homini dixit.	சொன்னான் venit et dixit.

Exceptiones.

2°. post accusativum. வீட்டைக்கட்டினுன் *domum ædificavit.*

3°. post gerundium desinens in இ. வணங்கிப்போனுன் *veneratus abiit.*

4°. post ஆய் et போய், தயவாய்ப்பேசு *benignè loquere.* போய்த்தந்தான் *eundo dedit.*

5°. post infinitivum desinens in அ. வரக்கண்டேன் *venire vidi.* இறுகக்கட்டினுன் *arctè alligavit.* வரசீக்கிரம் *veni citò.* கேட்கசுவாமீ *audi, domine.*

6°. post voces ex duplici brevi desinentes in உ, paucis exceptis. குருப்படிப்பித்தார் *sacerdos docuit,* பொதுத்திருச்சபை *Catholica S. Ecclesia.* குருசுவாமி *dominus sacerdos.* சிறுகலம் *parvum vas.*

7°. post இந்த, அந்த, எந்த, இ, அ, எ இந்தப்புஸ்தகம் *ille liber.*

8°. post voces இனி, தனி, போலே, மற்று, மற்ற, அன்றி, இன்றி, அல்ல, இல்லை, &c. இனித்தேவையில்லை *deinceps necessarium* [*non est.* அதனைப்போலே *sicut illud.* மற்றப்பழங்கள் *cæteri fructus.*

9°. post nomina desinentia in longam. தீக்கடிது *ignis vehemens est.* [*it.* பலாக்காய்த்தது *arbor Palâ fructificav-* நீதந்தாய் *tu dedisti.* [*Md.* மாம்பழந்தா *da fructum arboris*

10° post gerundia negativa desinentia in ஆ. தகாப்பேச்சு *indecens locutio.* இல்லாக்காரியம் *res non existens.* அவைவாராபோ *illa non veniunt, abi.* மகாகோயில் *magna ecclesia.*

11°. post nomina in recto cum sensu obliquisi desinant per vocalem, vel ய், vel ர், et sequatur nomen partium ejusdem rei, exceptis nominibus hominum et quarumdam arborum.

கோழித்தலை *gallinæ caput.* தபசி சரீரம் *corpus pœnitentis.*
அத்திப்பழம் *fructus arboris Atti.* புளியம்பழம் *fructus tamarices.*
வண்டிச்சக்கரம் *currûs rota.* இலவம்பூ *flos xyli.*
மலைப்பக்கம் *latus montis.* எலுமிச்சங்காய் *citreum immatu-* [*rum.*
நெய்க்குடம் *sinum butyri liquati.* கம்பந்தட்டை *milii calamus.*

12°. aliquoties post nomina in ப் quæ, hoc ablato, uniuntur alteri.

ஞானத்தீர்வை	*spirituale judicium.*	ஞானதீட்சை	*spiritualis initiatio.*
வேதப்புரட்டு	*hæresis*, i. e. *subversio religionis.*	வேதசாட்சி	*martyr religionis.*

13°. post nominativum in ர் pro accusativo.

இகழ்வார்ப்பொறுத்தல்	*conviciatoribus ignoscere.*

14°. plerumque verbum படுகிறது duplicat suam primam litteram.

சந்தேகப்படாதே	*ne dubites.*	பாடுபட்டார்	*passus est.*
ஒருப்பட்டார்கள்	*in unum coaluerunt.*	வேறுபடுகிறது	*mutari.*

15°. vox காரன் semper duplicat suam primam litteram post vocalem.

கோபக்காரன்	*vir iracundus.*
வியாதிக்காரன்	*homo ægrotus.*

§. VI.

De Litteris Grandonicis.

33. Cum Tamulenses vocibus et litteris aliquot à Grandonicâ linguâ commodatis utantur pluries, hìc tradam litteras grandonicas, quæ apud Tamulenses in usu sunt.

1°. ஷ *cha*, ஷா *châ*, ஷி chi, ஷீ *chî.*

2°. க்ஷ *Kcha*, க்ஷா *Kchâ*, க்ஷி *Kchi*, க்ஷீ *Kchî.*

Loco hujus litteræ sæpè tamulenses scribunt ட் consonantem et ச, sic: காட்சி aut காக்ஷி *visio*, இரக்ஷிக்கிறது aut இரட்சிக்கிறது *salvare* &c.

3°. * ஷ pronunciatur ac *ch* ante ட்ட duplicatum, *chtta.*

4°. *ஸ est *s* grandonicum, quod tamulenses superscribunt pluribus litteris, sic ஸ்க *ska*, ஸ்த *sta*, ஸ்ந *sna* &c.

5°. த்ர est, *tra*; si addas ஸ vel ஸி, hoc modo: ஸ்த்ர, erit *stra*, ஸ்த்ரி erit *stri* &c.

Et hæc satis sint de Litteris et orthographiâ linguæ tamulicæ; quæ omnia sub initio tyronibus proponenda sanè non censeo, licèt ordinem insequutus, hìc simul tradenda judicaverim.

---

* N. B. Nunc viget etiam usus ponendi ஷ் ante ட; et ஸ் ante alias litteras quibus conjungitur; sic சாஷ்டாங்கம் *prostratio totius corporis*, ஸ்தலம் *locus*, ஸ்திரீ *mulier*, ஸ்நானம் *ablutio* &c.

CAPUT SECUNDUM.

De Nomine et Pronomine.

§. I.

De Declinatione Nominum.

34. Ex litteris ac syllabis, de quibus hactenus egimus, voces finguntur; inter quas, cùm potiorem in oratione partem sibi vindicet nomen, de hoc primò agendum est. Nomen, quod Tamulenses, ad distinctionem verbi, பெயர் *peyer* vocant, propriè non est in hâc linguâ nisi unius declinationis; omnium quippe nominum casus unico declinantur modo. Numerant ipsi octo casus, quos communi vocabulo dicunt வேற்றுமை *vêttumei*, id est, *differentia*; et eos nominant ex formâ terminationis; v. g. accusativus, cùm desinat in *ai*, vocatur ஐயென்னும்வேற்றுமை *casus ai dictus*; et sic de cæteris, excepto tamen nominativo, quem பெயர், id est, *nomen* vocant, et vocativo, quem dicunt விளிவேற்றுமை, id est, *casus vocandi*, à verbo விளிக்கிறது *vocare*. Octo, inquam, ipsi numerant casus; duo autem, quos casibus nostris addunt, ad ablativum reduci possunt, ut infra exponam.

35. Terminationes casuum sunt hæ:

1° *Genitivus* desinit in இன் vel இனுடைய vel உடைய. Sic ex nomine மலை *mons*, fit மலையின் vel மலையினுடைய vel மலையுடைய *montis*. Tamulenses in linguâ sublimiori nunquam terminant Genitivum per vocem உடைய, sed vel per இன், vel per அது, vel per இனது. Sic: மலையின், மலையினது, மலையது; hoc modo utimur aliquando in linguâ ordina-

rià. Sic : தனதுகை *sui-ipsius manus*, நமதுகை *nostra manus*, litt. *nostrûm manus &c.* loco dicendi தன்னுடையகை - நம்முடையகை &c. Sic : ஆரது இந்தக்குதிரை *cujus est hic equus &c.*

2°. *Dativus* desinit in க்கு; sic: மலைக்கு *monti.*

3°. *Accusativus* in *ai* : மலையை *montem.*

4°. *Vocativus* plerumque in ê : மலையே *ô mons.*

5°. *Tres ablativos* formant, ut supradixi. *Ablativus quietis* vel *existentiæ* desinit per இல் vel இடத்தில் : மலையில் vel மலையிடத்தில் *in monte.*

6°. *Ablativus instrumenti* seu *causæ* desinit per ஆல் vel இனால் : மலையால், மலையினால் *a monte.*

7°. *Ablativus societatis* et aliquando *instrumenti* desinit per ஒடு vel இனோடு : மலையோடு vel மலையினோடு *cum monte.* Adverte, his tribus ablativis posse addi litteram *ê*, et dici மலையிலே, மலையினாலே, மலையினோடே.

Addunt aliqui tres alios casus, quos ablativos vocant; scilicet: மலைக்காக *propter montem*, மலையைக்குறித்து *intendendo montem*, மலையைக்கொண்டு *per medium montis.* Attamen omninò impropriè istæ phrases adnumerantur ablativo, quod certè Tamulenses in suâ Grammaticâ non faciunt. Siquidem மலைக்காக non est nisi dativus commodi மலைக்கு, cum infinitivo ஆக à verbo ஆகிறது *fieri*; qui infinitivus, ut capite quarto fusiùs dicam, significat præter alia, *ut fiat*, *ut prosit*; adeoque எனக்காக est : *ut prosit mihi*, *propter me.* Secunda phrasis, மலையைக்குறித்து, est casus accusativus cum gerundio குறித்து, à verbo குறிக்கிறது *intendere* : undè illa phrasis est : *intendendo montem*, *respectu montis.* Sic : அறத்தைக்குறித்துச் செய் vertitur : *intentione virtutis operare.* Tertia phrasis, மலையைக்கொண்டு, est accusativus cum gerundio கொண்டு, à verbo கொள்ளுகிறது, quod præter alia significat *assumere*; adeoque hæc phrasis benè explicatur per

ablativum instrumenti seu medii, vel per præpositionem *per*: தவத்தைக்கொண்டு கரையேறினான் vertitur, *assumendo pœnitentiæ medium*, seu *mediante pœnitentiâ, salvus factus est*, id est, *per pœnitentiam salvatus est.*

36. Dixi superiùs, vocativum plerumque terminari litterâ *é*, quæ, nullâ factâ mutatione, additur nominativo. Dixi *plerumque*, quia, licèt omnia nomina sic benè possint formare vocativum, sæpe tamen Tamulenses pluribus aliis quoque modis utuntur. Quarè relictis, quæ ad linguam tantùm sublimem spectant, proponam, quæ sunt in usu linguæ vulgaris, per aliquot regulas, quarum 1a. sit:

Nomina, quæ desinunt per ஐ, ut தங்கை *soror minor*, மங்கை *mulier, &c.*, formant etiam vocativum mutando *ai* in *â* vel *ây*. Sic: தங்கா, தங்காய்; மங்கா, மங்காய்.

Reg. 2. Quæ desinunt in *i*, ut தம்பி *frater minor*, mutant *i* breve in *î* longum: தம்பீ &c.

Reg. 3. Quæ desinunt in ன் cum antecedente brevi, ut அய்யன் *Dominus*, *Pater*, கர்த்தன் *Dominus* &c., vel per simplicem detractionem formant vocativum, ablatâ scilicet ultimâ consonanti: அய்ய, கர்த்த; vel ablatâ ultimâ consonanti, mutant *a* breve in *â* longum: அய்யா, கர்த்தா; vel etiam huic addunt vel *é* vel *ô*, et dicunt: அய்யாவே, கர்த்தாவே, vel அய்யாவோ, கர்த்தாவோ; et hoc ultimum proprium est vocantis cum dolore. Item aliqua ablato ன் mutant *a* in *é*; sic ex அண்ணன் *frater major*, fit அண்ணே.

Reg. 4. Quæ desinunt per ன் cum antecedenti longâ, variant hôc modo: vel antecedens est *ô*, ut மூத்தோன் *antiquus*, படைத்தோன் *Creator* &c., et tunc ablato ன் addunt ய் consonantem: மூத்தோய், படைத்தோய் &c.; vel antecedens est *â*, ut வண்ணான் *vestium lotor*, et tunc, ablato tantummodò ன் dicunt: வண்ணா.

Reg. 5. Quæ desinunt per ள், vel in singulari, ut திங்கள் *Luna*, vel in plurali, ut plerumque nomina ferè omnia, v.

ஐ. மக்கள் *filii*, பாவிகள் *peccatores* &c., formant vocativum vel per *é*, modo communi, vel mutando ultimum *a* breve ante ள் in *á* longum, et fit திங்காள், மக்காள், பாவிகாள் &c. et hic modus multò elegantior est.

37. Terminationes casuum, quas dixi, scilicet இன், கு, ஐ, ஏ, இல், ஆல், ஒடு, sunt quidem communes omnibus nominibus, et tam numero *singulari*, quem ஒருமை, quàm *plurali*, quem பன்மை, vocant; attamen, licèt plerisque nominibus omninò invariato nominativo addi soleant illæ terminationes, ut videre est in superiùs allato exemplo nominis மலை; sunt aliqua nihilominùs, quæ, ut a nominativo ad aliorum casuum terminationes perveniant, in viâ non nihil variantur; quæ hìc referam.

Omnia Nomina hujus linguæ desinunt vel sequentibus vocalibus: ஆ, மாதா *mater*; இ, தம்பி *frater minor*; ஈ, ஈ *musca*; உ, மருந்து *medicina*; ஊ, பூ *flos*; ஐ, மலை *mons*; vel desinunt sequentibus consonantibus: ண், கண் *oculus*; ம், முகம் *vultus*; ய், வாய் *os*, *oris*; ர், மயிர் *capillus*; ல், மயில் *pavo*; ழ், புகழ் *laus*; ள், தூள் *pulvis*; ன், பலன் *præmium*. Ex his, si excipias quæ desinunt per ம், cætera omnia invariatâ figurâ recti, addendo supradictas casuum terminationes, benè declinantur.

Adverte tamen, juxta regulas, quas dedimus num. 13 et 14, iis, quæ desinunt per *á*, vel *ú*, interponendam esse, tanquam unionem, litteram வ: மாதா *mater*, மாதாவின் &c.; பூ *flos*, பூவின் &c. Iis vero, quæ desinunt per இ, ஈ vel ஐ, interscribendum ய: தம்பி *frater minor*, தம்பியின்; ஈ *musca*, ஈயின்; மலை *mons*, மலையின் &c. Quæ desinunt per *u*, plerumque, ut ibidem diximus, elidunt τὸ *u*: மருந்து *medicina*, மருந்தின் &c. Ex his excipe, quæ ibi quoque diximus non elidere *u*, sed addere வ: நடு *medium*, நடுவின்; குரு *sacerdos*, குருவின் &c. இது *hoc*, அது *illud*, eliso *u*,

habent : இதின், அதின் &c. Quæ verò desinunt per consonantem, superaddunt ultimæ consonanti vocalem, per quam formantur terminationes casuum, duplicatâ illâ consonanti, si sit monosyllabon breve. Sic : கண் *oculus*, கண்ணின்; வாய் *os*, வாயின்; மயிர் *capillus*, மயிரின்; மயில் *pavo*, மயிலின்; புகழ் *laus*, புகழின்; தூள் *pulvis*, தூளின்; பலன் *præmium*, பலனின்.

Prætereà terminatio dativi est கு, ut diximus; nomina tamen, quæ desinunt per aliam vocalem, quæ non sit ஐ, இ, ஈ, seu desinunt per consonantem, quæ non sit ய், interponunt உ et fit உக்கு. Sic : மாதா *mater*, மாதாவுக்கு; பூ *flos*, பூவுக்கு; மது *liquor distillatus*, மதுவுக்கு; கோ *bos*, கோவுக்கு &c. Quæ tamen deberent elidere *u* finale, ut மருந்து *medicina*, கழுத்து *collum* &c., habent மருந்துக்கு, கழுத்துக்கு &c. Quæ verò desinunt per consonantem, ut dixi, habent உக்கு. Sic : கண் *oculus*, கண்ணுக்கு; மயிர் *capillus*, மயிருக்கு; மயில் *pavo*, மயிலுக்கு; புகழ் *laus*, புகழுக்கு; மகள் *filia*, மகளுக்கு; மகன் *filius*, மகனுக்கு; &c. Quæ verò desinunt per ஐ, இ, ஈ, vel ய் consonantem, non addunt உ. Sic : மலை *mons*, மலைக்கு; தம்பி *frater minor*, தம்பிக்கு; ஈ *musca*, ஈக்கு; பொய் *mendacium*, பொய்க்கு; நோய் *morbus*, நோய்க்கு; நாய் *canis*, நாய்க்கு &c. Omitti potest etiam உ in desinentibus per ர், ல், ன், mutato tamen ல் et ன் in ற். Sic : பயிர் *seges*, பயிர்க்கு; மயில், மயிற்கு; மகன், மகற்கு; அவன் *ille*, அவற்கு &c. Prætereà pronomina in dativo addunt அ, et fit அக்கு. Sic : எனக்கு *mihi*, உனக்கு *tibi*, தனக்கு *ipsi*, நமக்கு *nobis*, உமக்கு *vobis*, தமக்கு *ipsis*. Aliqua tandem nomina, quæ tempus important, addunt ஐ et fit ஐக்கு. Sic : நாள் *dies*, habet நாளைக்கு; இப்போது *nunc*, இப்போதைக்கு; இன்று *hodiè*, இன்றைக்கு; அன்று *tunc*, அன்றைக்கு; என்று *quando*, என்றைக்கு; என்றும் *semper*, என்றைக்கும்; sic

என்றென்றைக்கும் *in perpetuum* &c. Hæc tamen in aliis casibus servant regulam communem.

38. AD faciliorem horum intelligentiam addam hìc per casus declinatum nomen, ad exemplum cæterorum.

Nom. மாதா . . . . Mater.
Gen. மாதாவின், மாதாவினுடைய, மாதாவுடைய matris.
Dat. மாதாவுக்கு . . . . matri.
Acc. மாதாவை . . . . matrem.
Voc. மாதாவே . . . . O mater.
Abl.1. மாதாவில், மாதாவிடத்தில், மாதாவினிடத்தில் in matre.
Abl. 2. மாதாவால், மாதாவினால் . . . . ex matre vel à matre.
Abl. 3. மாதாவோடு, மாதாவினோடு . . . . cum matre.

His autem tribus Ablativis addi potest, ut dixi, *é* in fine: மாதாவிலே, மாதாவினாலே, மாதாவோடே.

39. Appendix. Nomina, quæ desinunt in டு vel று, ante quas syllabas non præcedat consonans, sed præcedat vel una syllaba, quæ sit longa, ut வீடு *domus*, ஆறு *flumen*, &c., vel plures syllabæ, ut தகடு *lamina*, வயறு *venter* &c., mutatâ figurâ recti, in obliquis, excepto vocativo, duplicant consonantem ultimam ட் vel ற், et deinde assumunt supradictas casuum formas, elidendo semper *u*. Sic:

Nom. வீடு . . . . Domus.
Gen. வீட்டின் . . . . domûs.
Dat. வீட்டுக்கு . . . . domui.
Acc. வீட்டை . . . . domum.
Voc. வீடே . . . . O domus.
Abl. 1. வீட்டில் . . . . in domo.
Abl. 2. வீட்டால் . . . . à domo.
Abl. 3. வீட்டோடு . . . . cum domo.

Sic etiam:

Nom. ஆறு . . . . Flumen.
Gen. ஆற்றின் . . . . fluminis.

Dat. ஆற்றுக்கு .... flumini.
Acc. ஆற்றை .... flumen.
Voc. ஆற்றே .... O flumen.
Abl. 1. ஆற்றில் .... in flumine.
Abl. 2. ஆற்றால் .... à flumine.
Abl. 3. ஆற்றோடு .... cum flumine.

Hæc regula est universalis, etiam in dissyllabis, modo tamen, ut diximus, prima sit longa; ut videre est etiam sequenti exemplo. Sic

Nom. நாடு .... Regio.
Gen. நாட்டின் .... regionis.
Dat. நாட்டுக்கு .... regioni.
Acc. நாட்டை .... regionem.
Voc. நாடே .... O regio.
Abl. 1. நாட்டில் .... in regione.
Abl. 2. நாட்டால் .... à regione.
Abl. 3. நாட்டோடு .... cum regione.

In dissyllabis autem in quibus prima est brevis, sequi debet regula generalis; sic v. g. நடு *medium*, quia prima est brevis non fit நட்டின், sed modo omnibus communi, நடுவின் &c.

Nom. நடு .... Medium.
Gen. நடுவின் .... medii.
Dat. நடுவுக்கு .... medio.
Acc. நடுவை .... medium.
Voc. நடுவே .... O medium.
Abl. 1. நடுவில் .... in medio.
Abl. 2. நடுவால் .... à medio.
Abl. 3. நடுவோடு .... cum medio.

Sic ex மறு *macula*, cùm prima sit brevis, non fit மற்றின் sed மறுவின் &c.

Sed ex supradictis, si ante டு vel று præcedant quidem breves, sed plures syllabæ, tunc, duplicato ட் vel ற்,

sequi debemus regulam hujus appendicis. Sic ex தகடு *lamina*, fit, தகட்டின், தகட்டுக்கு &c.; ex கயறு *funis*, fit, கயற்றின், கயற்றுக்கு, &c. Hìc maximè animadvertendum est, ne pro ற்றி scribatur த்தி, etiamsi hæc videantur pronunciari fere eodem sono; siquidem regula generalis est, quæ ex று in oratione duplicant ற் nunquam posse scribi per த. Sic ex தேறுகிறது *confortari*, fit தேற்றுகிறது *confortare*; ex வேறு *alius-a-ud*, fit வேற்று *differens*; &c. Nec levis momenti regulam hanc esse judicet aliquis; siquidem, si scribas v. g. வயத்தை est accusativus à வயம் *vis*; et வயற்றை, accusativus a வயறு *venter*. Sic, பயத்தை à பயம் *timor*; et பயற்றை à பயறு *legumen*; &c. Quarè diligenter hæc regula observanda est.

40. Nomina tandem, quæ desinunt per ம், (excepto vocativo, ubi, nullâ factâ mutatione, addunt ே,) in aliis casibus, ablato ம், addunt duplicem த cui adjunguntur terminationes casuum. Sic:

Nom.	முகம்	Vultus.
Gen.	முகத்தின்	vultûs.
Dat.	முகத்துக்கு	vultui.
Acc.	முகத்தை	vultum.
Voc.	முகமே	O vultus.
Abl. I.	முகத்தில்	in vultu.
Abl. 2.	முகத்தால்	á vultu.
Abl. 3.	முகத்தோடு	cum vultu.

41. Diximus, illas terminationes casuum esse communes etiam numero plurali; satis igitur est scire regulam, quâ è nominativo singulari fiat pluralis, quæ varia est. Sit ergo:

Reg. 1. Nomina, quæ desinunt in vocalem longam, semper effingunt pluralem addendo க்கள்; sic ex கனா *somnium*, கனாக்கள்; ex கடா *mas pecudum*, கடாக்கள்; ex ஈ *musca* ஈக்கள்; ex பூ *flos*, பூக்கள்; &c.

Reg. 2. Quæ desinunt in இ, உ, ஐ, in plurali, non duplicato க, habent கள்; sic ex விழி *oculus*, விழிகள்; ex மணி *tintinnabulum*, மணிகள்; ex விருந்து *convivium*, விருந்துகள்; ex எருது *masculus bos ad laborem*, எருதுகள்; ex மாடு *bos generatim*, மாடுகள்; ex மலை *mons*, மலைகள்; ex ஆலை *moletrina ad saccharum faciendum*, ஆலைகள்; &c. Ex his excipe primò nomina hominum, quæ licèt possint habere pluralem juxtà hanc regulam, plerumque illum terminant quoque per மார்; sic: சுவாமிகள் *domini*, vel சுவாமிமார்; செட்டிகள் *mercatores*, vel செட்டிமார்; தம்பிகள் *fratres minores*, vel தம்பிமார்; தமக்கைகள் *sorores natu majores*, vel தமக்கைமார்; &c. Excipe præterea plura, quæ desinunt in *u*, quæ in plurali duplicant க். Sic: குருக்கள் *sacerdotes*, சத்துருக்கள் *inimici*, சம்மனசுக்கள் *angeli*, பெண்டுக்கள் *fœminæ*, தெருக்கள் *vici*, &c., de quibus præter usum certa regula assignari non potest.

Reg. 3. Quæ desinunt per consonantem, addunt கள்; sic: கண்கள் *oculi*, முகங்கள் *vultus*, வாய்கள் *ora*, மயிர்கள் *capilli*, மயில்கள் *pavones*, புகழ்கள் *laudes*, தூள்கள் *pulveres*, பலன்கள் *præmia* &c. Ex his excipe, quæ sunt masculina, et desinunt in ன்; hæc enim in plurali mutant ன் in ர்; sic, v. g.: மூத்தோன் *senior*, மூத்தோர் *majores*; தேவன் *Deus*, தேவர்; கர்த்தன் *Dominus*, கர்த்தர்; மனுஷன் *homo*, மனுஷர்; ஊரான் *vicanus*, ஊரார்; &c. Ex his excipe மகன் *filius*; licèt enim in sublimi linguâ benè pro plurali dicam மகர் *maguer*, *filii* et *filiæ*; in vulgari tamen non est in usu, et dicitur மக்கள். Excipe தகப்பன் *pater*, அண்ணன் *frater natu major*, தோழன் *socius*, ex quibus fit தகப்பமார், அண்ணமார், தோழமார். Hoc ultimum dicitur etiam தோழர். Adverte quod, quæ in plurali habent ர், huic addere possunt கள்; sic: தேவர், தேவர்கள், &c. Excipe tandem pauca, quæ, licèt desinant per consonantem, duplicant க் in plurali; ut: ஆள்

persona, ஆள்க்கள்; et நாள் *dies*, நாள்க்கள்; attamen ex வாள் *falx*, non fit வாள்க்கள், sed juxtà regulam generalem வாள்கள்; his omnibus usus pro regulâ constat.

Adverte tamen hìc, ut ipsi apertè docent, nomina neutra sæpe usurpari in singulari pro numero plurali. Sic: பத்துக் குதிரை *decem equi*; மரமெல்லாம் *omnes arbores*; பலகறி *plura fercula*; &c.

42. Dato autem juxtà has regulas nominativo, numerus pluralis adhuc faciliùs declinatur, quàm singularis; omnibus enim indiscriminatim, nullâ a nominativo mutatione factâ, adduntur terminationes casuum, quas supra retuli.

Nom. முகங்கள் .... Vultus.
Gen. முகங்களின், முகங்களுடைய, முகங்களினுடைய .... vultuum.
Dat. முகங்களுக்கு .... vultibus.
Acc. முகங்களை .... vultus.
Voc. முகங்களே .... O vultus.
Abl. 1. முகங்களில், முகங்களிடத்தில் .... in vultibus.
Abl. 2. முகங்களால், முகங்களினால் .... à vultibus.
Abl. 3. முகங்களோடு, முகங்களினோடு .... cum vultibus.

Sic etiam:

Nom. கற்தர் .... Domini.
Gen. கற்தரின் .... dominorum.
Dat. கற்தருக்கு .... dominis.
Acc. கற்தரை .... dominos.
Voc. கற்தரே .... O domini.
Abl. 1. கற்தரில், கற்தரிடத்தில் .... in dominis.
Abl. 2. கற்தரால், கற்தரினால் .... à dominis.
Abl. 3. கற்தரோடு, கற்தரினோடு .... cum dominis.

NOTA EDITORIS. Ad faciliorem supradictorum intelligentiam sequentem adjunxi declinationum tabulam.

TABULA DECLINATIONUM.

Nomina desinere possunt vel vocalibus ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஐ, ஓ, vel consonantibus ண், ம், ய், ர், ல், ழ், ள், ன்

SINGULARIS.

Terminationes præcipuæ casuum pro utroque numero.	Consonanti finali jungitur terminatio.	Monosyll. brevi duplica finalem consonantem.	Finalis ம் mutatur in duplicem த.	Finali ஆ, உ in dissyl. brev., ஊ, vel ஓ adde வ.	Finali இ, ஈ, ஐ, adde ய.	Elide உ in polysyl., vel in dissyl. post duplicem conson. vel syll. longam.	Polysyll., vel diss. longis in டு, று sine aliâ conson., duplica ட, ற.
	மனிதன் homo	கண் oculus	வனம் solitudo	பிதா pater	நரி vulpes	கன்று vitulus	கிணறு puteus.
G. இன், இனுடைய,	மனிதனின்	கண்ணின்	வனத்தின்	பிதாவின்	நரியின்	கன்றின்	கிணற்றின்.
இன்து, அது.	மனிதனது	கண்ணினது	வனத்தினது	பிதாவினது	நரியினது	கன்றினது	கிணற்றினது.
D. க்கு, உக்கு.	மனிதனுக்கு	கண்ணுக்கு	வனத்துக்கு	பிதாவுக்கு	நரிக்கு	கன்றுக்கு	கிணற்றுக்கு.
Ac. ஐ.	மனிதனை	கண்ணை	வனத்தை	பிதாவை	நரியை	கன்றை	கிணற்றை.
V. ஏ.	மனிதனே	கண்ணே	வனமே	பிதாவே	நரியே	கன்றே	கிணறே.
Ab. இல், இடத்தில்.	மனிதனில்	கண்ணில்	வனத்தில்	பிதாவில்	நரியில்	கன்றில்	கிணற்றில்.
ஆல், இனால்.	மனிதனால்	கண்ணால்	வனத்தால்	பிதாவால்	நரியால்	கன்றால்	கிணற்றால்.
ஓடு, இனோடு.	மனிதனோடு	கண்ணோடு	வனத்தோடு	பிதாவோடு	நரியோடு	கன்றோடு	கிணற்றோடு.
PLURALIS.							
	மனிதர், மனிதர்கள்	கண்கள்	வனங்கள்	பிதாக்கள்	நரிகள்	கன்றுகள்	கிணறுகள்.

NOTÆ AD FORMANDUM PLURALEM.

Nomina hominum vùlgò mutant ன் in ர், vel ர்கள், vel raró மார்; si desinant per vocalem adde மார் vel கள். Ex: ஊரான் *vicanus*, ஊரார், ஊரார்கள்; தகப்பன *pater*, தகப்பிமார், தகப்பமார்கள்; சுவாமி *Dominus*, சுவாமிகள், சுவாமிமார்.

Vulgò consonanti finali addunt கள், raró க்கள். மரம் *arbor* மரங்கள்; சுவர் *paries*, சுவர்கள்; ஆள் *persona*, ஆள்க்கள்.

Vocales finales longæ requirunt semper க்கள். மிடா *hydria*, மிடாக்கள்; ஈ *musca*, ஈக்கள்; பூ *flos*, பூக்கள்.

இ உ, ஐ finales assumunt கள்; உ aliquoties க்கள். கை *manus*, கைகள்; நோய் *morbus*, நோவுகள்; குரு *sacerdos*, குருக்கள்.

§. II.

De Adjectivis.

43. Nomina Adjectiva Tamulenses vocant உரிச்சொல் ac si dicerent *voces proprietatis*. Abundat hæc lingua nominibus propriè adjectivis, licèt in vulgari paucis utamur, v. g.: பல *plures, plura*; சில *aliqui, æ, a*; நல் vel நல்ல *bonus, a, um*; புது *novus, a, um*; பொது *universalis, e*; அரிய *difficilis, e*; பெரிய *grandis, e*; சிறிய *parvus, a, um*; உரிய *proprius, a, um*; இனிய *dulcis, e*; &c. Præter hæc vocant adjectiva ipsa nomina substantiva, si adjectivo more usurpentur, hoc modo:

1°. Quæ desinunt per ம் plerumque, hôc ablato, junguntur alii nomini, et fiunt adjectiva. Sic ex ஞானம் *spiritualitas*, fit, ஞானப்போசனம் *cibus spiritualis*; ex சுத்தம் *puritas*, fit சுத்தமனசு *voluntas pura*; &c. Alio quoque modo hæc fiunt adjectiva, mutato scilicet ம் in த்து. Sic ex புறம் *exterioritas*, fit vel புறப்பொருள் vel புறத்துப்பொருள் *res exterior*; ex முகம் *vultus*, fit vel முகச்சாயல் vel முகத்துச்சாயல் *figura vultûs*; ex சுரம் *desertum* fit சுரப்பாதை vel சுரத்துப்பாதை *via per desertum*, &c.

2°. Quæ desinunt in மை plerumque, hoc ablato, addunt *iya*, et fiunt adjectiva. Sic ex கொடுமை *barbaries*, fit கொடியமனசு *voluntas barbara*; ex அருமை *difficultas*, fit அரியகற்பனை *præceptum difficile*; &c.

3°. Quæ desinunt in து, டு, று simplici, fiunt adjectiva, duplicando த, ட, ற. Sic ex எருது *bos*, fit எருத்துப்பாரம் *pondus quod solet ferre bos*; ex காடு *silva*, fit காட்டுவழி *via silvestris, per silvam*, ex வயிறு *venter*, fit வயிற்றுவலி *dolor ventris*; ex ஆறு *flumen*, fit ஆற்றுமணல் *arena*

fluminis; &c. Adde etiam quæ desinunt in *mbu*: hæc enim, mutato plerumque *m* in *p*, fiunt adjectiva. Sic ex இரும்பு *ferrum*, fit இருப்புக்கோல் *virga ferrea*; &c.

4°. Tandem cætera nomina, nullâ factâ mutatione, si addantur aliis nominibus, sumuntur ut adjectiva; sic: குளிர் காற்று *ventus frigidus*; கல்வீடு *domus lapidea*, பொறுமை மனுஷன் *homo patiens*; &c.

Utuntur præterea aliis phrasibus, quæ æquivalent quidem adjectivis; at nec ipsi vocant, nec vocari debent adjectiva. Scilicet si nomini, quod instar adjectivi sumere volumus, addatur participium ஆன vel உள்ள et dicatur: சுத்தமுள்ள மனசு vel சுத்தமானமனசு, potest quidem verti *voluntas pura*; propriè tamen est voluntas, quæ habet puritatem, vel quæ est puritas. Unde phrases sunt, non adjectiva.

44. Regulæ, quæ spectant ad usum Adjectivorum, faciles omninò sunt; siquidem adjectiva omnia nunquam, nec genere, nec numero, nec casu variantur. Animadvertendum hoc unum est, ut semper anteponantur immediatè nomini principali. Excipiunt aliqui எல்லாம் quod postponitur; attamen non est excipiendum, siquidem est nomen substantivum, quod si fiat adjectivum, more omnium, quæ desinunt per ம் hoc ablato, semper anteponitur. Sic: எல்லாச்சாதிகள் *omnes tribus*, எல்லாப்பொருள் *omnia entia*. Si vero postponatur, pro genere neutro dicitur எல்லாம் et meliùs எல்லாமும்; pro masculino autem et fœminino dicitur எல்லாரும்; et tunc declinatur more ordinario: எல்லாமும், எல்லாத்தினும், எல்லாத்துக்கும், எல்லாத்தையும் &c.; sic: எல்லாரும், எல்லாருடையவும், எல்லாருக்கும், எல்லாரையும், &c.

§. III.

De Pronominibus.

45. Ex Pronominibus demonstrativa vocantur சுட்டுச்சொல்; quæ vero interrogationi inserviunt வினாச்சொல், siquidem சுட்டுகிறது est *demonstrare*, et வினவுகிறது est *interrogare*. In hâc autem linguâ non sunt pronomina relativa, præter voces quæ inserviunt interrogationi, nec possessiva. Derivativa autem, licèt sint in dialectu elegantiori, செந்தமிழ் dictâ, in hâc non sunt in usu. Pronomina primitiva *Ego* நான், *Tu* நீய், *Nos* நாம் vel நாங்கள், *Vos* நீங்கள், variant multùm in suâ declinatione, ut statim patebit. Cætera declinantur eodem modo ac nomina substantiva, nec in obliquo multò differunt à recto.

Pronomen primæ Personæ.

Singularis.

Nom.	நான்	Ego
Gen.	என், என்னுடைய, எனது	meî.
Dat.	எனக்கு	mihi.
Acc.	என்னை	me.
Abl. 1.	என்னில், என்னிடத்தில்	in me.
Abl. 2.	என்னால்	à me.
Abl. 3.	என்னோடே, என்னுடன்	mecum.

	Honorificus.	*Pluralis.*	
Nom.	நாம்	நாங்கள்	Nos.
Gen.	நமது, நம்முடைய	எங்கள், எங்களுடைய	nostrûm.
Dat.	நமக்கு	எங்களுக்கு	nobis.
Acc.	நம்மை	எங்களை	nos.

Abl. 1.	நம்மில், நம்மிடத்தில்	எங்களில், எங்களிடத்தில்	in nobis.
Abl. 2.	நம்மால்	எங்களால்	à nobis.
Abl. 3.	நம்மோடு	எங்களோடு	nobiscum.

His omnibus ablativis et sequentibus, addi potest in fine, ut suprà dixi, ே ê longum.

Pronomen secundæ Personæ.

Singularis.

Nom.	நீயி	Tu.
Gen.	உன், உன்னுடைய, உனது	tuî.
Dat.	உனக்கு	tibi.
Acc.	உன்னை	te.
Abl. 1.	உன்னில், உன்னிடத்தில்	in te.
Abl. 2.	உன்னால்	à te.
Abl. 3.	உன்னோடு	tecum.

	Honorificus.	*Pluralis.*	
Nom.	நீர்	நீங்கள்	Vos.
Gen.	உமது, உம்முடைய	உங்கள், உங்களுடைய	vestrûm.
Dat.	உமக்கு	ஊங்களுக்கு	vobis.
Acc.	உம்மை	உங்களை	vos.
Abl. 1.	உம்மில், உம்மிடத்தில்	உங்களில், உங்களிடத்தில்	in vobis.
Abl. 2.	உம்மால்	உங்களால்	à vobis.
Abl. 3.	உம்மோடு	உங்களோடு	vobiscum.

Pronomen tertiæ Personæ.

Pronomen தான் *ipse*, *a*, *um*, tum usu, tum significatione æquivalet reciproco *suus*, *a*, *um*, et *sui*, *sibi*, *se*; hoc uno differt, quod pluralem habet, ut infrà dicam, quem non habet reciprocum, *sui*, *sibi*, *se*.

Singularis.

Nom.	தான்	Ipse, ipsa, ipsum.
Gen.	தன், தன்னுடைய, தனது	ipsius.

Dat. தனக்கு .... ipsi, ipsi, ipsi.
Acc. தன்னை .... ipsum, ipsam, ipsum.
Abl. 1. தன்னில், தன்னிடத்தில் .... in ipso, ipsâ, ipso.
Abl. 2. தன்னால் .... ab ipso, ipsâ, ipso.
Abl. 3. தன்னோடு .... cum ipso, ipsâ, ipso.

	Honorificus.	*Pluralis.*	
Nom.	தாம்	தாங்கள்	Ipsi, ipsæ, ipsa.
Gen.	தமது, தம்முடைய	தங்கள், தங்களுடைய	ipsorum, ipsarum, ipsorum.
Dat.	தமக்கு	தங்களுக்கு	ipsis.
Acc.	தம்மை	தங்களை	ipsos, ipsas, ipsa.
Abl.1.	தம்மில், தம்மிடத்தில்	தங்களில், தங்களிடத்தில்	in ipsis.
Abl. 2.	தம்மால்	தங்களால்	ab ipsis.
Abl. 3.	தம்மோடு	தங்களோடு	cum ipsis.

Sic hæc tria pronomina duplicem pluralem habent: ex நான் fit நாம் et நாங்கள் *nos*; ex நீ fit நீர் et நீங்கள் *vos*; ex தான் fit தாம் et தாங்கள் *ipsi*. Ex his நாம், நீர், தாம், usurpantur ad honorem pro singulari numero; ac si Rex v. g. diceret: நாங்கட்டளையிட்டோம் *nos præcepimus*; et ad honorem filius diceret Patri: நீரிரும் *sedete vos*, loco dicendi: நீயிரு *sede tu*; sic, குருத் தாமேவந்தார் *Sacerdos ipse venit*. Hîc adverte, hæc tria pronomina et in singulari et in plurali habere genitivum per அது; sic: எனது, உனது, தனது; in utroque etiam numero formare dativum non in உக்கு sed in அக்கு ut patet ex dictis: எனக்கு, உனக்கு, தனக்கு, நமக்கு, உமக்கு, தமக்கு, quod alibi nunquam fit.

46. நாம் *Nos*, usurpatur non solùm pro singulari honorifico, ut diximus, sed etiam pro plurali; attamen differt à plurali நாங்கள் *nos*. Differentia autem hæc est: நாங்கள் includit loquentem et alios, quos ex contextu apparet velle includi, et semper excludit eum vel eos, cum quibus loquimur

நாம் vero includit loquentes et audientes. Sic alloquendo neophytos, non diceremus benè: நாங்கள் கிறீஸ்துவர்கள்; esset enim, ac si diceremus: *nos sacerdotes sumus Christiani, vos autem non*, quod est falsum; sed ipsos quoque includendo, dicendum est: நாங்கிறீஸ்துவர்கள். At si gentiles alloquamur, cùm illi non sint Christiani, non நாம், sed, ut illos excludamus, dicendum est: நாங்கள் கிறீஸ்துவர்கள். Modus autem declinandi, நாங்கள் *Nos*, நீங்கள் *Vos*, facilis est; utrique scilicet ablatâ primâ syllabâ, ejus loco, illi addatur *e* brevis, huic autem *u* brevis; et in fine conjungantur terminationes communes casuum. Pronomen verò pluralis தாங்கள் *ipsi*, mutando *á* longum in *a* breve eodem modo declinatur.

47. Alia pronomina adhuc faciliùs declinantur, quià sine ullâ mutatione sequuntur regulam generalem, quoad masculinum et fœmininum; quoad verò neutrum, உ *u* eliditur, sicut videre est in exemplis sequentibus: இவன், இவள், இது *iste*, *ista*, *istud*, seu *hic*, *hæc*, *hoc*.

Singularis.

N.	இவன் . . . . . . Iste.	இவள் . . . . . Ista.	இது . . . . Istud.
G.	இவனுடைய . . . istius.	இவளுடைய . . . . istius.	இதின், இதினுடைய . . istius.
D.	இவனுக்கு . . . isti.	இவளுக்கு . . . isti.	இதுக்கு, இதற்கு . . . . isti.
Ac.	இவனை . . . . istum.	இவளை . . . . istam.	இதை, இத்தை istud.
A.1.	இவனில், இவனிடத்தில் . in isto.	இவளில், இவளிடத்தில் . . in istâ.	இதில், இதினிடத்தில் . . in isto.
A.2.	இவனால் ab isto.	இவளால் ab istâ.	இத்தால், இதினால், இதனால் . . . . ab isto.
A.3.	இவனோடே . . cum isto.	இவளோடே . . cum istâ.	இத்தோடே, இதனோடே . . cum isto.

In numero autem plurali masculina mutant ன் in ர்; et hoc plurali utimur pro singulari honorifico; alius est pluralis, qui

primo addit கள் : இவர்கள், அவர்கள், எவர்கள் ; et inserviunt hæ voces plurali tum masculino, tum fœminino, et declinantur quoque modo communi. Pronomina verò neutrâ fiunt pluralia addendo கள் nominativo singulari.

	Masculinum et Fœmininum.		*Neutrum.*
	Honorificus.	*Pluralis.*	
N.	இவர்.....	இவர்கள்.. Isti, istæ.	இதுகள்...... Ista.
G.	இவருடைய....	இவர்களுடைய istorum, istarum.	இதுகளுடைய.... istorum.
D.	இவருக்கு, இவர்க்கு	இவர்களுக்கு...... istis.	இதுகளுக்கு.. istis.
Ac.	இவரை..	இவர்களை.. istos, istas.	இதுகளை...... ista.
A. 1.	இவரில், இவரிடத்தில்	இவர்களில், இவர்களிடத்தில்........ in istis.	இதுகளில், இதுகளிடத்தில்.... in istis.
A. 2.	இவரால்..	இவர்களால்.... ab istis.	இதுகளால் ab istis.
A. 3.	இவரோடு.	இவர்களோடு cum istis.	இதுகளோடு.. cum istis.

Ut இவன், இவள், இது declinantur etiam pronomina அவன், அவள், அது *ille, illa, illud*, et எவன், எவள், எது *quis? quæ? quid?* Bragmanes præcipuè pro இவர்கள், அவர்கள், dicunt: இவாள், அவாள், ivâl, avâl, quod reverà nullâ firmatur regulâ. Loco pronominis எவன் quis? &c. est quoque vox ஆர் vel யார், quæ inservit singulari et plurali, masculino et fœminino: ஆரிவன் *quis* (est) *iste?* ஆரிவள் *quæ* (est) *ista?* ஆரிவர்கள் *qui* (sunt) *isti?* et declinatur more ordinario: ஆருடைய, ஆருக்கு, ஆரை &c.

§. IV.

De Pronomine Adjectivo.

48. In hâc linguâ sunt voces quædam, quæ significant quidem ut pronomina, sed, ut suprà diximus de Adjectivis, nunquàm, nec genere, nec numero, nec casu variant, sed semper immediatè antecedunt suo substantivo; hinc hujusmodi voces placuit vocare Pronomina Adjectiva. Sunt autem: 1°. இந்த *hic*, *hæc*, *hoc*. 2°. அந்த *ille*, *illa*, *illud*; ut அந்தச் சாதி *illa tribus*; அந்தக் கன்னி *illa virgo*; அந்தக்காடு *illud nemus*. 3°. எந்த *quinam*? *quænam*? *quodnam*? எந்தச்சொல்லிது *quænam vox* (est) *hæc*? &c.

49. Tamulenses utuntur quoque aliis vocibus pro hoc adjectivo: 1°. pro இந்த dicunt இன்ன; pro அந்த, அன்ன; pro எந்த, என்ன. Significatio et usus est idem; differunt hoc uno, quod istæ non duplicant sequentem, ut primæ; dicitur: இந்தச்சொல் et இன்னசொல் *hæc vox*, &c. Ex his இன்ன et அன்ன significant etiam *talis-e*; vox autem என்ன usurpatur non solùm ut adjectivum, sed etiam per se; et, si anteponatur verbo, significat, *quid*? என்ன சொன்னாய் *quid dixisti*? Si postponatur verbo, significat, *numquid*? சொன்னாயென்ன *numquid dixisti*? Si autem என்ன postponatur participio verbali significat, *quid*? vel *quarè*? Sic: நீயி சொன்னதென்ன *quid dixisti*? நீ யிப்படிசொன்னதென்ன *quarè sic dixisti*? Præterea ex his tribus adjectivis fiunt pronomina substantiva hoc modo: இன்னான் *iste* vel *talis*; இன்னாள் *ista* vel *talis*, இன்னது *istud* vel *tale*; அன்னான் *ille* vel *talis*; அன்னாள் *illa* vel *talis*, அன்னது *illud* vel *tale*; என்னான் *quis*? என்னாள் *quæ*? என்னது *quid*? quæ omnia benè declinantur: இன்னானுடைய, இன்னானுக்கு &c.; sic

neutrum என்னதின், என்னத்துக்கு, என்னத்தை &c. Dicitur autem: இன்னான்வந்தான் *iste venit*, vel *talis homo venit* &c. Significant etiam idem ac *qualis-e*, vel *quinam*, *quænam quodnam*. Sic : அவனை யின்னானென்றான் *dixit, quinam esset ille* ; நீயீ செய்தபாவ மின்னதென்றுசொல்லு *dic*, *quodnam sit peccatum*, *quod fecisti*.

50. 2° Breviùs adhuc pro tribus his adjectivis utuntur his tribus litteris : இ, அ, quas vocant சுட்டெழுத்து *litteræ indicativæ* et எ;sic இப்படி est இந்தப்படி,*iste modus*, அத்தறுவாய் est அந்தத்தறுவாய், *illa occasio*; எவ்வளவு est எந்தவளவு *quæ mensura* ? &c. Ad harum litterarum usum regula sit : si vox, cui istæ litteræ conjunguntur, incipiat per vocalem, interponuntur semper duo *v* consonantes ; sic ex அளவு fit இவ்வளவு, அவ்வளவு, எவ்வளவு &c. Si sequens vox incipiat per consonantem, hæc quæcumque sit, semper hæc ipsa duplicatur ; sic ex கரை, இக்கரை *hoc littus* ; ex போது, இப்போது *hoc tempus* vel *nunc* ; ex மாத்திரம், இம்மாத்திரம் *hæc quantitas* ; ex வண்ணம், இவ்வண்ணம் *hic modus* ; ex நாள், இந்நாள் *hæc dies* ; nec potest scribi: இன்னாள் ; non enim tunc duplicata esset eadem littera, quæ est ந sed loco illius substitutæ aliæ, et இன்னாள் ut supra diximus, est pronomen fœmininum *ista* vel *talis*. Eodem modo அக்கரை *illud littus*, எக்கரை *quodnam littus* ; அப்போது *illud tempus*, எப்போது *quodnam tempus* ? &c.

Hic modus elegans et facilis admodùm est, ac in aliquot dictionibus multùm in usu, eoque semper eleganter uti possumus. Hinc, cùm aliqui, ut dicant, v. g.: *hoc littus fluminis*, dicunt: இந்தவிக்கரை, ineptè omninò errant ; est enim idem ac dicere, *istud hoc littus*, cùm sufficiat dicere, vel இக்கரை vel இந்தக்கரை ; utrumque enim benè significat, *hoc littus* ; eodem modo non dicendum est, அந்தவக்கரை, sed vel அக்கரை vel அந்தக்கரை *illud littus* ; &c.

§. V.

De Generibus.

51. Ex hactenùs dictis, diversitas Generum in hâc linguâ vel nulla esse, vel non esse necessaria videtur: siquidem, cùm genera per adjectiva et articulos apud nos distinguantur, Tamulenses, ut diximus, nec adjectiva nec articulos genere discriminant. Attamen, quod huic linguæ singulare est, isti genera distinguunt per tertiam personam verborum; et, cùm nos pro quolibet genere dicamus, v. g.: *venit*, Tamulenses pro masculino dicunt வந்தான், pro fœminino வந்தாள், pro neutro வந்தது, ut sequenti capite fusiùs dicemus. Pronomina quoque, *iste, ista, istud; ille, illa, illud; quis? quæ? quid?* benè genere distinguunt, ut suprà diximus: இவன், இவள், இது; அவன், அவள், அது &c. Regulæ tamen generum in hâc linguâ nullius ferè negotii sunt.

Grandonicè genera dicuntur லிங்கம்; hinc masculinum புல்லிங்கம், fœmininum verò ஸ்திரீலிங்கம், neutrum tandem நபுஞ்சகலிங்கம். Tamulicè autem genera communi voce dicuntur திணை. Primò Tamulenses distinguunt duo tantùm genera, quorum primum உயர்திணை *sublime genus*, vocant; secundum verò, அஃறிணை, ubi hæc littera ஃ communis in linguâ sublimi et ஆய்தவெழுத்து dicta, pronuntiatur ut *g* consonans gutturalis; undè dicitur *Agrinei*, id est, *genus inferius*, et est neutrum. Primum autem est commune maribus et fœminis; quâpropter distinguitur in ஆண்பால் *ânpâl*, quod est masculinum, et பெண்பால் *penpâl*, quod est fœmininum.

Omnia autem rationalia sunt ex sublimi genere; inter quæ Deus, Angeli et homines sunt masculini generis; mulieres, fœminini; cætera omnia sine exceptione sunt neutra. Inter

masculina Deus et Angeli in neutro quoque genere usurpantur ; hominibus pariter, quos maxime honorare volunt, aliquando neutrum genus copulant ; sic: குருசுவாமியெழுந்தருளிற்று *venit sacerdos* litt. *dignatus est venire*, &c. Excipe prætereà nomen பிள்ளை quando significat *filius* ; illo enim et in masculino et in neutro genere utuntur. Nomen autem குழந்தை *infans*, semper neutrius generis est.

CAPUT TERTIUM.

DE VERBO.

§. I.

DE CONJUGATIONE VERBORUM.

ET PRIMO DE PRÆSENTI.

52. Verbum, quod Tamulenses வினை vocant, conjugatur, ut apud nos, tribus personis, quas மூவிடம் nominant; quarum primam தன்மை, secundam முன்னிலை, tertiam படர்க்கை dicunt. In primis duabus personis non distinguunt genera, sed tantum in tertiâ ; et hæc ipsa in singulari numero tantùm discernitur genere masculino, fœminino, et neutro ; at in plurali neutrum tantùm à non neutro distinguitur, et eadem vox inservit tum masculino, tum fœminino.

Prætereà Tamulenses tria tantùm distinguunt tempora, quæ முக்காலம் vocant ; sunt autem, நிகழ்காலம் *tempus defluens*, et est tempus præsens ; இறந்தகாலம் *tempus elapsum*, et est præteritum ; எதிர்காலம் *tempus occurrens*, et est futurum. Terminationes omnium temporum in fine eædem omnino sunt. Scilicet :

Pro numero singulari, prima persona in fine habet ஏன்.
— Secunda . . . . ஆய்.
— Tertia masculina . . . . ஆன்.
— — Fœminina . . . . ஆள்.
— — Neutra verò { in præsenti et præterito து.
{ in futuro . . . . உம்.

Pro plurali, prima habet . . . . ஓம்.
— Secunda . . . . ஈர்கள்.
— Tertia masculina et fœminina . . . . ஆர்கள்.
— — Neutra verò { in præsenti et præterito . . து.
ut in singulari { in futuro . . . . உம்.

Præter has, addunt aliam secundam et tertiam personam, quibus pro numero singulari utuntur in signum honoris; ex quibus secunda persona desinit per ஈர் et tertia per ஆர். Quarè satis est ad conjugationem Verborum, scire primam personam cujuscumque temporis, et, mutatâ tantummodò terminatione juxta regulam modo traditam, facilè conjugantur quælibet verba. Aliqua difficultas est, invenire primam formam temporum, pro quo sint hæ Regulæ:

53. De Præsenti nulla sanè difficultas; cùm enim Verba omnia nominentur à verbali கிறது, duplicato vel non τò க், mutando hanc terminationem in கிறேன், habemus primam personam Præsentis, et ex hâc alias. Hinc கிறாய் est secunda vulgaris, கிறீர் secunda honorifica, கிறான் tertia masculina vulgaris, கிறார் tertia honorifica, கிறாள் tertia fœminina, குது tertia neutra; et hæc pro singulari. In numero autem plurali, கிறோம் prima persona, கிறீர்கள் secunda, கிறார்கள் tertia pro masculino et fœminino, குது tertia neutrius. Sic ex verbis செய்கிறது *facere* et படிக்கிறது discere:

Tempus præsens.

Singularis.

செய்கிறேன்	Facio.	படிக்கிறேன்	Disco.
செய்கிறாய்	facis.	படிக்கிறாய்	discis.

செய்கிறான்	ille facit.	படிக்கிறான்	ille discit.
செய்கிறாள்	illa facit.	படிக்கிறாள்	illa discit.
செய்குது / செய்யுது	illud facit.	படிக்குது	illud discit.

Honorificus.

செய்கிறோம்	Facio.	படிக்கிறோம்	Disco.
செய்கிறீர்	facis.	படிக்கிறீர்	discis.
செய்கிறார்	facit.	படிக்கிறார்	discit.

Pluralis.

செய்கிறோம்	facimus.	படிக்கிறோம்	discimus.
செய்கிறீர்கள்	facitis.	படிக்கிறீர்கள்	discitis.
செய்கிறார்கள்	faciunt.	படிக்கிறார்கள்	discunt.
செய்குது / செய்யுது	illa faciunt.	படிக்குது	illa discunt.

Adverte tertiam personam neutrius, loco desinendi in குது, ut diximus, desinere quoque in உது. Verba scilicet, quæ ante கிறது habent *u*, abjecto கிறது, addunt து; sic: ex சொல்லுகிறது *dicere*, fit சொல்லுது &c.; quæ ante கிறது habent ஐ vel ய் consonantem, abjecto கிறது, addunt vel குது vel elegantiùs யுது; sic: ex நைகிறது *corrumpi*, fit நைகுது vel நையுது; ex பெய்கிறது *pluere*, fit பெய்குது vel பெய்யுது; ex மேய்கிறது *pasci*, fit மேய்குது vel மேயுது &c.; hoc enim ultimum, cùm præcedat longa, non duplicat ய், ut செய்கிறது, cujus prima est brevis. Adverte etiam, sæpè usurpari præsens pro futuro, ac præcipuè in genere epistolari.

§. 11.

De Præterito.

54. De Præteritis major est difficultas ; siquidem et plures sunt præteritorum regulæ , et ex his ferè nulla est , quæ multâ exceptione non indigeat. Ne tyrones tamen , nullâ repertâ semitâ , nullo et ipsi ordine vagari incipiant , quasi sepibus marginantes viam , quasdam methodo conscriptas regulas trademus ; quæ ab illis excipiuntur , plura hîc adnotabimus ; cætera ipsi brevi tempore errando facilè discent. Regulas autem de præteritis , quas hîc tradere statui , ut huic linguæ studiosi et faciliùs retinere , et ad nutum in promptu habere possint , eas his octo versiculis in fasciculum ligare placuit.

க்கிறது கிறது
Quæ propè præcedit *cradu* , vel *gradu* , littera monstrat
க
Præteritum ; his , quæ *ca* duplicant , hæc regula constet :
ய, ர, இ, உ, ஐ, த்தேன் ; அ அந்தேன்
Consona *ya* , *ra* , *i* , *u* , *ai* , *ttén* ; *a* dabit *anden*.
க்கினேன் கிறது
Omnia longa *kinén* copulant. Ast in *gradu* Verbis ,
ங, கினேன் ; ண, டேன் ; ன, றேன் ; உ
Nga , *guinén* ; *na* , *dén* ; *na* , *dén* dant : *u* ferè semper
இனேன் ; ளு, ரு, லு, டேன், தேன், றேன்
Addit *inén* ; lu , *ru* , *lu* , *dén* , *dén* , *dén* sibi poscunt :
ழு ய, இ, ஐ, ந்தேன்
Lu variat ; *ya* , *i* , *ai* , *ndén* dant ; longa vagantur.
Usus plura tamen passim variare docebit.

Quarè *quæ prope præcedit cradu vel gradu , littera monstrat præteritum*. Omnia scilicet verba , ut jam diximus , desinunt vel in க்கிறது vel in கிறது ; et regulâ præteriti sumitur à litterâ , quæ hanc terminationem immediatè præcedit. Hinc

his, *quæ ea duplicant hæc regula constet*; verbis scilicet, quæ duplicato க terminantur per க்கிறது, sint hæ regulæ:

55. *Reg.* 1a. *Consona* ய, ர, இ, உ, ஐ, த்தேன்; subintellige *dant*: scilicet verba, quæ ante க்கிறது habent ய் vel ர் consonantes, aut இ, உ, vel ஐ vocales, præteritum habent in த்தேன். Sic:

மேய்க்கிறது . . . . *pascere* . . . . மேய்த்தேன்.
மொய்க்கிறது . . . . *agglomerari* . . . . மொய்த்தேன்.
வளர்க்கிறது . . . . *nutrire* . . . . வளர்த்தேன்.
தீர்க்கிறது . . . . *finire* v. g. *litem &c.* தீர்த்தேன்.
பார்க்கிறது . . . . *videre* . . . . பார்த்தேன்.
விரிக்கிறது . . . . *extendere* . . . . விரித்தேன்.
படிக்கிறது . . . . *discere* . . . . படித்தேன்.
படைக்கிறது . . . . *creare* . . . . படைத்தேன்.
உதைக்கிறது . . . . *calcitrare* . . . . உதைத்தேன்.
படுக்கிறது . . . . *recumbere* . . . . படுத்தேன்.
உடுக்கிறது . . . . *vestire* . . . . உடுத்தேன்.
வெளுக்கிறது . . . . *lavare* . . . . வெளுத்தேன்.

Ex his excipe இருக்கிறது; habet enim இருந்தேன். Cæterum hæc regula omnino universalis est.

56. *Reg.* 2a. அ *dabit* அந்தேன்; scilicet, quæ ante க்கிறது habent *a* breve, abjecto க்கிறது, formant præteritum addendo ந்தேன். Sic:

மறக்கிறது . . . . *oblivisci* . . . . மறந்தேன்.
பிறக்கிறது . . . . *nasci* . . . . பிறந்தேன்.
இறக்கிறது . . . . *descendere*, item *mori* இறந்தேன்.
மணக்கிறது . . . . *benè olere* . . . . மணந்தேன்.
பறக்கிறது . . . . *volare* . . . . பறந்தேன்.
இரக்கிறது . . . . *eleemosynam petere* . . . . இரந்தேன்.
நடக்கிறது . . . . *incedere*, item *se gerere* நடந்தேன்.
கிடக்கிறது . . . . *jacere* . . . . கிடந்தேன்.
கடக்கிறது . . . . *transire* . . . . கடந்தேன்.

திறக்கிறது . . . . *aperire* . . . . திறந்தேன்.
துறக்கிறது . . . . *omnia relinquere* . . . . துறந்தேன்.

Excipe quæ ante க்கிறது unam tantum syllabam habent; hæc enim in præterito habent க்கினேன். Sic ex நக்கிறது *lambere*, நக்கினேன்; கக்கிறது *evomere*, கக்கினேன்; quæ reverà sic desinunt per syncopen; deberent enim desinere per க்குகிறது: நக்குகிறது, கக்குகிறது, et sunt ex regulâ num. 60, ut infrà dicam. Ne excipias tamen மணக்கிறது, licèt alter scripserit illud verbum habere மணக்கினேன், quod est falsum; habet enim juxta regulam generalem மணந்தேன்.

57. *Reg.* 3a. *Omnia longa* க்கினேன் *copulant*; scilicet omnia, quæ ante க்கிறது habent vocalem longam, formant præteritum per க்கினேன். Sic:

ஆக்கிறது . . . . *facere* . . . . ஆக்கினேன்.
தேக்கிறது . . . . *implere* . . . . தேக்கினேன்.
நீக்கிறது . . . . *fugare* . . . . நீக்கினேன்.
தூக்கிறது . . . . *patibulo suspendere* . . . தூக்கினேன்.
நோக்கிறது . . . . *aspicere* . . . . நோக்கினேன்.

Et hoc, pari modo, quia sunt syncopata ab ஆக்குகிறது, &c. ut ex imperativo patet. Excipe பூக்கிறது *florescere*, quod habet, பூத்தேன், quia nullâ syncope abbreviatum; et காக்கிறது, காத்தேன்; quod verbum, cùm significat *custodire*, non potest scribi, ut ex ignorantiâ plures quoque Tamulenses faciunt, கார்க்கிறது *cârcradu*; scriptum enim hoc modo, non significat *custodire*, sed *efficere linguæ ardorem quemdam*, ut efficit piper et similia, unde ille *ardor* dicitur காரம் *câram*.

58. Et hæc de verbis, quæ desinunt in க்கிறது. Unum hîc addendum judico: plura per syncopen terminantur per க்கிறது, et reverà desinunt per க்குகிறது; quæ omnia juxta regulam, quam modo tradam num. 60, habent in præterito க்கினேன். Hæc autem plerumque sunt verba activa à neutro, quod desinit in ங்கிறது. Sic:

Neutrum.		*Activum.*	*Per syncopen.*	
அடங்கிறது....	contineri.	அடக்குகிறது....	அடக்கிறது....	includere.
ஒதுங்கிறது....	secedere.	ஒதுக்குகிறது....	ஒதுக்கிறது....	seponere.
நடுங்கிறது.....	tremere.	நடுக்குகிறது....	நடுக்கிறது....	tremefacere.
நீங்கிறது.....	recedere.	நீக்குகிறது......	நீக்கிறது......	depellere.

Hæc omnia in præterito habent க்கினேன். Sic: அடக்கினேன், ஒதுக்கினேன், நடுக்கினேன் &c. Eodem modo alia sunt, quæ per syncopen desinunt in க்கிறது, quæ per se desinere deberent in க்குகிறது. Sic:

		Per syncopen.
செதுக்குகிறது.....	radere herbam.....	செதுக்கிறது.
முடுக்குகிறது.........	urgere...........	முடுக்கிறது.
அடுக்குகிறது.........	ordine disponere....	அடுக்கிறது.

Quæ omnia juxta regulam, quam tradam, benè præteritum habent in க்கினேன்: செதுக்கினேன், முடுக்கினேன், அடுக்கினேன், &c. Sic, quæ superiùs adnotavi, நக்கிறது *lambere*, கக்கிறது *evomere*, &c., et ferè omnia, quæ ante க்கிறது habent longam, ut ஆக்கிறது *facere*, போக்கிறது *oblitterare*, &c.; quæ omnia habent க்கினேன், ut supra dictum est. Unde hæc omnia non sunt exceptiones a regulis, quas modò tradidi.

Ad dignoscendum autem, utrum verbum aliquod naturâ suâ desinat in க்கிறது, an ita desinat per syncopen, recurrendum ad vocem imperativi; siquidem in imperativo verbum, v. g., நடக்கிறது habet நட, et அடக்கிறது habet அடக்கு. Sic: ஒதுக்கு, நீக்கு, செதுக்கு, முடுக்கு; sic etiam, நக்கு, ஆக்கு, போக்கு &c. Unde hæc omnia terminari deberent per க்குகிறது; et per syncopen terminant in க்கிறது.

59 *Ast in* கிறது *verbis*, scilicet, quoad verba quæ desinunt in கிறது, *prima Regula* sit: ங், கினேன்; ண், டேன்; ன், றேன் *dant.* Scilicet quæ ante கிறது habent ங் in præterito habent கினேன். Sic:

வணங்கிறது.......... venerari.......... வணங்கினேன்.
அடங்கிறது.......... contineri.......... அடங்கினேன்.
இணங்கிறது.......... consentire.......... இணங்கினேன்.

Quæ verò ante கிறது habent ண், in præterito habent டேன் Sic:

உண்கிறது.......... comedere.......... உண்டேன்.
காண்கிறது.......... videre.......... கண்டேன்.

Quod, in præterito, mutat etiam primam longam in brevem.

Tandem, quæ ante கிறது habent consonantem ன், in præterito, abjecto கிறது, addunt றேன். Sic:

தின்கிறது.......... comedere.......... தின்றேன்.
என்கிறது.......... dicere.......... என்றேன்.

60. *Reg.* 2ª. உ *ferè semper addit* இனேன். Scilicet, si ante கிறது sit உ breve, ferè semper, abjecto கிறது, additur in præterito இனேன்.

Dixi, *ferè semper*. Siquidem quædam sunt exceptiones; ad dignoscendas illas adverte:

1°. si illi உ conjungantur sequentes consonantes ச, த, ப, tum simplices tum duplices, vel ண, ன, வ, ம, præteritum habet இனேன். Sic:

பேசுகிறது.... *loqui*.......... பேசினேன்.
நச்சுகிறது.... *desiderare*.......... நச்சினேன்.
எழுதுகிறது.... *scribere*.......... எழுதினேன்.
திருத்துகிறது.... *emendare*.......... திருத்தினேன்.
நம்புகிறது.... *confidere*.......... நம்பினேன்.
அப்புகிறது...... *applicare* v. g. *lutum parieti* அப்பினேன்.
பண்ணுகிறது.... *facere*.......... பண்ணினேன்.
உலாவுகிறது.... *deambulare*.......... உலாவினேன்.
தும்முகிறது.... *sternutare*.......... தும்மினேன்.
பின்னுகிறது.... *intexere*.......... பின்னினேன்.

Ex his tantùm excipe ஈனுகிறது *parere*, quod habet ஈன்றேன்; de cætero hæc regula universalis est.

2° Si verò illi உ conjungatur க, vel ட, vel ற; tunc, si præcedant vel plures syllabæ, ut முடுகுகிறது, திருடுகிறது, தவறுகிறது; vel, si præcedat una tantùm syllaba, quæ tamen sit longa vel naturâ suâ, ut ஏகுகிறது, தேடுகிறது, தேறுகிறது, vel sit longa ex eo quod consonans bina sequatur, ut தக்குகிறது, அண்டுகிறது, கட்டுகிறது, கன்றுகிறது, சுற்றுகிறது &c., in his omnibus præteritum eodem modo terminatur per இனேன். Sic :

முடுகுகிறது... *contraire, properare*........முடுகினேன்.
திருடுகிறது... *furari*.....................திருடினேன்.
தவறுகிறது... *gressu fallente labi, errare*....தவறினேன்.
ஏகுகிறது .... *abire*....................... ஏகினேன்.
தேடுகிறது.....*quærere* .... தேடினேன்.
தேறுகிறது.....*vires sumere*................தேறினேன்.
தக்குகிறது.....*proficere* .... தக்கினேன்.
அண்டுகிறது.... *accedere*.................அண்டினேன்.
கட்டுகிறது.....*ligare*....................கட்டினேன்.
கன்றுகிறது.... *fructum putrescere, contundi*, கன்றினேன்.
சுற்றுகிறது.... *circumire, involvere*.........சுற்றினேன்.

Excipe போடுகிறது *ponere, projicere*, cui, licet prima sit longa, præteritum est போட்டேன்.

Si autem ante கு, டு, று, sit simplex syllaba brevis, tunc duplicatâ illâ consonanti க், ட், ற், præteritum desinit in ஏன். Sic :

தகுகிறது........*alterum alteri convenire*.... தக்கேன்.
நகுகிறது........*ridere*...................நக்கேன்.
படுகிறது........*pati*.................... பட்டேன்.
பெறுகிறது........*obtinere*.................பெற்றேன்.
அறுகிறது..........*rumpi, secari* .... அற்றேன்.

Hæc quoque regula constans est; attamen மிகுகிறது *abundare* et புகுகிறது *intrare*, prætor மிக்கேன் et புக்கேன், habent etiam மிகுந்தேன் et புகுந்தேன்.

61. *Reg.* 3ª. ளு, ரு, லு, டேன், தேன், றேன் *sibi poscunt*; ழு *variat.* Exceptio est hæc de his quæ habent உ ante கிறது. Scilicet :

1° si illi உ conjungatur simplex ள, in præterito fit ண்டேன். Sic :

ஆளுகிறது . . . . *regnare* . . . . ஆண்டேன்.
மாளுகிறது . . . . *mori* . . . . மாண்டேன்.
உருளுகிறது . . . . *circumvolvi* . . . . உருண்டேன்.
வெருளுகிறது . . *animal terrificari* . . . . வெருண்டேன்.

அருளுகிறது *annuere, dignari*, tamen habet அருளினேன்.

Si autem ள sit duplex, juxta regulam generalem, præteritum est in இனேன். Sic :

தள்ளுகிறது . . . . *rejicere, pellere* . . . . தள்ளினேன்.
துள்ளுகிறது . . . . . *saltare, ut agnus &c.* . . . . துள்ளினேன்.
அள்ளுகிறது . . . . . *in volâ assumere* . . . . . . அள்ளினேன்.

விள்ளுகிறது *revelare, se aperire*, tamen, præter விள்ளினேன், habet etiam விண்டேன், et கொள்ளுகிறது *manu accipere, emere*, semper habet கொண்டேன்.

2° Si illi உ conjungatur ர, in præterito, remanente ர் consonanti, additur ந்தேன். Sic :

வளருகிறது . . . . *crescere* . . . . வளர்ந்தேன்.
தீருகிறது . . . . *finiri litem &c.* . . . . தீர்ந்தேன்.
சேருகிறது . . . . *accedere* . . . . சேர்ந்தேன்.
தவிருகிறது . . . . *vitare* . . . . தவிர்ந்தேன்.

Excipe unum vel alterum, quod habet *inên*. Sic : வாருகிறது *plenis manibus colligere*, வாரினேன். At வருகிறது *venire*, வந்தேன்; தருகிறது *dare*, தந்தேன்; et பொருகிறது *prœliari*, பொருதேன்.

3° Si illi உ conjungatur ல் vel simplex, ut சுழலுகிறது, அழலுகிறது, vel duplex, ut செல்லுகிறது, வெல்லுகிறது, கொல்லுகிறது &c., tunc, ablato omninò ல், additur ன்றேன். Sic :

சுழலுகிறது . . . . *verti in gyrum* . . . . சுழன்றேன்.
அழலுகிறது . . . . *ardere* . . . . அழன்றேன்.
செல்லுகிறது . . . . *pervenire* . . . . சென்றேன்.
கொல்லுகிறது . . . . *occidere* . . . . கொன்றேன்.
வெல்லுகிறது . . . . *vincere* . . . . வென்றேன்.

Sic, cùm நிற்கிறது *stare*, per syncopen sit a நில்லுகிறது, hoc et in imperativo habet நில்லு et in negativo நில்லேன், et juxta hanc regulam in præterito நின்றேன். Excipe tamen சொல்லுகிறது *dicere*, quòd habet சொன்னேன்.

4°. Tandem, ழு *variat* : scilicet, si illi உ junctum sit ழ, aliqua in præterito addunt simplex தேன். Sic.:

அழுகிறது . . . . *plorare* . . . . அழுதேன்.
உழுகிறது . . . . *arare* . . . . உழுதேன்.
தொழுகிறது . . . . *adorare* . . . . தொழுதேன்.

Alia, ablato உ, addunt ழ் consonanti ந்தேன். Sic:

வாழுகிறது . . . . *vivere feliciter* . . . . . . வாழ்ந்தேன்.
தாழுகிறது . . . . *deprimi* . . . . தாழ்ந்தேன்.
உமிழுகிறது . . . . *spuere, spargere odorem*, உமிழ்ந்தேன்.
அவிழுகிறது . . . . *solvi ligatum* . . . . . . அவிழ்ந்தேன்.
தவிழுகிறது . . . . *desinere, relinqui* . . . . தவிழ்ந்தேன்.

விழுகிறது *cadere*, tamen retinet etiam உ, et fit விழுந்தேன். At முழுகிறது *submergi, lavare totum corpus*, habet quidem முழுகினேன்; sed non est ex hâc regula, cùm revera sit முழுகுகிறது ; unde in infinitivo habet முழுக et non முழ, ut habent alia hîc allata, அழ, உழ, வாழ, உமிழ.

62. *Reg.* 4ª. ய, இ, ஐ, ந்தேன *dant*; scilicet, si ante கிறது sit ய consonans, vel ஐ, vel இ, ablato கிறது, fit præteritum addendo ந்தேன. Sic :

அடைகிறது . . . . *obtinere* . . . . அடைந்தேன்.
கடைகிறது . . . . *tornare* . . . . கடைந்தேன்.
அறிகிறது . . . . *scire* . . . . அறிந்தேன்.
பதிகிறது . . . . *infigi, typis dari* . . . . . . பதிந்தேன்.

ஒழிகிறது . . . . desinere . . . . ஒழிந்தேன்.
அழிகிறது . . . . corrumpi . . . . அழிந்தேன்.
விரிகிறது . . . . extendi . . . . விரிந்தேன்.
சொரிகிறது . . . . effluere, effundere. . . . சொரிந்தேன்.
பொளிகிறது . . . . cælare . . . . பொளிந்தேன்.
பொழிகிறது . . . . profundere . . . . பொழிந்தேன்.
விழைகிறது . . . . desiderare . . . . விழைந்தேன்.
வளைகிறது . . . . incurvari . . . . வளைந்தேன்.
நிறைகிறது . . . . repleri . . . . நிறைந்தேன்.
வதைகிறது . . . . affligi . . . . வதைந்தேன்.
மறைகிறது . . . . abscondi . . . . மறைந்தேன்.
அசைகிறது . . . . quati . . . . அசைந்தேன்.
பாய்கிறது . . . . prosilire . . . . பாய்ந்தேன்.
மாய்கிறது . . . . mori . . . . மாய்ந்தேன்.
மேய்கிறது . . . . animal pasci . . . . மேய்ந்தேன்.
ஈகிறது . . . . dare . . . . ஈந்தேன்.

Excipe வைகிறது *injuriam dicere*, quod habet வைதேன்; பெய்கிறது *pluere*, பெய்தேன்; செய்கிறது *facere*, செய்தேன்; நெய்கிறது *texere*, நெய்தேன்; quibus nisi ab infimâ plebe aliquando ந் addi solet.

63. *Reg.* 5a. *Longa vagantur*; scilicet, si ante கிறது sit vocalis longa, (quæ verba pauca admodum sunt) regula varia est. Siquidem ஆகிறது *esse* habet ஆனேன்; et போறது *ire*, quod reverà est போகிறது, போனேன்; சாகிறது *mori*, செத்தேன் cum primâ brevi; வேகிறது *ardere* et நோகிறது *dolere* habent வெந்தேன், நொந்தேன்; in quibus prima syllaba, quæ alibi semper est longa, in præterito, et ex hoc in gerundio et participio præteriti, brevis est.

Nota Editoris. Ut ad discendum et brevior et facilior fiat modus formandi præteritum, addendam duxi sequentem tabulam, in quâ omnes regulæ sunt abbreviatæ, et exemplis paucis illustratæ.

REGULÆ AD FORMANDUM PRÆTERITUM.

Littera præcedens க்கிறது vel கிறது determinat formam præteriti.

1° Verba desinentia in க்கிறது.

Regula	Terminatio	Verbum		Præteritum
Si ante க்கிறது habeant ய், ர், இ, உ, ஐ, assument	த்தேன்.	மேய்க்கிறது	pascere	மேய்த்தேன்.
		விரிக்கிறது	extendere	விரித்தேன்.
Si habeant அ assument	ந்தேன்.	மறக்கிறது	oblivisci	மறந்தேன்.
Si sint syncopæ ex க்குகிறது; ideòque vocales longæ etiam	க்கினேன்.	அடக்கிறது i. e. அடக்குகிறது	includere	அடக்கினேன்.
		ஆக்கிறது i. e. ஆக்குகிறது	facere	ஆக்கினேன்.

2° Verba desinentia in கிறது.

Regula	Terminatio	Verbum		Præteritum
Si ante கிறது habeant, ங், assument	கினேன்.	வணங்கிறது	venerari	வணங்கினேன்.
ண்,	டேன்.	உண்கிறது	comedere	உண்டேன்.
ன்,	றேன்.	என்கிறது	dicere	என்றேன்.
உ cum simplici vel duplici க, ச, ட, த, ண, ப, ம, வ, ற, ள.	இனேன.	பேசுகிறது	loqui	பேசினேன.
		திருத்துகிறது	emendare	திருத்தினேன.
præcedente unicâ brevi syllabâ, கு, assument	க்கேன.	நகுகிறது	ridere	நக்கேன.
டு,	ட்டேன.	படுகிறது	pati	பட்டேன.
று,	ற்றேன.	பெறுகிறது	obtinere	பெற்றேன.
ளு	ண்டேன.	ஆளுகிறது	regnare	ஆண்டேன்.
ள்ளு	ள்ளினேன.	தள்ளுகிறது	rejicere	தள்ளினேன.
ரு	ர்ந்தேன.	வளருகிறது	crescere	வளர்ந்தேன.
லு vel ல்லு	ன்றேன.	செல்லுகிறது	pervenire	சென்றேன.
ழு variat inter	ழுதேன. / ழ்ந்தேன.	உழுகிறது	arare	உழுதேன.
		தாழுகிறது	deprimi	தாழ்ந்தேன.
ய் præcedente brevi,	தேன.	நெய்கிறது	texere	நெய்தேன.
ய் præcedente longâ	ந்தேன.	மேய்கிறது	pasci	மேய்ந்தேன.
இ, ஐ, assument	ந்தேன.	அடைகிறது	obtinere	அடைந்தேன்.
longa vagantur		ஆகிறது	fieri	ஆனேன.
		வேகிறது	ardere	வெந்தேன.

Usus multas docebit exceptiones.

64. Ex his Regulis, datâ præteriti formâ, conjugatur hoc quoque per personas et numeros juxta terminationes traditas num. 52. Sic a verbis செய்கிறது et படிக்கிறது,

Præteritum.

Singularis.

செய்தேன்	Feci.	படித்தேன்	Didici.
செய்தாய்	fecisti.	படித்தாய்	didicisti.
செய்தான்	ille fecit.	படித்தான்	ille didicit.
செய்தாள்	illa fecit.	படித்தாள்	illa didicit.
செய்தது	illud fecit.	படித்தது	illud didicit.

Honorificus.

செய்தோம்	Feci.	படித்தோம்	Didici.
செய்தீர்	fecisti.	படித்தீர்	didicisti.
செய்தார்	fecit.	படித்தார்	didicit.

Pluralis.

செய்தோம்	Fecimus.	படித்தோம்	Didicimus.
செய்தீர்கள்	fecistis.	படித்தீர்கள்	didicistis.
செய்தார்கள்	fecerunt.	படித்தார்கள்	didicerunt
செய்தது	illa fecerunt.	படித்தது	illa didicerunt.

Dixi pro neutro செய்தது, licet alii செய்துது dicant; quod tamen barbarum et e trivio desumptum est. Præterea ex his, quæ dixi in præterito habere ந்தேன், aliqua possunt terminari in ஞ்சேன், et quæ habent த்தேன் possunt habere ச்சேன்; non omnia tamen, sed ea tantùm, quæ ante க்கிறது vel கிறது habent இ vel ஐ. Sic:

அறிகிறது.... scire....... அறிந்தேன், அறிஞ்சேன்.
படிக்கிறது..... discere...... படித்தேன், படிச்சேன்.
மறைகிறது.... se abscondere. மறைந்தேன், மறைஞ்சேன்.
அடைக்கிறது.. claudere.... அடைத்தேன், அடைச்சேன்.

Attamen hic modus non est tam elegans; certè in tot eorum libris classicis quos ego legi, non solùm versibus, sed prosâ quoque conscriptis, nullibi sanè nec semel ஞ்சேன் vel

ச்சேன் inveni, sed semper in ejusmodi verbis formant præteritum per ந்தேன் vel த்தேன். Prætereà ex his, quæ ante கிறது vel க்கிறது habent aliam litteram præter இ vel ஐ, nunquam vel unum verbum potest habere præteritum in ஞ்சேன் vel ச்சேன், licet habeant ந்தேன் vel த்தேன். Sic nullo modo dici potest மறஞ்சேன், வளர்ஞ்சேன், பொறுச்சேன், படுச்சேன் &c. Quarè ந்தேன், த்தேன், et est modus universalis verbis illius regulæ, nullo exepto, et sanè elegantior est, et a doctis unicè usu probatus.

65. Addo appendicem pro tertiâ personâ neutrius: omnia, quæ præteritum habent per இனேன், præterquàm quod in tertiâ personâ neutrius habent இனது, ut அடங்கினது *contentum fuit*, பண்ணினது *fecit* &c, eleganter habent quoque இற்று; sic: அடங்கிற்று, பண்ணிற்று &c. Sic, cùm in eleganti linguâ, ex சொல்லுகிறது *dicere* præteritum sit சொல்லினேன், licèt non utamur hoc in vulgari, utimur tamen juxtà hanc regulam tertiâ personâ neutrius சொல்லிற்று. Aliqui loco duplicis ற ponunt duplicem ச, et dicunt அடங்கிச்சு, பண்ணிச்சு, சொல்லிச்சு &c; quod tamen non adeo elegans est. Alii utrique modo addunt து, சொல்லிச்சுது vel சொல்லிற்றுது; quod tamen omninò error est. Alii tandem in cæteris quoque præteritis utuntur hâc terminatione, et loco dicendi, அதுவந்தது *illud venit*, dicunt: அதுவந்திச்சு &c, ut plerùmque homines ex imâ Parearum tribu loqui solent; quod tamen omninò dici non potest. Secundùm hanc regulam, in præterito ஆனேன் ex ஆகிறது *esse* vel *fieri*, et போனேன் ex போறது *ire*, variat tertia persona neutrius; fit enim vel juxta regulam generalem ஆனது, போனது; vel cùm præteritum possit esse, ஆயினேன், போயினேன் juxta hanc appendicem, fit ஆயிற்று, போயிற்று; quod tamen, etiamsi in idiomate sublimi commune sit, in vulgari non est in usu; sed utuntur his vocibus: ஆச்சு vel ஆச்சுது, போச்சு vel போச்சுது. Et hæc de præteritis.

§. 111.

De Futuro.

66. De Futuro ferè nulla est difficultas. Siquidem 1°. omnia, quæ in præterito habent கினேன், cum simplici vel duplici க, in futuro habent குவேன். Sic:

Præteritum. *Futurum.*

முடுகினேன் .... *properavi.* முடுகுவேன் .... *properabo.*
வணங்கினேன் *veneratus sum.* வணங்குவேன் .... *venerabor.*
அடக்கினேன் .... *inclusi.* அடககுவேன் .... *includam.*

2°. His exceptis, nullâ aliâ habitâ præteriti ratione, quæ desinunt per க்கிறது, habent futurum in ப்பேன். Sic:

படிக்கிறது .... *discere* .... படிப்பேன்.
மறக்கிறது .... *oblivisci* .... மறப்பேன்.
இருக்கிறது .... *existere* .... இருப்பேன்.
கேள்க்கிறது .... *audire* .... கேள்ப்பென், கேட்பேன்.

Quæ verò desinunt in கிறது, in futuro habent வேன். Sic:

செய்கிறது .... *facere* .... செய்வேன்.
ஆகிறது .... *fieri* .... ஆவேன்.
போகிறது .... *ire* .... போவேன்.
பெறுகிறது .... *obtinere* .... பெறுவேன்.
எழுதுகிறது .... *scribere* .... எழுதுவேன்.

Excipe quæ ante கிறது habent consonantem ண் vel ன், quæ addunt பேன். Sic:

உண்கிறது .... *edere* .... உண்பேன்.
காண்கிறது .... *videre* .... காண்பேன்.
தின்கிறது .... *edere* .... தின்பேன்.
என்கிறது .... *dicere* .... என்பேன.

Nota præterea quæ ante கிறது habent ஐ, ழ, று vel duplicatâ consonanti, vel cum præcedenti longâ; hæc aut sequun-

tur hanc regulam generalem, aut elegantiùs, remanente simplici consonanti, addunt வேன். Sic :

சொல்லுகிறது *dicere*..... சொல்லுவேன், சொல்வேன்.
கொள்ளுகிறது *emere*..... கொள்ளுவேன, கொள்வேன்:
ஆளுகிறது.... *regnare*........... ஆளுவேன், ஆள்வேன்.
வாழுகிறது... *feliciter vivere*.... வாழுவேன், வாழ்வேன்.

Ex his secundum futurum, ut dixi, semper est elegantius. At அழுகிறது, v.g., cùm ante ழ் non habeat nec consonantem, nec longam, sed brevem, non potest dici அழ்வேன், sed semper dicendum அழுவேன் &c.

Ex his regulis facilè inventâ futuri formâ, conjugatur hoc tempus quoque per personas et numeros, juxta terminationes communes. Sic :

Futurum.

செய்வேன்	Faciam.	படிப்பேன்	Discam.
செய்வாய்	facies.	படிப்பாய்	disces.
செய்வான்	ille faciet.	படிப்பான்	ille discet.
செய்வாள்	illa faciet.	படிப்பாள்	illa discet.
செய்யும்	illud faciet.	படிக்கும்	illud discet.

Honorificus.

செய்வோம்	Faciam.	படிப்போம்	Discam.
செய்வீர்	facies.	படிப்பீர்	disces.
செய்வார்	faciet.	படிப்பார்	discet.

Pluralis.

செய்வோம்	Faciemus.	படிப்போம்	Discemus.
செய்வீர்கள்	facietis.	படிப்பீர்கள்	discetis.
செய்வார்கள்	facient.	படிப்பார்கள்	discent.
செய்யும்	illa facient.	படிக்கும்	illa discent.

67. Hìc pro tertiâ personâ neutrius adverte, quod verba, quæ desinunt per க்கிறது, mutant hoc in க்கும். Sic :

அடக்கிறது............. *includere*........... அடக்கும்.
இருக்கிறது............. *existere*............. இருக்கும்.

படைக்கிறது............ *creare*............. படைக்கும்.

Quæ verò desinunt per கிறது, ablato omnino கிறது, addunt உம், hoc modo: si antecedens sit vocalis *u*, eliditur. Sic:

அழுகிறது............ *flere*..................... அழும்.
ஆளுகிறது .... *gubernare*................. ஆளும்.
பெறுகிறது............ *valere, obtinere*............ பெறும்.

Si autem sit alia vocalis brevis, vel dipthongus ஐ, interscribitur ய et fit யும். Sic:

அடைகிறது............ *obtinere*............... அடையும்.
அறிகிறது.............. *scire*.................. அறியும்.

Si autem sit vocalis longa, tunc vel additur simplex ம் vel additur கும். Sic:

ஆகிறது............. *fieri*............... ஆம், ஆகும்.
போறது............ *ire*.............. போம், போகும்.
வேகிறது........... *cremare*........... வேம், வேகும்.
நோகிறது......... *dolere*............ நோம், நோகும்.

Tandem, si ante கிறது sit consonans, illi annectitur உம், duplicando illam consonantem, si præcedatur à brevi, secus, si à longâ vel à pluribus syllabis. Sic:

சுழலுகிறது........... *circumvolvi*............. சுழலும்.
தின்கிறது............ *edere*.................. தின்னும்.
என்கிறது............ *dicere*.................. என்னும்.
காண்கிறது........... *videre*................... காணும்.
செய்கிறது.......... *facere*.................. செய்யும்.
மேய்கிறது.......... *pascere*.................. மேயும்.

Quæ tamen in primâ personâ habent குவேன், ut supra dixi, in tertiâ neutrius semper habent கும்:

வணங்குவேன்....... *venerabor*.................. வணங்கும்.
அடங்குவேன்...... *continebor*................. அடங்கும்.

Cum præter hæc tria tempora Tamulenses non habeant imperfectum, nec plusquamperfectum, modum ea supplendi

tradam sequenti capite , ubi de syntaxi ; illic tradam quoque phrases quasdam , quas aoristos dicere possumus.

§. IV.

DE IMPERATIVO.

68. Imperativum habent Tamulenses , et vocant ஏவல், à verbo ஏவுகிறது *imperare.* Facilis autem est regula imperativi ; siquidem , abjecto à quolibet verbo க்கிறது vel கிறது, vox, quæ remanet, inservit imperativo , quoad secundam personam singularis. Sic :

படிக்கிறது . . . . *discere* . . . . படி.
பொறுக்கிறது . . . . *sustinere* . . . . பொறு.
பார்க்கிறது . . . . *videre* . . . . பார்.
சொல்லுகிறது . . . . *dicere* . . . . சொல்லு.
செய்கிறது . . . . *facere* . . . . செய்.
போகிறது . . . . *ire* . . . . போ.

Sic , cum நிற்கிறது *stare* et விற்கிறது *vendere* per syncopen dicta sint a நில்லுகிறது et வில்லுகிறது quæ non sunt in usu , in usu tamen est imperativus juxta hanc regulam , நில்லு , வில்லு .

Quæ tamen ante கிறது vel க்கிறது habent ன் vel ழ் consonantes , addunt *u.* Sic :

தின்கிறது . . . . *edere* . . . . தின்னு.
என்கிறது . . . . *dicere* . . . . என்னு.
அவிழ்க்கிறது . . . . *solvere* . . . . அவிழு.

Quæ verò habent ஓ vel ரு vel ழு cum præcedenti longâ

vel cum duplici ல் vel ள், * possunt etiam terminari per simplicem consonantem ல் , ள் , ழ். Sic :

ஆளுகிறது.... ....regnare.......... ...ஆளு , ஆள்.
சொல்லுகிறது...........dicere.........சொல்லு , சொல்.
கொள்ளுகிறது .... emere.........கொள்ளு , கொள்.
வாழுகிறது.........vivere feliciter.......வாழு , வாழ்.

Et secundus modus semper est elegantior.

Ex regulâ generali excipe quæ in præterito habent கினேன் ; in imperativo enim habent கு. Sic :

வணங்கினேன்.......... veneratus sum.......... வணங்கு.
அடக்கினேன்............ inclusi............... அடக்கு.
முடுகினேன்.............. properavi.............. முடுகு.

Quæ tamen reverà non essent excipienda ; siquidem, ut pluries dixi, cùm reverà hæc verba sint அடக்குகிறது, முடுகுகிறது &c. , imperativum habent juxta regulam generalem. Excipe tamen வருகிறது venire, et தருகிறது dare ; ex his enim fit வா vâ, தா dâ. Et hæc pro secundâ personâ நீயீ tu.

Pro secundâ autem personâ honorificâ additur உம். Sic: படியும் disce, சொல்லும் dic, அவிழும் solve, வாங்கும் eme, &c. Imperativo autem போ abi, non addunt உம் sed ம் tantùm pro honorifico, et dicunt போம். Et vocibus வா veni, தா da, addunt ரும் et dicunt வாரும், தாரும். Præterea, si adhuc huic imperativi voci addatur கொள் † breve, fit secunda persona pluralis ; sic : படியுங்கொள் , சொல்லுங்கொள் , போங்கொள் , வாருங்கொள் , தாருங்கொள் &c. Pro aliis personis utuntur voce futuri.

---

* Verba etiam quæ ante லு , ளு , ழு , plures habent syllabas, rejicere possunt உ in imperativo etiamsi non præcedat longa , nec duplicetur ல் vel ள். Sic ,

சுழலுகிறது............... circumvolvi............... சுழலு , சுழல்.
அவிழுகிறது.............. solvi.................. அவிழு , அவிழ்.
புரளுகிறது.............. se volutare.................. புரளு. புரள்.

† Nunc viget usus addendi simpliciter கள். Sic படியுங்கள் , சொல்லுங்கள் , போங்கள்.

Præterea modus elegans imperativi pro quâlibet personâ est uti voce infinitivi, v. g. இருக்க *mane*, போக *abi*, சொல்ல *dic*, &c. Et præcipuè utuntur hoc modo, cùm loquuntur cum personâ valdè nobili, cum rege, cum sacerdote &c., cui, ne videantur imperare, non dicunt v. g. தேவரீரெழுந்திரும் *surge Domine*, sed, quasi rogando, தேவரீரெழுந்திருக்க; sic non கேளும் *audi*, sed கேள்க்க &c. Sæpe in hoc sensu voci infinitivi addunt உம்: வரவும் *veni*, கேட்கவும் *audi*, &c. Hinc alius modus imperativi est, cuilibet personæ futuri addere ஆக், infinitivum a verbo ஆகிறது *fieri*. Sic: போவாயாக *abi*, போவீராக *abite*, போவானாக *abeat*, &c. Qui modus tamen non est rigorosè imperativus, ut diximus, quia utuntur voce infinitivi cum quâlibet personâ, ut fusiùs dicam in elegantiori hujus linguæ dialecto. Quarè ex verbis செய்கிறது et படிக்கிறது imperativus est sic:

Imperativus.

Singularis.

செய்	fac.	படி	disce.
செய்வாயாக	facito.	படிப்பாயாக	discito.
செய்வானாக	ille faciat.	படிப்பானாக	ille discat.
செய்வாளாக	illa faciat.	படிப்பாளாக	illa discat.

Honorificus.

செய்யும் / செய்வீராக	fac.	படியும் / படிப்பீராக	disce.

Pluralis.

செய்யுங்கொள்	facite.	படியுங்கொள்	discite.
செய்வீர்களாக	faciatis.	படிப்பீர்களாக	discatis.
செய்வார்களாக	faciant.	படிப்பார்களாக	discant.

Et pro quâlibet personâ:

செய்ய, செய்யவும். . . . . .படிக்க, படிக்கவும்.

Optativum et subjunctivum propriè Tamulenses non habent, licet hos conceptus satis benè explicent phrasibus quibusdam, quas, cùm ad syntaxim spectent, sequenti capite referam.

§. V.

De Infinitivo.

70. Infinitivus in hâc linguâ facilis omninò est; siquidem verba omnia quæ desinunt per க்கிறது formant infinitivum mutando illud in க்க. Sic :

படிக்கிறது............ *discere* .... படிக்க.
இருக்கிறது............ *existere* .... இருக்க.
அடக்கிறது............ *includere* .... அடக்க.
பொறுக்கிறது............ *sustinere* .... பொறுக்க.
மறக்கிறது............ *oblivisci* .... மறக்க.

Regula est omnino universalis.

Quæ verò desinunt per கிறது, omnia quidem eodem modo possunt habere infinitivum in க. Sic :

அறிகிறது............ *cognoscere* .... அறிக.
செய்கிறது............ *facere* .... செய்க.

Attamen hic modus proprius est linguæ sublimis, et in vulgari raro usurpatur præterquàm in verbis, quæ ante கிறது habent longam ; fit enim etiam in linguâ vulgari :

ஆகிறது............ *fieri* .... ஆக.
போகிறது............ *ire* .... போக.
வேகிறது............ *ardere* .... வேக.
நோகிறது............ *dolere* .... நோக.

Cætera, ablato கிறது, addunt *a* breve, quod conjungitur voci quæ remanet ; ita ut, si hæc desinat per *u*, elidatur. Sic :

பெறுகிறது............ *gignere* .... பெற.
அழுகிறது............ *flere* .... அழ.

Si desinat per ஐ vel இ, addatur ய. Sic :

அடைகிறது............ *obtinere* .... அடைய.
அறிகிறது............ *scire* .... அறிய.

Si tandem desinat per consonantem, tunc, nisi sit ர vel ழ, quæ nunquam duplicantur, sed præcedat syllaba una tantùm et brevis, illa consonans duplicatur; secus, si vel plures præcederent, vel una longa. Sic:

உண்கிறது . . . . *comedere* . . . . உண்ண.
காண்கிறது . . . . *videre* . . . . காண.
செய்கிறது . . . . *facere* . . . . செய்ய.
மேய்கிறது . . . . *pascere* . . . . மேய.
தின்கிறது . . . . *comedere* . . . . தின்ன.
என்கிறது . . . . *dicere* . . . . என்ன.

Hæ regulæ omnes sunt universales. Hinc, cum, ut pluries dixi, quæ habent in præterito கினேன் terminentur reverà in குகிறது licet per syncopen ablatum sit τὸ கு; juxta hanc regulam generalem habent in infinitivo க: வணங்க *venerari*, முடுக *properare*, முழுக *submergi*; &c.

§. VI.

De Gerundiis et Participiis.

71. Gerundium vocant Tamulenses வினையெச்சம் ac si dicerent: *defectus verbi*; habet enim gerundium vim et significationem verbi; attamen, cum non conjugetur per personas et tempora, nonnihil deficere dicitur à ratione verbi. Unicum gerundium habent, quod æquivalet gerundio nostro in *do*; cætera supplent modo quem tradam num. 121, ubi de syntaxi.

Gerundium autem, quod habent, sumitur à voce præteriti hoc modo: si hoc desinat per இனேன் ablato னேன் habetur gerundium in *i*. Sic:

வணங்கினேன் .... veneratus sum .... வணங்கி.
அடக்கினேன் .... inclusi .... அடக்கி.
வாரினேன் .... collegi .... வாரி.
மூடுகினேன் .... properavi .... மூடுகி.
பண்ணினேன் .... feci .... பண்ணி.

Sic, cum சொல்லுகிறது *dicere*, ut dixi superiùs, in idiomate sublimi habeat præteritum சொல்லினேன், in vulgari etiam, licet non sit in usu hoc præteritum, ex hoc tamen est in usu gerundium சொல்லி. Cætera omnia à præterito, ablato என், substituunt *u*, ut habeant gerundium. Sic:

வந்தேன் .... *veni* .... வந்து.
அறிந்தேன் .... *scivi* .... அறிந்து.
படித்தேன் .... *didici* .... படித்து.
பட்டேன் .... *passus sum* .... பட்டு.
பெற்றேன் .... *genui* .... பெற்று.
உண்டேன் .... *edi* .... உண்டு.
என்றேன் .... *dixi* .... என்று.

Excipe ஆனேன் *factus sum*, போனேன் *ivi* quæ habent ஆகி, போகி, vel frequentius, ஆய் et போய். Hoc unum adverte, quod hoc gerundium nunquam potest regi ab alio nomine, quàm ab eo, quod regit verbum subsequens, quod non sit aliud gerundium, sed vel principale, perficiens orationem, vel infinitivus, vel participium &c.; quod observatur et a Latinis, respectu gerundii in *do*. Sic non possum dicere, அவன்பாடி நானாடினேன்; quia gerundium பாடி regitur ab அவன் et subsequens ஆடினேன் à நான். Sic nec latinè dicam, *ille cantando, ego saltavi*; sed per ablativum absolutum, *illo cantante*; unde et tamulicè dicendum: அவன்பாட நானாடினேன். Benè autem dicitur: நான்பாடியாடினேன் *ego cantando saltavi*. Sic dicitur: நானசொல்லிக்கொண்டுவந்தகாரியமவன்செய்தான் *ille fecit rem quam ego dicere solitus sum*; quia licet gerundia சொல்லி, கொண்டு regantur à

நான் et verbum principale செய்தான் ab அவன், post gerundia tamen sequitur participium வந்த quod regitur ab eodem நான் &c. Hæc * regula maximè observanda est, quia in hâc et peritiores errare vidi. Hinc sine errore dici non potest: கிறீஸ்துபிறந்து ௲௭௱௨௰௮ வரு 1728us *annus ab ortu Christi*; sed vel பிறந்த vel பிறந்தது; et sic de cæteris. Excipe tamen gerundium ஆய் à verbo ஆகிறது, quod, cùm sæpe inserviat ad efficienda à quocumque nomine adverbia, ut dicam num. 125, tunc non sequitur hanc regulam.

72. Participium autem vocant பெயரெச்சம் *defectus nominis*; habet enim significationem nominis, sed apud Tamulenses non declinatur per casus, genera et numeros, sed eadem omninò vox una participii inservit pro quolibet casu, genere et numero; unde bene deficere dicunt à ratione nominis. Tria sunt participia, præsentis, præteriti et futuri.

Participium præsentis fit ablato து à கிறது vel க்கிறது. Sic:

ஆகிறது	*fieri*	ஆகிற.
செய்கிறது	*facere*	செய்கிற.
போறது	*ire*	போற.
படிக்கிறது	*discere*	படிக்கிற.
அடைக்கிறது	*includere*	அடைக்கிற.

Participium præteriti fit, ablato என் à voce præteriti, et addito *a* brevi. Sic:

---

* Illustris Auctor forsàn hanc regulam dedit tantummodò pro vulgari idiomate; ipse enim in iis quæ elegantiori scripsit stilo eam non est secutus, sicut videre est passim in ipsius opere. வேதவிளக்கம் dicto et etiam in hâc ipsâ grammaticâ, n°. 135, ubi dicitur: பெய்தமழைதிரண்டுவெள்ளமோடியாறுகளுங்குளங்களுநிறைய. Insuper in tamulicis grammaticis invenitur regula huic dicendi modo consentanea.

ஆனேன் . . . . *factus sum* . . . . ஆன.
செய்தேன் . . . . *feci* . . . . செய்த.
போனேன் . . . . *ivi* . . . . போன.
பெற்றேன் . . . . *genui* . . . . பெற்ற.
பட்டேன் . . . . *passus sum* . . . . பட்ட.
படித்தேன் . . . . *didici* . . . . படித்த.
வணங்கினேன் . . . . *veneratus sum* . . . . வணங்கின.
அடக்கினேன் . . . . *inclusi* . . . . அடக்கின.

Participium futuri est ipsa vox tertiæ personæ neutrius: ஆம் vel ஆகும் *faciendus-a-um*, போம் vel போகும் *iturus*, செய்யும் *facturus*, இருக்கும் *futurus*, படிக்கும் *disciturus*, அழும் *fleturus*, ஆளும் *regnaturus-a-um*. &c.

73. Adverto, quod prima duo participia correspondent nostris; non ita participium futuri; siquidem செய்யும் v. g. solùm inservit pro participio *facturus*, quando hoc resolvi potest per *qui*, *quæ*, *quod*, et vocem futuri *faciam*, *es* &c. Sic, இதைச்செய்யுந்தச்சன் &c. vertam, *hoc facturus faber*, vel, *faber*, *qui hoc faciet* &c. At quando participium in *rus* apud Latinos importat finem, tunc nec potest resolvi per *qui*, *quæ*, *quod*, nec per participium hoc linguæ tamulicæ: v. g. *Dominus bonis præmium daturus veniet*, non bene vertam tamulicè, நல்லவர்களுக்குப் பலனைத்தரும் ஆண்டவர் வருவார்; hæc enim propositio correspondet huic: *Dominus*, *qui bonis præmium dabit*, *veniet*, quæ multùm differt à primâ; sed utendum est infinitivo et dicendum: ஆண்டவர் நல்லவர்களுக்குப் பலனைத்தரவருவார். Quarè hoc participium futuri solùm supplet defectum relativi *qui*, *quæ*, *quod*, quo caret hæc lingua. Sic: *tempore*, *quo faciam*, நான்செய்யும்போது; sic: *psittacus*, *qui hoc dicet*, இதைச்சொல்லுங்கிளி &c. Sæpe autem et eleganter utuntur hoc participio, loco participii præsentis; sic, loco dicendi: எனக்கிருக்கிறகஸ்தி, dicunt: எனக்கிருக்குங்கஸ்தி *dolor*, *qui est mihi*; sic, loco dicendi: நீய்செய்கிறவேலை, dicunt: நீய்செய்யும்வேலை *opus*, *quod tu facis* &c. Modos

autem, qui reverà correspondent nostro participio futuri in *rus* et in *dus*, tradam num. 123, capite sequenti de syntaxi.

Addo hic paradigma Infinitivi &c.

Verbale.

செய்கிறது.......... facere. | படிக்கிறது........ discere.

Infinitivus.

செய்ய............... facere. | படிக்க.......... discere.

Gerundium.

செய்து.......... faciendo. | படித்து........ discendo.

Participium.

Præs.	செய்கிற.... faciens.	படிக்கிற.......... discens.
Pret.	செய்த...... qui fecit.	படித்த.......... qui didicit.
Fut.	செய்யும் facturus-a-um.	படிக்கும்... disciturus-a-um.

§. VII.

DE VERBO NEGATIVO.

74. Speciale est huic linguæ modum habere, quo, sine particulâ negationem importante, exprimunt sensum negativum cujuscumque verbi. Tamulenses autem *negationem* எதிர் மறைமொழி vocant.

Verbum verò negativum fit hoc modo: voci imperativi additur ஏன் longum; et, si ea vox desinat per *u*, semper eliditur; si per aliam vocalem, interponitur ய் vel வ் juxta regulam num. 14; si autem desinat per consonantem cum præcedenti brevi, ea consonans duplicatur, et illi unitur ஏன். Sic:

பொறு.................. *sustine*.............. பொறேன்.
நில்லு.................. *sta*.................. நில்லேன்

சொல்லு . . . . dic . . . . சொல்லேன்.
உண்ணு . . . . ede . . . . உண்ணேன்.
வணங்கு . . . . venerare . . . . வணங்கேன்.
அடக்கு . . . . include . . . . அடக்கேன்.
துடை . . . . absterge . . . . துடையேன்.
நட . . . . ambula . . . . நடவேன்.
படி . . . . disce . . . . படியேன்.
காண் . . . . vide . . . . காணேன்.
செய் . . . . fac . . . . செய்யேன்.
மேய் . . . . pasce . . . . மேயேன்.

Verba quæ ante கிறது habent vocalem longam, negativum formant per கேன் sic :

ஆகிறது . . . . fieri . . . . ஆகேன்.
போறது (போகிறது) . . . . ire . . . . போகேன்.
வேகிறது . . . . cremare . . . . வேகேன்.
நோகிறது . . . . dolere . . . . நோகேன்.
சாகிறது . . . . mori . . . . சாகேன்.

Hæc enim, excepto போகிறது, possunt etiam habere கு in imperativo : ஆகு, வேகு, நோகு.

Datâ hâc formâ, conjugatur verbum negativum, ut positivum; in tertiâ tantùm personâ neutrius habet *âdu*, v. g. ஆகாது *non fiet*, சொல்லாது *non dicet*, vel etiam, ablato து, fit ஆகா, சொல்லா &c. Sit ergo negativum à செய்கிறது et à படிக்கிறது :

Singularis.

செய்யேன் . . . . . non faciam.	படியேன் . . . . . non discam.
செய்யாய் . . . . non facies.	படியாய் . . . . non disces.
செய்யான் . . . ille non faciet.	படியான் . . . ille non discet.
செய்யாள் . . . . illa non faciet.	படியாள் . . . . . illa non discet.
செய்யாது / செய்யா } illud non faciet.	படியாது / படியா } . . illud non discet.

Honorificus.

செய்யேம் .... non faciam.	படியேம் ...... non discam.
செய்யீர் .... non facies.	படியீர் .... non disces.
செய்யார் .... non faciet.	படியார் .... non discet.

Pluralis.

செய்யோம் .. non faciemus.	படியோம் .... non discemus.
செய்யீர்கள் .... non facietis.	படியீர்கள் ...... non discetis.
செய்யார்கள் .... non facient.	படியார்கள் ...... non discent.
செய்யாது / செய்யா } illa non facient.	படியாது / படியா } .. illa non discent.

75. Hoc negativum proprie supponit pro futuro; eo utuntur tamen etiam pro præterito, sed habituali; et bene explicatur per verbum *non soleo*. Sic: முன்னுந்திருடே னினியுந்திருடேன் *nec anteà suevi furari*, *nec furabor in posterum*. Sic si quæras: *fecistine hoc peccatum* ? et respondeat: செய்யேன், est *non soleo facere*. Eodem modo utuntur quoque voce futuri verbi positivi pro tempore præterito, ut significent continuationem habitualem, *soleo* &c., Sic, si illi interrogationi de præterito, *fecistinè hoc peccatum* ? respondeat per futurum செய்வேன், non est simpliciter *feci*, sed *soleo facere* &c.

Præter hoc tempus habent imperativum negativum, cujus forma sumitur a tertiâ personâ neutrius, mutando *u* in *é*: ex செய்யாது fit செய்யாதே *ne facias* &c., cui si addatur யும் habes formam imperativi honorifici செய்யாதேயும் &c. Cui si adhuc addas கொள், habes secundam personam pluralem செய்யாதேயுங்கொள் &c. Habent etiam gerundium negativum, cujus forma est eadem vox tertiæ personæ neutrius generis செய்யாது, cui sæpe addunt *é*, et dicunt v. g. ஒன்றுஞ்செய்யாதேபோனான் *abiit nihil faciendo*; vel, abjecto து, addunt மல்: செய்யாமல் *non faciendo* &c. Habent quoque participium, cujus forma est ab ipsâ tertiâ personâ neutrius, vel omnino ablato து vel hoc mutato in த sic: செய்யா vel

செய்யாத. Ex his primum duplicat க, ச, த, ப, si sequantur, ut suo loco diximus. Sic: செய்யாக்காரியம் vel செய்யாதகாரியம் *res non facta* vel *non facienda*. &c. Hoc enim participium non solùm significat, quod non fit vel factum non est, sed etiam quod non est faciendum: செய்யாததைச்செய்தான் *fecit, quod faciendum non erat.*

Imperativus Negativus.

Sing. செய்யாதே.... ne facias.	படியாதே...... ne discas.
Hon. செய்யாதேயும் ne faciàs.	படியாதேயும்.. ne discas.
Plur. செய்யாதேயுங்கொள் ne faciatis.	படியாதேயுங்கொள்... ne discatis.

Gerundium Negativum.

செய்யாது / செய்யாமல் .. non faciendo.	படியாது / படியாமல் ... non discendo.

Participium Negativum.

செய்யா / செய்யாத qui non facit, aut quod non est factum vel faciendum.	படியா / படியாத qui non discit, aut quod non est discitum vel discendum.

76. Alio modo utuntur Tamulenses hoc negativo: scilicet, conjungunt gerundium negativum verbo இருக்கிறது et tunc significatio accipitur a gerundio; personæ, numerus ac tempus sumuntur à verbo இருக்கிறது quod conjugatur more communi. Sic:

செய்யாதிருக்கிறேன்...... &c................ *non facio.*
செய்யாதிருந்தேன்....... &c................ *non feci.*
செய்யாதிருப்பேன்........ &c............... *non faciam.*
செய்யாதிரு.............. &c............... *ne facias.*
செய்யாதிரேன்.......... &c.........*non desinam facere.*
செய்யாதிருக்க.......... &c.......... *non facere &c.*

Et hoc modo, non mutato gerundio negativo, verbum இருக்கிறது conjugatur per personas, numeros et tempora.

'Tandem, more Latinorum, aliquàndo verbo positivo addunt negationem இல்லை de quâ inferius loquar; sic: செய்கிறேனில்லை *non facio*; செய்தேனில்லை *non feci*; செய்வேனில்லை *non faciam* &c.

Vel addunt negationem இல்லை sive voci infinitivi, v. g. செய்யவில்லை, pro quôlibet tempore, personâ, et numero; sive etiam illam addunt verbali a participiis, v. g. செய்கிறதில்லை, செய்ததில்லை, செய்வதில்லை, quæ inserviunt tribus temporibus prò quâlibet personâ et numero.

---

§. VIII.

De Voce Passiva.

77. In hâc linguâ nulla sunt verba, quæ reverà ex se sint passiva; sed omnia fiunt passiva, addendo verbum படுகிறது quod est *pati*. Siquidem quæ ab Alio passiva dicuntur, v. g. முடிகிறது, வளருகிறது, விளங்குகிறது &c. non passiva, sed neutra dicenda sunt; non enim passionem à causâ exprimunt, sed sensum intransitivum important; v. g. வளர்க்கிறது est *educare* activè; numquid வளருகிறது erit *educari*, passivè? non certè, sed est *crescere*, neutrum. Sic dicitur: உன்மகன்வளர்ந்தான் *crevit filius tuus*; et ad explicandum, *educari*, passivè, dicendum வளர்க்கப்படுகிறது. Sic முடிகிறது non est *compleri*, passivè, sed *desinere*, neutrum. Sic benè dicam, பெய்யமுடிந்தது *desivit pluere*; at si velim dicere: *hoc à me completum est*, dicendum: என்னாலிதுமுடிக்கப்பட்டது. Quod ut clariùs adhuc pateat, Latini habent *luceo* neutrum, *illumino* activum, *illuminor* passivum; his correspondent விளங்குகிறது neutrum, விளக்கிறது activum, விளக்கப்படுகிறது passivum. Unde dicam bene: சந்திரன்

லோகத்தை விளக்கும் *luna illuminat mundum* ; et, சந்திரன் சூரியனால் விளக்கப்படும் *luna illuminatur à sole*; et tandem simpliciter, சந்திரன் விளங்கும் *luna lucet* ; et certè hanc phrasim non possem latinè reddere per hanc: *luna illuminatur*, quod fieri autem posset, si விளங்கிறது esset passivum. Possum quidem addere: சூரியனால் விளங்கும் *lucet à sole* ; nec proptereà sive *luceo*, sive விளங்கிறது verba passiva dici possunt. Cùm autem quàm plurima sint in hâc linguâ hujusmodi verba, id fusius explicare volui, ut innotesceret quid reverà significent.

Cæterum Tamulenses sæpesæpius utuntur verbo activo in sensu passivo ; sic : சொன்னது போதும் *sufficit quod dictum est* &c. Quod fit præcipuè in participiis, quando eis non apponitur nominativus. Sic: சொன்ன சூத்திரம் *regula dicta*; அறிந்த ஞாயம் *cognita ratio*; செய்த வேலை *opus factum*. Melius tamen esset addere verbum படுகிறது et dicere சொல்லப்பட்ட, அறியப்பட்ட, செய்யப்பட்ட.

78. Verba igitur omnia fiunt passiva, ut dixi, à verbo படுகிறது *pati*, quod additur infinitivo cujuscumque verbi, ita ut, non variatâ figurâ infinitivi, conjugetur verbum படுகிறது per personas, numeros et tempora. Sic :

Præsens	அறியப்படுகிறேன்	cognoscor.
Præt.	அறியப்பட்டேன்	cognitus sum.
Fut.	அறியப்படுவேன்	cognoscar.
Imp.	அறியப்படு	cognoscere.
Infin.	அறியப்பட	cognosci.
Gerun.	அறியப்பட்டு	* cognitus.
Part.	அறியப்படுகிற-பட்ட-படும்,	qui cognoscitur &c.
Neg.	அறியப்படேன்	non cognoscar.

* Cùm verbum passivum latinum non habeat gerundium, suppletur per participium, quod aliquo modo potest reddere sensum gerundii tamulici, sed hoc meliùs redditur gallicè hoc modo : *ayant été connu.*

Idem fit addendo, ut aliquando solent, infinitivo verbum பெறுகிறது, quod præter alia significat *mereri, obtinere*. Sic: அறியப்பெற்ற காரியம் *res nota*, id est, *quæ merita est, quæ obtinuit cognosci* &c. Tandem utuntur aliquando Tamulenses, sed raro, verbo உண்கிறது cum aliquot verbalibus, in sensu passivo. Sic ex அறைகிறது, quod est *affigere*, dicunt: அறையுண்டேன், யுண்டாய், யுண்டான் &c. *affixus sum, es, fuit* &c. Sic ex படைப்பு verbali à verbo படைக்கிறது *creare*, dicunt: படைப்புண்டேன் &c. *creatus sum* &c.

Nota Editoris. Ut variis locis dispersa conjugationis tempora, et varias verborum species sub uno proponam aspectu, sequentem addidi conjugationem, modum supplendi quæ deficiunt in linguâ Tamulicâ et quædem alia Tamulicæ elocutionis specimina.

CONJUGATIO
Verbi Tamulici.

Verbum Neutrum.	Verbum Activum.	Verbum Neutrum.	Verbum Activ.
*வளருகிறது.	வளர்க்கிறது.	Honorificus.	
crescere	*educare,*	வளருகிறோம்.	வளர்க்கிறோம்.
Præsens.		வளருகிறீர்.	வளர்க்கிறீர்.
Singularis.		வளருகிறார்.	வளர்க்கிறார்.
வளருகிறேன்.	வளர்க்கிறேன்.	Pluralis.	
cresco	*educo.*	வளருகிறோம்.	வளர்க்கிறோம்.
வளருகிறாய்.	வளர்க்கிறாய்.	வளருகிறீர்கள்.	வளர்க்கிறீர்கள்.
வளருகிறான்.	வளர்க்கிறான்.	வளருகிறார்கள்.	வளர்க்கிறார்கள்.
வளருகிறாள்.	வளர்க்கிறாள்.	{ வளருது.	வளர்க்குது.
{ வளருது.	வளர்க்குது.	{ வளருகுது	
{ வளருகுது			

---

* N. B. 1°. Dici etiam potest வளாகிறது, in præsenti வளாகிறேன் et in futuro வளாவேன &c. . . 2°. etiamsi non superscribatur punctum litteræ ர sive hic, sive in multis aliis locis hujus conjugationis semper lege quasi superscriberetur வளர்கிறது, வளர்க்கிறது &c. . .

Verbum Neutrum. Verbum Activ.

Præteritum.

Singularis.

வளர்ந்தேன். வளர்த்தேன்.
crevi. *educavi.*
வளர்ந்தாய். வளர்த்தாய்.
வளர்ந்தான். வளர்த்தான்.
வளர்ந்தாள். வளர்த்தாள்.
வளர்ந்தது. வளர்த்தது.

Honorificus.

வளர்ந்தோம். வளர்த்தோம்.
வளர்ந்தீர். வளர்த்தீர்.
வளர்ந்தார். வளர்த்தார்.

pluralis.

வளர்ந்தோம். வளர்த்தோம்.
வளர்ந்தீர்கள். வளர்த்தீர்கள்.
வளர்ந்தார்கள். வளர்த்தார்கள்.
வளர்ந்தது. வளர்த்தது.

Futurum.

Singularis.

வளருவேன். வளர்ப்பேன்.
crescam. *educabo.*
வளருவாய். வளர்ப்பாய்.
வளருவான். வளர்ப்பான்.
வளருவாள். வளர்ப்பாள்.
வளரும். வளர்க்கும்.

Honorificus.

வளருவோம். வளர்ப்போம்.
வளருவீர். வளர்ப்பீர்.
வளருவார். வளர்ப்பார்.

Pluralis.

வளருவோம். வளர்ப்போம்.
வளருவீர்கள். வளர்ப்பீர்கள்.
வளருவார்கள். வளர்ப்பார்கள்.
வளரும். வளர்க்கும்.

Imperativus.

Singularis.

வளரு vel வளர். வளர்.
cresce *educa.*
வளருவாயாக. வளர்ப்பாயாக.
வளருவானாக. வளர்ப்பானாக.
வளருவாளாக. வளர்ப்பாளாக.
வளருவதாக. வளர்ப்பதாக.

Verbum Neutrum. Verbum Activ.

honorificus.

வளரும். வளரும்.
வளருவீராக. வளர்ப்பீராக.
வளருவாராக. வளர்ப்பாராக.

Pluralis.

வளருங்கள். வளருங்கள்.
வளருவீர்களாக. வளர்ப்பீர்களாக.
வளருவார்களாக. வளர்ப்பார்களாக.
வளருவதாக. வளர்ப்பதாக.

Aliter pro quâlibet personâ, præsertim honorificè.

வளர. வளர்க்க.
வளரவும். வளர்க்கவும்.

Infinitivus.

வளர. வளர்க்க.
crescere. *educare.*

Gerundium.

வளர்ந்து. வளர்த்து.
crescendo. *educando.*

Participium.

Præs. வளருகிற. வளர்க்கிற.
qui crescit. *qui educat.*
Præt. வளர்ந்த. வளர்த்த.
qui crevit. *qui educavit.*
Fut. வளரும். வளர்க்கும்.
qui creturus est. *qui educaturus est.*

Nomina Verbalia.

வளரல். வளருதல். வளர்தல். வளருகிறது வளர்கிறது. } *crescere.*

வளர்க்கல். வளர்க்குதல். வளர்த்தல். வளர்க்கிறது. } *educare.*

வளர்ந்தது. வளர்த்தது.
crevisse *educavisse.*
வளருவது. வளர்ப்பது.
creturum esse *educaturum esse.*
vel *crescere.* vel *educare.*
வளர்கை. வளர்க்கை.
accrementum வளர்ப்பு. } *educatio.*

Nomina Appellativa.

Verbum Neutrum.		Verbum Activum.	
வளருகிறவன்	ille qui crescit.	வளர்க்கிறவன்	ille qui educat.
வளருகிறவள்	illa quæ crescit.	வளர்க்கிறவள்	illa quæ educat.
வளர்ந்தான் / வளர்ந்தவன்	ille qui crevit.	வளர்த்தான் / வளர்த்தவன்	ille qui educavit.
வளர்ந்தாள் / வளர்ந்தவள்	illa quæ crevit.	வளர்த்தாள் / வளர்த்தவள்	illa quæ educavit.
வளர்வான் / வளர்பவன்	ille qui crescit vel crescet.	வளர்ப்பான் / வளர்ப்பவன்	ille qui educat vel educabit.
வளர்வாள் / வளர்பவள்	illa quæ crescit vel crescet.	வளர்ப்பாள் / வளர்ப்பவள்	illa quæ educat vel educabit.

Verbum Negativum.

Neutrum vel activum.	Activum.
வளரேன். non crescam vel non educabo.	வளர்க்கேன். non educabo.
வளராய்.	வளர்க்காய்.
வளரான்.	வளர்க்கான்.
வளராள்.	வளர்க்காள்.
வளராது.	வளர்க்காது.
வளரா.	வளர்க்கா.
வளரோம்.	வளர்க்கோம்.
வளரீர்.	வளர்க்கீர்.
வளரார்.	வளர்க்கார்.
வளரோம்.	வளர்க்கோம்.
வளரீர்கள்,	வளர்க்கீர்கள்.
வளரார்கள்.	வளர்க்கார்கள்.
வளராது.	வளர்க்காது.
வளரா.	வளர்க்கா.

Imperativus.

Neut. vel act.	Activum.
வளராதே. ne crescas vel educes.	வளர்க்காதே. ne educes.
வளராதேயும்.	வளர்க்காதேயும்.
வளராதேயுங்கள்	வளர்க்காதேயுங்கள்

Gerundium.

வளராது et வளராமல். non crescendo vel educando.	வளர்க்காது et வளர்க்காமல். non educando.

Participium.

வளரா et வளராத qui non crescit vel educat.	வளர்க்கா et வளர்க்காத qui non educat.

Nomina Verbalia et Appellativa Negativa.

வளராமை *defectus accrementi vel educationis.*

வளராதவன் *ille qui*, வளராதவள் *illa quæ*, வளராதது *illud quod* } *non crescit vel educat.*

வளர்க்காமை *defectus educationis ex parte educantis.*

வளர்க்காதவன் *ille qui*, வளர்க்காதவள் *illa quæ*, வளர்க்காதது *illud quod* } *non educat.*

N. B. Nomina verbalia et Appellativa declinantur sicut nomina vel pronomina.

Aliæ modificationes Verbi Negativi.

வளராதிருக்கிறேன் *non cresco* vel *educo.* வளர்க்காதிருக்கிறேன் *non educo.*

வளராதிருக்கிறாய் *non crescis* vel *educas.* வளர்க்காதிருக்கிறாய் *non educas.*

. . . .

வளராதிருந்தேன் *non crevi* vel *educavi.* வளர்க்காதிருந்தேன் *non educavi.*

. . . .

வளராதிரேன் *non deficiam in crescendo* vel *educando.* வளர்க்காதிரேன் *non deficiam in educando.*

Dici etiam potest வளராமலிருக்கிறேன் &c. item வளர்க்காமலிருக்கிறேன் &c. vel வளராமல்—வளராதேபோகிறேன். வளர்க்காமல்—வளர்க்காதேபோகிறேன்.

Istæ modificationes conjugantur per omnes modos, personas et tempora verbi sive positivi sive negativi. Insuper dici etiam potest:

வளருகிறேனில்லை *non cresco.* வளர்க்கிறேனில்லை *non educo.*
வளருகிறாயில்லை *non crescis.* வளர்க்கிறாயில்லை *non educas.*

. . . .

வளர்ந்தேனில்லை *non crevi.* வளர்த்தேனில்லை *non educavi.*
வளருவேனில்லை *non crescam.* வளர்ப்பேனில்லை *non educabo.*

நான் / நீ / அவன் / . . . . {
வளருகிறதில்லை. . . . . வளர்க்கிறதில்லை. . . . . pro præs.
வளர்ந்ததில்லை. . . . . வளர்த்ததில்லை. . . . . pro præt.
வளருவதில்லை. . . . . வளர்ப்பதில்லை. . . . . pro fut.
வளரவில்லை. . . . . வளர்க்கவில்லை pro omni tempore.

Verbum Imperii.

வளருவிக்கிறேன் *crescere facio.* வளர்ப்பிக்கிறேன் *educare facio.*

Verbum Imperii conjugatur per omnes modos, personas et tempora sicut வளர்க்கிறேன்.

Verbum passivum.

Præs. . . . . . வளர்க்கப்படுகிறேன். . . . . *educor.*
Præt. . . . . . வளர்க்கப்பட்டேன். . . . . *educatus sum.*
Fut. . . . . . வளர்க்கப்படுவேன். . . . . *educabor.*
Imp. . . . . . வளர்க்கப்படு. . . . . *educare.*
Inf. . . . . . . வளர்க்கப்பட. . . . . *educari.*
Ger. . . . . . வளர்க்கப்பட்டு. *educatus.*
Part. . . . . . வளர்க்கப்படுகிற, பட்ட, படும், ... *qui educatur . . .*
Neg. . . . . . வளர்க்கப்படேன். . . . . *non educabor.*

Optativus verbi வளருகிறது.

வளருவேனாக, வளருவேனாகக்கடவது, } *utinam crescam,*
வளருவாயாக, வளருவாயாகக்கடவது, } *crescerem, crevero,*
. . . . } *crescas, cresceres, ...*
நான், நீ, { வளருவதாக, வளருவதாகக்கடவது, } . . . .
அவன். . . { வளரக்கடவது, வளரக்கடவதாக,

நான், { வளர்ந்திருக்கக்கடவது, கடவதாக, { *utinam creverim,*
நீ. . . { வளர்ந்ததாகக்கடவது, { *creveris. . . . . . .*

நான். { வளர்ந்திருந்ததாகக்கடவது, *utinam crevissem. . . .*
நீ. . . { வளர்ந்திருப்பதாகக்கடவது, *utinam crevero. . . . .*

Subjunctivus *si.*

நான், நீ. . . . வளர்ந்தால், வளரில், வளருகிறது—வளர்ந்தது—வளருவது உண்டானால். } *si crescam,*
வளருவேனேயானால், வளருவேனேயாகில். } *crescerem, creverim. . .*
வளருவாயானால் &c. . . வளருவாயாகில். . . } *si crescas. . . .*

நான், நீ. . . . வளர்ந்திருந்தால். } *si creverim*,
வளர்ந்தேனேயாகில்—ஆனால். . . . .
வளர்ந்திருப்பேனேயாகில் —ஆனால். . . . . } *si crevissem*, ...

நான் (* வளராதால், வளராவிட்டால *nisi crescam*, *si non creverim* . .
நீ { வளராதிருந்தால், வளராமலிருந்தால்,
அவன் (வளராதேபோனால், வளராவிட்டால், } *nisi creverim*,
வளராதிருந்தேனேயாகில். . . . . } *crevissem*. . . .
வளராதிருப்பேனேயாகில். . . . .

Si illi subjunctivo addas உம் . habebis *quamvis* cum subjunctivo. Ex: நான், நீ. . . வளர்ந்தாலும் *quamvis crescam*, *crescerem*. . . . . வளர்ந்தேனாலும் *quamvis crescerem*. *Dicitur etiam* வளர்ந்தபோதிலும்.

MODUS SUPPLENDI
ea quibus caret Tamulica lingua.

IMPERFECTUM suppletur 1°. per futurum, quandò agitur de re præteritâ et consuetâ. Ex: *Antequam moreretur*, *ille sacerdos quotidiè orabat legebat*, *docebat*, மரிக்கிறதற்குமுன் vel மரிப்பதற்குமுன் vel மரிக்குமுன்னே, அந்தக்குருவானவர் அநுதினமுஞ் செபிப்பார், வாசிப்பார், போதிப்பார்.

2°. Per gerundium cum præterito verbi இருக்கிறது, quando exprimitur cohærentia temporis cum aliâ re. Ex: *quando loquebaris*, *audiebam*. நீ பேசும்போது கேட்டிருந்தேன் vel கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

PLUSQUAM-PERFECTUM eodem modo suppletur dummodò ex contextu pateat actionem esse anteriorem alteri. Ex: *Antequam loquereris, hoc audieram*. நீ பேசுமுன் இதைக்கேட்டிருந்தேன்.

FUTURUM-PRÆTERITUM eodem modo, sed cum futuro verbi இருக்கிறது: *Antequam veneris, illud opus finiero*, நீ வரும் vel வருவதற்குமுன் இந்த வேலையை முடித்திருப்பேன்.

Plerumque, ut jam patet, supplentur varia tempora subjunctivi per futurum, vel per verbalia, et aliquoties per futurum cum gerundio. Ex: *Antequam legas*, *ora*. வாசிக்கிறதற்கு—வாசிப்பதற்கு — வாசிக்குமுன் பிரார்த்தி. *Antequam venerim abierat*. நானவருமுன போயிருந்தான. *Si venisset*, *nunc legerem*, அவனவந்திருந்தானேயாகில் இப்போவாசிப்பேன.

Cum finitum fuerit opus tuum, *affer illud* உன்வேலை முடிந்திருக்கும்போது,—முடியும்ளவில,—முடிந்தமாத்திரத்தில் அதைக்கொண்டுவா.

Credidi te illud audivisse anteà நீ யிதைமுன்னே கேட்டிருந்தாயென்று, —கேட்டிருந்ததாக,—கேட்டிருப்பாயென்று,—கேட்டிருப்பதாகநினைத்தேன.

Spero te observaturum mandata Dei நீ சர்வேசுரனுடைய கட்டளைகளை அநுசரிப்பாயென்று — அநுசரிப்பதாக நம்புகிறேன.

Expectabam te venturum fuisse நீ வருவாயென்று காத்துக்கொண்டிருந்தேன. *Scio illum redemptum fuisse* அவன மீட்கப்பட்டானென்று,—பட்டதை,—அறிகிறேன.

Dixi te salvandum esse à Deo நீ சர்வேசுரனாலே யிரட்சிக்கப்படுவாயென்று, —படுவதாக, —சொன்னேன.

---

* Illa vox vulgò sumitur pro வளராததினால்.

Nescis-ne malos punitum iri—puniendos esse—a Deo பொல்லாதவர்கள் சர்வேசுரனாலே தண்டிக்கப்படுவார்களென்று — தண்டிக்கப்படுவதை யறியாயோ!

Quandò veniet judex malos puniturus? நடுவன் பொல்லாதவர்களைத் தண்டிக்கவருவதெப்போது? — எப்போவருவார்?

Deus multum est amandus சர்வேசுரன் மிகவுஞ்சிநேகிக்க — சிநேகிக்கப்பட — தக்கவர்.

Illo legente, audivi அவன்வாசிக்க — வாசிக்கக்கொள்ள, — வாசிக்கச்செய்தே, — வாசிக்கையில. — வாசிக்கிறபோது. — கேட்டேன்.

Homo faciens — qui facit—bonum, laudabitur ab omnibus நன்மையைச் செய்கிறவனாகிட—செய்கிற—மனிதனெல்லாராலும்புகழப்படுவான.

Servi Deo qui est, fuit, et erit semper எப்போதுமிருக்கிறவரும் இருந்தவரும் இருப்பவருமாகிய சர்வேசுரனைச் சேவித்துக்கொள்.

Mater quæ filios suos educat in Dei amore felix erit தன்பிள்ளைகளைச்சர்வேசுரனுடையசிநேகத்தில் வளர்க்கிறதாய்பாக்கியமாயிருப்பாள், — பாக்கியவதியாவாள்.

Quæ est mater cujus filia mortua est? மகள்மரித்ததாயானவளார். *Liber quem legi est valde bonus* நான்வாசித்தபுஸ்தகம் மிகவுநல்லது.

Quære hominem qui fecit hoc opus இந்தவேலையைச்செய்த மனிதனைத் தேடு.

Adolescens qui faciet — qui facturus est — istud, habilis est இதைச் செய்யுமவாலிபன் சாமார்த்தியனாயிருக்கிறான.

Lectum venire debes வாசிக்க — வாசிக்கிறதுக்கு — வாசிப்பதற்காக — வரக்கடவாய்.

Res factu facilis செய்வதற்கு—செய்கிறதற்கு—எளிதானகாரியம்.

Habeo intentionem abeundi போகிறதற்கு — போக — கருத்தாயிருக்கிறேன.

Diligendo Deum placebimus illi சர்வேசுரனைச்சிநேகிக்கவே—சிநேகிப்பதினாலவருக்குப்பிரியமாவோம்—பிரியப்படுவோம்.

Ad discendum veni படிக்க — படிப்பதற்கு — படிக்கிறதற்காக — வந்தேன.

Multoties subauditur verbum : *ubi est liber meus?* என்புஸ்தகமெங்கே? *Hoc est virtus, illud est peccatum* இதுபுண்ணியம், அதுபாவம். *Illa domus est solidissima* இந்தவீடு மெத்தவும உறுதி. *Frater minor est majori melior* தம்பி யண்ணனிலும் நல்லவன vel அண்ணனைவிட—பார்க்க—பார்க்கிலும நல்லவன. *Pater est optimus* தகப்பன மெத்தவும் நல்லவன, vel எல்லாரிலும் நல்லவன, vel எல்லாரையும்விட — பார்க்கிலும் நல்லவன, vel நல்லவர்களில் நல்லவன, vel தகப்பனே நல்லவன, vel தகப்பனைப்போல் நல்லவனில்லை. *Omnes hic astantes sunt ex hoc oppido*, இங்கேயிருக்கிறவர்களெல்லாரும இவ்வூரார்தானே. *Videns quod non plueret, abiit,* மழையில்லையென்றுபோனான.

Potest-ne illud fieri, & licet-ne illud facere அதைச்செய்யலாமோ? *ità,* செய்யலாம். *Dixit se venturum esse* வருவேனென்றான. *ubi est ille qui dicitur Xaverius* சவேரியென்பவனெங்கே? *Ivit in civitatem dictam Velore,* வேலூருக்கு vel வேலூரென்கிற ஊருக்குப்போயிருக்கிறான.

Præpositiones, et adverbia loci etiam subaudiuntur quando veniunt

participia. Sic : *Quantùm distat urbs quò progrederis?* நீபோகிறபட்டணமெத்தனைதூரம. *Ubi est locus in quo istud fecisti?* நீயிதைச்செய்தஸ்தலமெங்கே. *Quæ est intentio propter quam debemus dare eleemosynam?* நாம் பிச்சைகொடுக்கவேண்டிய கருத்தெதனை.

Ut cum subjunctivo sic exprimitur : *Ora ut obtineas vitam æternam* நீ நித்திய சீவியத்தை யடைய vel அடையத்தக்கதாக — அடைகிறதுக்கு — அடைகிறதற்காக — அடைவதற்கு — அடைவதற்காக — அடையும்படிக்கு — அடையும்பொருட்டாக — வேண்டிக்கொள்

§. IX.

DE VERBIS DEFECTIVIS.

79. Quàm plura sunt in hâc linguâ, vulgari præcipuè, Verba defectiva, ex quibus quædam referam, quæ magis usui necessaria sunt.

Et 1°. ஒக்கும்.

ஒக்கும், cum *o* brevi, significat *æquale* vel *congruum est* et petit vel dativum, vel accusativum, vel ablativum ஒடு. Sic : அதுக்கொக்குமிது, vel அதையொக்குமிது, vel அத்தோடொக்குமிது *hoc est illi æquale.* Hoc verbum omninò caret præsenti. In præterito autem juxta regulam communem habet personas omnes : ஒத்தேன், ஒத்தாய், ஒத்தான் &c. In futuro juxtà communem quoque regulam habet voces omnes : ஒப்பேன், ஒப்பாய் &c. et tertia neutrius est supra dictum ஒக்கும். Habet infinitivum ஒக்க *esse æquale*, quod more plurium infinitivorum, ut suo loco dicam, sæpe sumitur adverbialiter, et significat *æqualiter*, *simul.* Sic : ஒக்க வந்தேன் *veni simul.* Habet gerundium ஒத்து ex quo fit ஒத்துக்கொள்ளுகிறது *consentire*, ac si dicerem : *accipere aliquid in sensu uniformi.* Hinc uniendo huic gerundio verbum

இருக்கிறது, hoc ductum per singulas personas, numeros et tempora, defectum supplet hujus verbi defectivi. Sic: ஒத்திருக்கிறேன் *similis sum*, ஒத்திருந்தேன், ஒத்திருப்பேன், ஒத்திரு, ஒத்திரோம் &c. Habet participium præteriti ஒத்த *similis;* hinc இப்படிக்கொத்த est dativus nominis படி *modus*, particula இ pro articulo இந்த, et dictum participium, ac si dicerem: இந்தப்படிக்கு ஒத்த, id est, *similis* vel *simile huic modo*, et unâ voce bene explicatur, *hujusmodi*. Habet prætereà negativum ஒவ்வேன் *non sum similis* &c. ex regulâ generali; additur autem duplex வ cùm prima sit brevis; (quod diligenter observandum est; si enim prima pronuncietur longa, significat turpissimè.) Hinc habet gerundium negativum, ut cætera verba, ஒவ்வாது vel ஒவ்வாமல் et participium negativum ஒவ்வாத *incongruus - a - um*. Habet tandem verbale in பு, ut ferè omnia quæ desinunt in க்கிறது, et est ஒப்பு *similitudo*: இவனுக்கொப்பில்லை *non est illi similitudo* &c. Poteram breviùs dicere hoc verbum carere tantummodò tempore præsenti, et modo imperativo; volui tamen fusius omnes ejus voces exponere, quia alter, nescio quâ injuriâ, huic verbo tribuit has tres voces tantùm: ஒக்கும், ஒவ்வாது, ஒவ்வாத; et tamen, quæ superius retuli, omnia in omnium ore vulgaria sunt.

2°. வேணும்.

80. வேணும் est vox tertiæ personæ neutrius futuri, à verbo வேண்டுகிறது; unde in idiomate elegantiori non வேணும் sed வேண்டும் dicitur, retento ட quod etiam in linguâ vulgari retinetur in aliis vocibus, quæ huic verbo tribuuntur. Hoc autem verbum significat et *orare*, et *desiderari*, *necesse est*; hinc வேணும், juxtà secundam significationem, est *desideratur*, *necesse est*; siquidem passim voce futuri utuntur pro præsenti; unde bene, quod desideratur et necesse est venit in recto; cui autem desideratur, in dativo. Sic: இதெ

எனக்குவேணும் *hoc mihi necesse est*, vel, *hoc mihi desideratur*, subintellige, *à me*; unde bene vertitur, licet non ad litteram, *ego hoc volo*. In linguâ vulgari præter hanc vocem habet tertiam personam præteriti வேண்டினது vel வேண்டிற்று; habet gerundium வேண்டி; habet participium præteriti வேண்டின vel வேண்டிய; habet participium futuri, et est de more tertia persona futuri neutrius வேணும், quod, ut cætera, supponit etiam pro præsenti; sic: எனக்குவேணும்பொருள் *res, quam ego volo*, vel, *quæ est mihi necessaria*; habet negativum in tertiâ tantùm personâ neutrius, juxtà regulam generalem, வேண்டாது vel வேண்டா; usus invaluit in barbaro vulgari idiomate addendi ம் et dicunt வேண்டாம் *non desideratur, non est necesse, nolo*. Gerundium negativum est வேண்டாது et participium வேண்டாத. Quando verò வேண்டுகிறது significat *orare*, nullo modo est defectivum.

3° மாட்டேன்.

81. மாட்டேன் est prima persona negativa à verbo மாட்டுகிறது *posse*, quo utuntur in futuro tantùm: மாட்டுவேன் *potero*, மாட்டுவாய் *poteris* &c. Hinc மாட்டேன் est *non possum*, et conjugatur per omnes personas, மாட்டாய், மாட்டான், மாட்டாது &c. Hinc idem மாட்டாது vel மாட்டாமல் est gerundium negativum, et மாட்டாத participium. Præterea மாட்டேன், மாட்டாய் &c. significat etiam *nolo*, *non vis* &c. At differt multùm à voce வேண்டாம், etiam quando hæc quoque explicatur per *nolo*; adeò ut promiscuè nullatenùs his duabus vocibus uti possimus. Differentia hæc est: quando actus nolendi et actio nolita respiciunt idem subjectum utimur voce மாட்டேன்; quando verò respiciunt subjectum diversum, uti debemus voce வேண்டாம். Sic, si velim dicere: *ego nolo loqui*, cùm actio loquendi et actus nolendi respiciant me unum, uti debeo voce மாட்டேன்: நான்பேசமாட்டேன். Si autem velim dicere: *nolo loquaris*, cùm

actus nolendi respiciat me, et actio loquendi, quam ego nolo, respiciat alterum à me, debeo uti voce வேண்டாம். Sic: நீயே பேசவேண்டாம். Eodem modo, si velim dicere: *non vis loqui?* cùm actus nolendi et actio loquendi respiciat te, dicendum est: பேசமாட்டாயோ? Ut autem dicam: *non vis me loqui?* cùm actio loquendi respiciat me, et actus nolendi respiciat te, dicam: நான்பேசவேண்டாமோ? Hæc autem regula diligenter observanda est, utpotè admodùm necessaria, et nullo casu variabilis.

4° இல்லை, அல்ல.

82. Voces இல்லை, அல்ல inter verba numerant Tamulenses in suâ Grammaticâ; utraque significat *non est*, cum hoc discrimine, quod prima negat existentiam, secunda essentiam; primæ contraria est vox உண்டு vel இருக்கிறது; secundæ contraria est vox ஆம் vel ஆயிருக்கிறது. Unde si quæram: *domi est-ne oriza?* si est, respondetur உண்டு vel இருக்குது; si non est, இல்லை. Videns autem aliquod granum, de essentiâ quærens, dicam: *hoc est-ne oriza?* si non est, respondetur அல்ல; si est, respondetur vel simpliciter ஆம் vel இதரிசியாயிருக்குது. Hæc autem duo verba இல்லை, அல்ல, præter hanc vocem, habent gerundium இல்லா, இல்லாது, இல்லாமல், et அல்லா, அல்லாது, அல்லாமல், cui si addatur verbum இருக்கிறது vel போறது, conjugantur per omnes personas, numeros et tempora. Habent participium இல்லாத, அல்லாத; pro subjunctivo *si*, இல்லாதால், அல்லாதால் et composita இல்லாதிருந்தால், இல்லாதேபோனால், இல்லாவிட்டால் *si non sit*. Hoc ultimo præcipuè in principio orationis utimur pro *aliter* &c. Præterea hæ duæ voces possunt etiam addi nomini appellativo à participiis, v. g. இதைச்செய்தவனில்லை vel அவனிதைச்செய்தவனல்ல; primum negat existentiam, et idem est ac *nemo est, qui hoc fecerit*; secundum negat essentiam, et idem est ac, *ille non est qui hoc fecit*.

Promiscuè autem utraque vox potest addi verbali neutrius: நானிந்தைச் செய்ததில்லை vel செய்ததல்ல *ego non feci hoc*.

5° உண்டு.

83. உண்டு est verbum defectivum, quod significat *est*, importando existentiam, non essentiam, et æquivalet voci *est*, quando hæc sumitur loco verbi *habere*; v. g. si velim dicere: *ego hoc habeo*, dicam bene: *hoc mihi est*; et sic tamulicè, இதெனக்குண்டு, et construitur ut *est* in illâ significatione. Non habet nisi hanc vocem உண்டு, quæ usurpatur pro utroque numero et participium உள்ள cum eâdem significatione. Negativum non habet, sed huic rectà negativè opponitur இல்லை, de quo suprà. Præterea உண்டு unitur cum verbo ஆகிறது et fit உண்டாகிறது et idem significat, scilicet *esse* prout sumitur pro *habere*, et tunc conjugatur juxtà regulas verbi ஆகிறது. Præterea உண்டாகிறது significat etiam *fieri*, et si illi voci உண்டு conjungatur activum ஆக்கிறது et fiat உண்டாக்கிறது, est *facere*, *creare*.

6° போதும்.

84. போதும் est verbum omninò defectivum; præter enim hanc vocem, quæ significat *satis est*, habet tantùm tertiam personam negativi, போதா vel போதாது, gerundium negativum போதாது vel போதாமல் et participium negativum போதா vel போதாத. In his omnibus vocibus, loco த aliqui ponunt ர; sic போரும் போராது &c.; semper prima est longa. Usurpatur autem hoc verbum, sicut apud Latinos *satis est*; scilicet res, quæ sufficit, in recto, persona, cui sufficit, in dativo: இதெனக்குப்போதும், *hoc mihi satis est*; இதெனக்குப்போதாது *hoc non satis est mihi*.

7° கடவது.

85. கடவது. Hæc vox, quæ ab Alio dicta fuit particula quædam, reverà est verbum defectivum, quod non habet nisi omnes voces futuri, à quo juxta regulam, quam tradimus

sequenti capite num. 107, fit hoc verbale கடவது, quod significat propriè, *debitum aliquid faciendi.* Pro futuro autem sunt hæ voces :

Sing.	*Honor.*	*Plur.*
கடவேன் debebo	கடவோம்	கடவோம்.
கடவாய்	கடவீர்	கடவீர்கள்.
கடவான்	கடவார்	கடவார்கள்.
கடவாள்		கடவார்கள்.
கடவும்		கடவும்.

Verbali autem கடவது utuntur etiam ad exprimendum desiderium, et correspondet voci *utinam* ! ut dicemus sequenti capite, ubi de modo supplendi optativum. Hinc impropriè numerant aliqui inter modos imperandi has phrases ; செய்யக் கடவாய், போகக்கடவீர்கள் &c. Non enim sunt expressa imperia, sed significant : *debes facere*, *debetis ire* &c. Et certè benè possum dicere: செய்யக்கடவேன், in primâ personâ, quâ tamen apud omnes caret modus imperativus.

8° தக்க.

86. தக்க. Hæc vox ab eodem, qui suprà, nomen adjectivum appellatur, cum reverà sit participium præteriti à verbo defectivo தகுகிறது, quod significat *convenire*, *decere*, et, ut diximus num. 60, in præterito habet தக்கேன் ; propterea habet participium præteriti தக்க, quod more ordinario, quem dabimus sequenti capite, fit nomen substantivum, addendo pro masculino அவன், pro fœminino அவள், pro neutro அது, elidendo semper unum *a*, et fit தக்கவன், தக்கவள் ; தக்கது *idoneus-a-um.* Verbum autem தகுகிறது habet, præter dictas voces, futuri voces omnes, தகுவேன், தகுவாய், தகுவான் &c., cujus tertia persona neutrius est தகும், quæ vox inservit quoque ex regulâ universali, num. 72, pro participio tum futuri, tum præsentis; sic: பொறுக்கத்தகும்பாவம் *peccatum, quod convenit ignoscere, peccatum remissibile.* Habet

infinitivum தக, gerundium தக்கு, quod in linguâ vulgari non est in usu, in quâ tamen utuntur, ut diximus, participio தக்க. Habet vocem negativam தகேன், தகாய் &c., cujus tertia persona neutrius est தகா vel தகாது non decet. Habet gerundium negativum தகாது vel தகாமல் et participium தகாத, unde பொறுக்கத்தகாதபாவம் est *peccatum irremissibile, quod non decet ignoscere.*

Ex hoc verbo quoque est vox தகுதி *proprietas.* Sicuti a மிகுகிறது *crescere* est மிகுதி *incrementum*; ex தொகுகிறது *uniri*, neutrum, est தொகுதி *cœtus*; ex பகுகிறது *dividi in partes*, neutrum, est பகுதி *portio*; hinc, cùm *tributum*, quod datur Regi, sit portio, quæ cuilibet convenit juxtà justitiam distributivam, dicitur பகுதி &c.

Tandem ex hîc dictis patet ex quâ radice sit illa phrasis, v. g. சொல்லத்தக்கதாக; sunt tres voces, சொல்ல, தக்கது, ஆக, et explicatur hâc unâ voce *ad dicendum*, quod et tamulicè, hâc unâ voce சொல்ல elegantiùs dixeris. Attamen errore excusari non potest, quod aliquis scripsit, posse siquidem loco dicendi, v. g. சொல்லத்தக்கதாகவந்தேன் *veni addicendum*, dici, சொல்லத்தக்கவந்தேன்; cum enim தக்க sit vox participii, quod in hâc linguâ nunquam potest separari à substantivo, et substantivum nullum hìc sequatur, nullo modo illa phrasis dici potest, uti dicere non possumus: சொன்னவந்தேன்; utraque autem constructio eadem est. Benè autem dicas, சொல்லத்தக்க செய்தி *nuncius conveniens ad dicendum.* Quò hæc clarius adhuc pateant, scias esse aliud verbum தக்குகிறது quo utimur ut dicamus, *possessionem alicujus rei remanere alicui.* Sic cum aliquid do alteri, si ipse velit dicere, *hoc est supra meum statum, non convenit mihi*, dicet: இதெனக்குத் தகாது, à verbo தகுகிறது. Si autem velit dicere: *hoc non remanebit in meâ potestate*, alter vi auferet, tunc dicet? இதெனக்குத்தக்காது, à verbo தக்குகிறது. Hos

ultimum verbum habet pro infinitivo தக்க ; unde hæc eadem vox est vox participii præteriti à verbo தகுகிறது et vox infinitivi à verbo தக்குகிறது ; et propterea eadem vox significat *conveniens*, *decens*, et *permanere*, vel *ut permaneat*. Hinc hæc phrasis, செய்யத்தக்கபிறகாரமாகச்செய் துனக் கிதுதக்கப்பண்ணுவேன், est, *modo convenienti agende, faciam ut hoc tibi permaneat*, ubi primo loco, cum τὸ தக்க sit participium à தகுகிறது, non duplicat sequentem ப; at secundo loco, cum τὸ தக்க sit infinitivus à தக்குகிறது, sequentem ப duplicat; omnia juxtà regulas primo capite traditas de augmento litterarum.

9°. கூடும்.

87. கூடும் est à verbo கூடுகிறது; hoc significat *copulari*, in sensu neutro *coalescere*, *convenire*. Sic, si velim dicere, *ille convenit mecum* vel in opinione, vel ad aliquod opus, dicerem : என்னோ டவன் கூடினான். Sic, ut dicam: *istæ tabulæ benè coaluerunt inter se*, dicerem ; இந்தப்பலகைகள்நன்றாய்க்கூடினது &c. Et in hoc sensu hoc verbum nullâ omnino voce deficit, et conjugatur juxtà regulas generales sine ullâ exceptione, et quotidiè secundum voces omnes in omnium ore versatur. Aliquando verò significat etiam *posse aliquid fieri*, veniendo in recto non potentia causæ, sed possibilitas effectus, et juxta primam significationem idem est, ac si dicerem : *hic effectus convenit illi causæ*. In hoc sensu non occurrunt omnes personæ, sed tertia tantum neutrius ; pro præsenti et futuro, கூடும் ; pro præterito கூடினது ; pro infinitivo கூட ; pro gerundio கூடி ; pro participiis கூடுகிற, கூடின, கூடும் ; pro negativo கூடாது, கூடாமல், கூடாத; &c. In hoc autem sensu et similibus vocibus, utimur verbo ஆகிறது *fieri*. Sic : இதுசெய்யக்கூடும் vel செய்யலாகும் *hoc potest fieri* ; sic : இதுசெய்யக்கூடாது vel செய்யலாகாது *hoc non potest fieri* ; sic : செய்யக்கூடினவேலை vel செய்யலானவேலை *opus quod potest fieri* &c.

10° போல.

88. Tandem inter verba defectiva, licet etiam hoc immeritò, addam போல. Dixi immeritò, siquidem hæc vox est a verbo போலுகிறது quod significat *assimilari*, neutrum, petitque accusativum; quod verbum nec defectivum, nec anomalum est in linguâ elegantiori, in quâ habet pro præsenti போலுகிறேன், pro præterito போன்றேன், pro futuro போலுவேன் &c. Attamen cum in linguâ vulgari nunquam usurpentur nisi hæ quatuor voces போல, போலும், போல், போலே, indulgens usui, illud inter defectiva numero. Ex his போல *pôla*, est vox infinitivi, et juxta vim ejusdem infinitivi significat, *ut assimiler, assimileris* &c., pro quâlibet personâ. Sic: இவனைப்போலச்செய் *fac, ut ille facit*, id est, *fac ita, ut assimileris illi* &c. போலும் est tertia persona neutrius futuri, et de more usurpatur etiam pro præsenti; sic: இந்தப்பூனைபுலியைப்போலுமே *certè felis ista assimilatur tigridi* &c. Hinc eadem vox est etiam participium futuri, et supponit quoque pro præsenti; et tunc semper debet antecedere, et immediatè inhærere alii nomini, et æquivalet adjectivo *similis-le*. Sic: புலிகளைப்போலுஞ் சேவகரைக் கண்டேன் *vidi milites tigribus similes* &c. போல் *pôl*, et, addito *ê*, போலே, juxtà regulas elegantioris dialecti est syncope à *pôlum*, ut participium, et idem significat, et semper bene explicatur per *ut, sicuti*. Et semper omnes illæ voces petunt, ut dixi, accusativum.

CAPUT QUARTUM

De Syntaxi.

§. I.

De Constructione Orationis.

89. Non secus ac arte magis ornatur opus, quàm materiâ; sic idioma quodlibet non tam à verborum selectu, quàm à syntaxis proprietate pretium sumit. Sæpe dicimus latina verba, non latinè; et sæpius europæam linguam loquimur tamulicis verbis. Hoc modo diu sermonem produxerat quidam, quando ingenuè institit quædam vetula: quæ tam eleganter tuâ linguâ disseris, dic, quæso, et nostrâ. Erubuit ille, qui, tamulicè se locutum credebat. Ut autem ad cautelam hujus linguæ Candidatis exemplum afferam; ubi dixit Christus: *qui non audierit ecclesiam, sit tibi ut ethnicus et publicanus*; τὸ *sit tibi*, verterunt: உனக்கிருக்கட்டும், et æquivalet istis: *retine tibi*; quod certè non æquat conceptum Christi, ubi τὸ *sit tibi* significat, *habeatur à te*, et tamulicè dicendum, உனக்கவனுக்கடவான். Quarè operæ pretium æstimo, addere aliqua de syntaxi tamulicâ, pauca quidem, spectatâ idiomatis amplitudine; quæ tamen tyronibus superabundare videbuntur.

90. Ut autem a Constructione orationis initium faciam; de hâc ausim dicere, eam eò elegantiorem fore, quò magis elegantiori latinæ linguæ stylo accedat; licet dissonantes aliquando phrases habeat, ut referam inferius. Præthereà hæc lingua Laconismum amat summoperè; et semper eò elegantius di-

xeris, quò paucioribus sensum tuum exposueris. Hinc nec semel fortasse in his, quæ posteris scripta reliquere Tamulenses, leges v. g. போகத்தக்கதாக *in ordinem ad eundum*, pro போக *ad eundum*; nec ராயனென்கிற நாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறவன் *ille qui habet nomen quod dicitur Petrus*, pro ராயனென்பவன் *qui dicitur Petrus*, nec என்றுசொல்லுகிறது அனுசரிக்கத்தகுங் குன்றாதசத்தியமாகு மென்கிறதனுக்குச் சந்தேகமில்லை *nullum dubium est in dicendo quod irrefragabilis et observatione digna sit veritas dicere quod*; quod his duabus vocibus benè explicari potest, என்பது நிச்சயந்தானே *sanè dicere certum est* &c. Quarè his et similibus phrasibus, in his præcipuè, quæ posteris scribuntur, passim uti, hujus linguæ stylo consonum esse non potest. Hinc cum verbum இருக்கிறது sit *sum*, *es*, *est*, in quâlibet phrasi, ubi *sum*, *es*, *est*, construitur cum duplici nominativo, ut *Deus est bonus*, Tamulenses plerumque non addunt இருக்கிறது, sed sine ullo verbo Laconicè perficiunt orationem. Sic: அவனார் *quis est ille?* இதுநல்லதோ *hoc estne bonum?* et barbarum esset அவனிருக்கிறான் &c. Sic elegantiùs dices: வந்தவனெங்கே *ubi est qui venit?* இதுபாவம், அதுபுண்ணியம் *hoc est peccatum, illud virtus*, ஆண்டவர்சித்தமானார் *Dominus determinavit* &c. Et licet dici possit, வந்தவனெங்கேயிருக்கிறான், இதுபாவமாயிருக்கும், அதுபுண்ணியமாயிருக்கும், ஆண்டவர்சித்தமாயிருந்தார் &c. tamen illa elegantius dicta, quia brevius. Ut autem regulas aliquas de constructione orationis ordine tradam, sit:

91. *Reg.* 1a. Recto utuntur Tamulenses, ut Latini. Aliquando eo utuntur loco accusativi: பணந்தந்தேன் loco dicendi: பணத்தைத்தந்தேன் *dedi pecuniam* &c. quod tamen sæpe fieri non laudo. Videntur quoque sæpe uti recto, loco genitivi. Sic: மரக்கொம்பு pro மரத்தின்கொம்பு *ramus arboris*; sic: மலையுச்சி pro மலையினுச்சி *cacumen montis* &c.

At reverà non recto utuntur loco genitivi, sed utuntur nomine substantivo ad modum adjectivi, juxtà regulas, quas tradidi num. 43. Hinc nunquam dicent மரங்கொம்பு, ஆடுக்குட்டி, ஆறுமணல் &c.; quod si dicerent, reverà uterentur recto, மரம், ஆடு, ஆறு &c. pro obliquo; sed juxtà regulas adjectivorum dicunt, மரக்கொம்பு *ramus arboris*, ஆட்டுக்குட்டி *agnellus*, litt. *parvulus ovis*, ஆற்றுமணல் *arena fluviatica* &c. Quarè etiam, quando, juxta ibi traditas regulas, aliqua nomina ponunt inter se conjuncta sine ullâ mutatione à recto, ut மலைமனுஷன், குளிர்காற்று &c. tunc quoque non rectum pro genitivo, sed substantivum ad modum adjectivi usurpare dicendi sunt. Quarè licet மலை sit *mons*, et குளிர் *frigus*; tamen மலைமனுஷன் non est *homo montis*, sed *montanus*; et குளிர்காற்று non est *ventus frigoris*, sed *frigidus*; et sic de aliis omnibus.

92. *Reg.* 2ª. Usus genitivi differt à syntaxi latinâ eo, quod nunquam genitivo utantur, nisi adhæreat alteri nomini, cui immediatè anteponitur, et à quo dependet, ut effectus à causâ, pars à toto, subditus à Domino &c. Vel etiam eum jungunt aliquot nominibus, quæ sumuntur, ut infrà dicam, tanquam particulæ quædam, seu præpositiones.

93. *Reg.* 3ª. Tamulenses dativo, ferè ut Latini, uti solent. Sic:

1°. Cum latinè elegantius dixerim, *quod tibi nomen*? quam, *quod est nomen tuum*? sic tamulicè melius dicam: உனக்குப் பேரென்ன, quam உன்பேரென்ன. Sic v. g. melius dicerem latinè: *malis omnibus universalis medicina est patientia*, quàm *malorum omnium medicina* &c. Non aliter tamulicè elegantior est hîc genitivo dativus: எல்லாநோயிக்குப் பொதுமருந் தாகும் பொறுமை. Sic in utroque idiomate elegantius utimur dativo in his phrasibus: பெண்ணுக்கழகு நாணம் *muli-*

eri pulcritudo , *verecundia* ; யானைக்குத்தொங்குங்காது *elephanti pendent aures* ; பாவமே மனுஷருக்குப்பகை *humano generi hostis peccatum*; et similia. Sic ad explicandum commodum , incommodum , et ferè in omnibus , ubi Latini utuntur eleganter dativo , eo Tamulenses benè utuntur.

2° Præter Latinorum morem, dativo utuntur in comparativis. Sic : அதுக்கிதுபெரிது *hoc est illo grandius* ; sic ? எனக்கு நீய் சாஸ்திரியோ *numquid tu me doctior es* ? &c. Et hic modus est admodum elegans.

3° Ubi distantiam explicant , vel alter , vel uterque terminus distantiæ venit in dativo. Sic , ut dicant : *civitas* , *Tanjaûr dicta* , *hinc decem millia passuum distat* , dicunt : இதுக்குந் தஞ்சாவூருக்கும் பத்துநாழிகைவழியுண்டு , et uterque terminus venit in dativo ; vel dicunt : இதுக்குத் தஞ்சாவூர் பத்துநாழிகைவழித்தூரம் ; et tunc alter terminus tantum venit in dativo , alius autem in recto. Hinc , ex hâc regulâ , cum அப்புறம் , அப்பால் *ultra* , இப்புறம் , இப்பால் *citra*, importent distantiam , petunt dativum; sic : ஆற்றுக்கப்புறம் vel அப்பால் *ultra flumen* ; ஆற்றுக்கிப்புறம் vel இப்பால் *citra flumen*. Sic : மேல் *suprà* , கீழ் *infrà* , முன் *ante* , பின் *post* , cum sint voces distantiæ , non accusativo , ut apud Latinos , sed dativo plerumque postponuntur. Sic : இதுக்குமேல் *super hoc* , அதுக்குக்கீழ் *infrà illud* , இதுக்குமுன் , அதுக்குப்பின் &c. Hinc motus quoque ad locum petit dativum ; sic : ஊருக்குப்போனான் *ivit ad oppidum*; வீட்டுக்குவந்தான் *venit domum* &c.

4° Tempus quoque plerumque venit in dativo : இன்றைக்குவா *veni hodie* ; நாளைக்குச்சொல்வேன் *dicam cras* ; இரண்டுவருஷத்துக்கு நீயேன் வராமலேன் *quare à duobus annis non venisti* ? &c. Dixi *plerumque* ; utuntur enim et ablativo இல் , ut suo loco dicemus.

5° Finis , qui intenditur , exprimitur per dativum ; என்ன

தீருக்குவந்தாய் *ad quid venisti* ? &c. Hinc quotiescumque Latini finem, quem intendunt, explicant per accusativum cum præpositione *in* vel *ad* vel *propter*, sive etiam per particulam *ut* vel *ne* cum subjunctivo, in his omnibus tamulicè benè uti possumus dativo. Sic: *in laudem*, vel *ad laudem*, vel *propter laudem divinam hæc scripsi* benè redditur tamulicè தேவஸ்தோத்திரத்துக்கிதையெழுதினேன். Sic: *ut benè loquaris usu opus est*, நீய் நன்றாய்ப்பேசும்படிக்குப் பழக்கம் வேணும். Sic: *ne ego morerer, ipse mortuus est*, நான் சாகாதபடிக்குத் தானேசெத்தான் &c. quod benè explicaretur per vocem infinitivi, ut suo loco dicam: ஸ்தோத்திரமாக, பேச, சாகாதிருக்க &c.

6°. Gradus consanguinitatis, affinitatis, dependentiæ, et alia quæ gradum important, exprimuntur per dativum. Sic quærenti mihi: உனக்கிவனென்னாகவேணும் (siquidem என் idem est ac என்ன) *quis est tibi hic homo*? respondebit இவனெனக்குத் தகப்பன், எனக்குமகன் vel எனக்குமச்சினன் vel எனக்கடிமை vel எனக்குஸ்நேகிதன் &c. *iste homo mihi pater*, vel *filius est*, vel *cognatus*, vel *captivus*, vel *amicus* &c.

94. *Reg.* 4ª. Usus accusativi hic est: quoties verbum exprimit actionem aliquam, sive efficientiæ, sive respectûs, sive possessionis, sive odii, sive amoris &c., nomen, quod rectà à verbo afficitur, semper usurpatur in accusativo; sic: சோற்றையாக்கினான் *coxit orizam*, வீட்டைக்கட்டினான் *domum ædificavit*, பாஷையைப்படித்தான் *didiscit linguam*, பலனையடைந்தான் *præmium obtinuit*, இவனைக்கண்டான் *vidit istum*, இதைக்குறித்தான் *indicavit hoc*, ஆஸ்தியையுடையான் *qui possidet divitias*, மலையையேறினான் *ascendit montem*, நம்மைப்பகைத்தான் *odio nos habuit*, என்னைஸ்நேகித்தான் *me dilexit*, அவனைத்துடர்ந்தான் *illum persecutus est*, வீட்டை நீக்கினான் *domum deseruit*, பிணக்கையுக்கொண்டான் *inimicitiam habuit*, சீலையைக்கொண்டான் *telam emit*, பாவத்தை

விட்டான் *peccatum reliquit*, &c. Atque adeò constanter utuntur hâc regulâ, ut si verbum rectà afficiat duo nomina, utraque usurpentur in accusativo. Sic, cum verbum v. g. படிப்பிக்கிறது, *docere*, rectè afficiat et id, quod docemus, et eum, quem docemus, more Latinorum, verbum hoc duplicem amat accusativum. Sic: என்னைச்சாஸ்திரங்களைப்படிப்பித்தான் *docuit me scientias*; et licet aliqui utantur dativo quoad eum, qui docetur, et dicunt v. g. எனக்கு &c., hoc tamen, si solœcismo excusatur, barbarismo damnandum est. Sic, licet verbum v. g. சொல்லுகிறது, *dicere*, petat, ut, quod dicitur, veniat in accusativo, cui dicitur, in dativo, ut apud Latinos; cum tamen alicui ejus laudes vel vituperia dicuntur, tunc, quia rectà in illum quoque aliquam actionem exprimat verbum, elegantius duplici utuntur accusativo. Sic: அவனைஸ்தோத்திரங்களைச் சொன்னேன் *suas illi laudes dixi*, இவனைத்தூஷணங்களைச்சொன்னேன் *in eum vituperia dixi*. Si autem velim exprimere quod v. g. mihi retulerit laudes, vel opprobria, quæ contra alium dixerat, tunc, cùm me, cui hæc referuntur, nullo modo rectà afficiant illæ laudes vel opprobria; non *me*, sed *mihi* dicendum est etiam tamulicè. Sic: அவனைச்சொன்ன தூஷணங்களை யெனக்குச் சொன்னான் *retulit mihi, quæ in illum dixerat, vituperia* &c.

95. *Reg.* 5ª. Usus vocativi nihil differt a syntaxi latinâ; siquidem utuntur vocativo nedum quando aliquem vocant, ut: மகனேவா *veni fili*; sed etiam, quando invocant Deum; sic: சேசுவே யென்னைரட்சியும் *ô JESU*, *salva me*. Utuntur prætereà vocativo in laudando aliquem; sic: பரிசுத்தமாதாவே *ô purissima mater*! Tandem eo utuntur ad exprimendum dolorem; sic: mater, v. g. quæ dolet de filio mortuo, repetet sæpe: என்மகனே, என்மகனே *fili mi*, *fili mi*!

96. *Reg.* 6ª. Ex ablativis primus, qui desinit per இல், et propriè correspondet nostro ablativo *in*, inservit:

1°. Ad explicandum locum existentiæ: sic: மலையிலிருக்கும்புலிகள் *in montibus sunt tigrides.*

2°. Hoc ablativo exprimitur motus à loco; sic: மலையில் விழுமாறு *fluvius, qui cadit a monte*; மரத்தில்விழுந்தபழம் *fructus, qui cecidit ab arbore* &c. In hoc sensu addunt huic ablativo gerundium இருந்து vel நின்று et tunc phrasis est clarior; sic: தன்வீட்டிலிருந்துவந்தான் *venit a suâ domo*; sic: மேகத்தில்நின்றுமழைபெய்தது *è nubibus cecidit pluvia.* &c.

3°. Hic ablativus usurpatur in comparatione, quando unum alio melius dicimus; tunc enim, quod inferius est, venit in ablativo இல்; sic: அதிலேயிதுநல்லது *hoc illo melius.* Et adhuc elegantius in hoc sensu huic ablativo addunt உம்; sic: அதிலேயுமிதுநல்லது.

4°. Si verò eodem modo veniat in ablativo இல் nomen universitatem importans, eadem phrasis inservit pro superlativo, quo Tamulenses carent. Sic: அதிலிதுநல்லது est comparativum, *hoc illo melius*; at எல்லாத்திலுமிதுநல்லது est superlativum, *hoc omnium optimum*; et sic de cæteris. Præterea pro superlativo alio quoque et elegantiori modo utuntur: siquidem, si iterato eodem nomine, alterum ex his veniat in ablativo இல் plurali, explicat excellentiam et gradûs superlativi vim habet. Sic: செல்வங்களிற்செல்வம் *felicitas omnium perfectissima*; sic: அபத்தங்களிலபத்தம் *error omnium pessimus*; sic: நன்மைகளில் நன்மை *bonum omnium maximum* &c. Hic modus cohæret cum linguâ hebræâ, quæ pariter, cum careat superlativo, supplet ejus defectum geminatis nominibus, usurpando alterum in genitivo plurali, uti videmus sæpissimè in Sacrâ Scripturâ. Sic: *Deus deorum* est *Deus maximus*; sic: *canticum canticorum* est *canticum excellentissimum*; sic: *vanitas vanitatum* est *res vanissima*; sic: *sancta sanctorum* est *res sanctissima* &c.

5°. Inservit pro ablativo temporis : முற்காலத்திலே, *tempore elapso* ; வருங்காலத்திலே *tempore futuro* ; இத்தருவாயிலே *hâc occasione* &c.

6°. Hic ablativus desinit quoque per vocem இடத்தில், quæ vox est ablativus இல் à nomine இடம் *locus* ; et tunc usurpatur in primo et secundo usu , et etiam eleganter loco præpositionis *apud* ; sic : *hæc omnia apud me non sunt* , இதெல்லாமென்னிடத்திலில்லை. Ita pro ablativo locali : கடலிடத்தில் முத்து *margaritæ sunt in mari* ; நீரிடத்திலன்னம் *cygnus habitat ubi sunt aquæ* &c. Item et elegantius , ut exprimant effectum à suâ causâ , sic : பூவிடத்தில்வாசனை *à flore emanat odor* ; சூரியனிடத்தி லொளி *à sole lux* ; புண்ணியத்திடத்தி லின்பம் *à virtute dulcedo* &c.

97. *Reg.* 7ª. Secundus ablativus in ஆல் propriè est noster ablativus cum præpositione *à* vel *ab* ; unde usurpatur propriè ad explicandam causam vel efficientem , vel materialem, vel instrumentalem, vel etiam conditionem, sine quâ non. Sic: பனியாலேகுளிர் *a rore frigus*; தீயினாலேபுகை *ab igne fumus*; இவனாற்கெட்டேன் *ab illo* vel *illius causâ perii* &c.; et hæc de causâ effectivâ. Sic : மரத்தாற்செய்தசிலை *ex ligno facta statua* &c.; est causa materialis. Sic: ஆணியாலறைந்தான் *affixit clavo* : அதைக்கண்ணாலேகண்டேன் *oculis vidi illud* &c.; causa instrumentalis. Sic : செய்தவேலையினாற்கூலிவரும் *ex opere facto merces veniet*, id est, si opereris, mercedem accipies &c.; conditio, sine quâ non. Hinc sicut apud Latinos in verbis passivis agens venit in ablativo cum *à* vel *ab*; sic apud Tamulenses in ablativo ஆல்; sic : அவனாற்சொல்லப்பட்டது *hoc ab illo dictum fuit* &c.

98. *Reg.* 8ª. Tertius ablativus ஒடு propriè æquivalet nostro ablativo societatis : அவனோடுவந்தேன் *veni cum illo* &c. Hoc ablativo causam quoque explicant , et eo utuntur fere promiscuè cum ablativo ஆல் nuper dicto. Sic : புண்ணிய

த்தால் vel புண்ணியத்தோடு நன்மையெல்லாம்வரும் *bona omnia venient cum virtute* vel *a virtute*; sic: ஆணியால் vel ஆணியோட்டறைந்தான்; sic: கண்ணால் vel கண்ணோடேகண்டேன் &c. Præterea hoc ablativo possessionem explicant: ஆஸ்தியோடிருந்தான் *fuit cum divitiis*, *fuit dives*; ஆரோக்கியத்தோடேபோனான் *abiit cum salute*, *sanus*; பாவத்தோடிருக்கிறான் *est in peccato* &c.

99. APPENDIX. Quando verbum actionem exprimens, afficit rectà nomen partis alicujus rei, tunc nomen partis venit in accusativo, nomen autem principale in genitivo; sic: பூனையின்வாலையறுத்தேன் *absoidi caudam felis.* Potest secundò et elegantius nomen principale venire in dativo; sic: பூனைக்கு வாலையறுத்தேன் *abscidi caudam feli.* Sive etiam tertiò nomen principale in accusativo, et nomen partis in ablativo இல்; sic: பூனையைவாலிலேயறுத்தேன் *abscidi felem in caudâ.* Sic: என் கன்னத்தையடித்தான் vel எனக்குக்கன்னத்தையடித்தான் vel என்னைக்கன்னத்திலடித்தான் *percussit faciem meam*, vel *mihi faciem*, vel *me in facie.* Dicunt Tamulenses in suâ Grammaticâ, posse quoque in tali casu utrumque nomen, principale et partis, usurpari in accusativo et dici: பூனையைவாலையறுத்தேன், என்னைக்கன்னத்தையடித்தான் &c. quod tamen nec latinè dicitur, nec tamulice benè sonat.

§. II.

De Nomine.

100. De partibus orationis regulas aliquas tradere statuens, Nomine incipiam. Et primò ad elegantiam syntaxis summoperè spectat, nomina suo quæque sensu ac proprietate

usurpare ; siquidem, quæ aliàs elegantissima sunt, mutato sensu, barbarè sonant. Et quamvis sensum proprium nominum ac verborum omnium exhibere ad Lexicon spectet, tamen nomina nonnulla, quæ magis necessaria et varia sunt, ut faciliùs tyronibus innotescant, breviter hîc tradere operæ pretium judico.

Quarè 1.° tamulica lingua plura habet nomina, quibus infantiam explicet tum hominum, tum animalium, tum arborum, quibus promiscuè uti non licet. Ex his குழந்தை et பிள்ளை dicunt de hominibus, et பிள்ளை dicunt præterea de palmis, cum parvæ sunt: தென்னம்பிள்ளை. குஞ்சு dicunt de avibus, de muribus, de piscibus, de insectis ; sic : புறாக்குஞ்சு *pullus columbæ* ; கோழிக்குஞ்சு *pullus gallinæ* ; எலிக்குஞ்சு *pullus muris* ; மீன்குஞ்சு *pisciculus* &c. Quadrupedum animalium filios parvos communi vocabulo குட்டி vocant; sic: சிங்கக்குட்டி *catulus leonis*, குதிரைக்குட்டி *pullus equinus*, நாய்க்குட்டி *catellus* &c. Dicitur hoc quoque de serpentibus : பாம்புக்குட்டி *anguiculus*. De piscibus majoribus dicunt aliqui குட்டி ; sic : சுறாக்குட்டி *vitulus squali*. Ex hâc regulâ generali excipe mures, ut diximus, cujus filios vocant குஞ்சு. Excipe quoque vitulos ex vaccis et ex bubalis, (quos Lusitani *bufaras* vocant,) de quibus nullo modo potest dici simpliciter குட்டி, sed dicendum கன்று vel கன்றுக்குட்டி ; sic : பசுவின்கன்று vel பசுவின்கன்றுக்குட்டி *vitulus vaccæ* ; எருமைக்கன்று vel எருமைக்கன்றுக்குட்டி *vitulus bubali*. De equis verò et asinis, præter குட்டி potest etiam dici மறி ; sic: குதிரைமறி *pullus equinus*, vel கழுதைமறி *pullus asinæ*. Sic præter குட்டி potest dici கன்று de cervis, மான்கன்று *hinnulus* ; de camelis, ஒட்டகக்கன்று *vitulus cameli* ; et de elephantibus, யானைக்கன்று *vitulus elephanti*. Tandem de plantis omnibus, quæ parvæ sint, exceptâ palmâ, ut suprà diximus, usurpatur nomen கன்று : மாங்கன்று, வேப்பங்கன்று, பு

ளியங்கன்று, முருங்கைக்கன்று *pullus arboris mangiferæ, margosæ, tamarindi, moringæ* &c.

101. 2° Tamulenses, ut explicent masculum et feminam, communi vocabulo dicunt ஆண், பெண்; et hoc dici potest de quolibet, etiam animalium et avium; attamen, si absolutè dicatur, supponit pro hominibus tantum; pro quibus addunt etiam vocem பிள்ளை. Sic: ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை; neque tamen significat *filius hominis* vel *mulieris*, sed absolutè est *vir* vel *femina*; et quando sic habet additum பிள்ளை nullatenus de aliis animalibus dici potest. Ex his autem, masculum avium vocant சாவல், feminam பெட்டை cum primâ brevi, et anteponuntur hæc vel postponuntur nomini proprio cujuscumque avis; sic சாவற்கோழி vel கோழிச்சாவல் *gallus*; பெட்டைக்கோழி vel கோழிப்பெட்டை *gallina*; சாவற்புறா *masculus columbæ*; பெட்டைப்புறா *columba femina* &c. De quadrupedibus autem variant; siquidem quoad boves, si sit *vitulus* dicitur காளைக்கன்று, si *vitula* கிடாரிக்கன்று. Si vitulis majores sint, simpliciter masculus காளை, femina கிடாரி, vocantur. Si autem ad laborem apti sint, *bos* vocatur எருது, *vacca* பசு. *Taurum* autem nominant பொலியெருது. De *bubalis*, quos Lusitanos *bufaros* vocare dixi, masculum in quâlibet ætate vocant கிடா, cui, si sit parvus, addunt கன்று, கிடாக்கன்று; feminam semper dicunt எருமை, et, si parva, எருமைக்கன்று. Ex equis et asinis masculus vocatur குண்டு; sic: குண்டுக்குதிரை *equus*, குண்டுக்கழுதை *asinus*; femina verò கோளிகை; sic: கோளிகைக்குதிரை *equa*, கோளிகைக்கழுதை *asina*. Ex aliis quadrupedibus feminam communi voce dicunt பெட்டை; sic: பெட்டையாடு *ovis*, பெட்டைமான் *cerva*, பெட்டைப்பூனை *felis femina*, பெட்டைநாய் *canis* &c. Quoad masculum autem variant; siquidem masculum ex canibus, felibus, vervecibus, simiis et aliis hujusmodi, vocant கடுவன்; ex cervis க...

ex ovibus et capris இடாய். Quæ omnia spernenda sanè non sunt; multum enim ridere vidi audientes quemdam, qui *agnum* சாவல் vocaverat ; et quis apud nos quoque risum continere posset, si audiret agnum vocari *gallum* ?

102. 3°. Ut aliquid de arboribus dicam, Latini indiscriminatim folium dicunt de herbis, de arboribus omnibus ; de floribus &c.; Tamulenses verò communi quidem vocabulo folia arborum vel plantæ florum இலை vocant ; plura tamen excipiuntur, quæ speciali notantur nomine; scilicet folia cujuscumque generis palmarum dicunt ஓலை, பனையோலை, கூந்தற்பனையோலை, தென்னோலை ; hæc ultima vocantur etiam voce communi ; இலை, தென்னிலை. Folia arbusti *Tâlei* dicti, ஓலை dicunt, தாழையோலை. Præterea ஏடு, primâ longâ, vocant folia in quibus scribunt, et folia arboris *Camugu* dictæ, கமுகேடு, et folia florum, non autem folia illorum plantæ, பூவினேடு ; et hæc ultima dicunt etiam இதழ், பூவிதழ்.

Fructus autem arborum communi vocabulo, si sint admodum parvi, ut vix flos deciderit, dicuntur பிஞ்சு ; si autem grandes quidem, at immaturi, dicuntur காய் ; si verò maturi பழம் vel கனி, De quâlibet autem specie leguminum, si fructus sint admodum teneri, non பிஞ்சு sed புனல் vocantur ; si majores, sed immaturi, காய் ; cum autem maturi sunt, non பழம் vel கனி, sed, quia arescunt, ut maturi fiant, dicuntur நெற்று, primâ brevi. Præterea plures sunt arbores, quæ fructus uno, ut ita dicam, racemo simul afferunt ; racemum autem hunc vocant குலை vel தாறு. Utroque nomine uti possumus de fructibus arboris *Camugu* dictæ : கமுகங்குலை, கமுகந்தாறு ; de dactylis : பேரீச்சங்குலை, பேரீச்சந்தாறு ; de ficu indicâ : வாழைக்குலை, வாழைத்தாறு. De palmis autem dici tantum potest குலை et non தாறு ; sic : தென்னங்குலை, பனங்குலை. De palma verò et *Camugu* dicitur etiam பாளை ; sic : தென்னம்பாளை, கமுகம்பாளை. Sic vocantur harum

arborum racemi, ut ita dicam, sicuti etiam involucrum quoddam, ex quo illi racemi procedunt. Si autem singulos fructus velim dicere, nomine communi vel பிஞ்சு vel காய் vel பழம் dicendi sunt; sic: fructus palmæ தேங்காய், fructus ficûs indicæ வாழைக்காய், வாழைப்பழம் &c. Alia autem hujus modi quàm plura in Lexico diligenter ådnotabimus.

103. Præterea 11. ad syntaxim spectat scire, Tamulenses quàm plurima habere nomina appellativa, et cuilibet fas esse, ad libitum de novo componere non tot, quin plura, quæ certè in Lexico inveniri nequeunt; pro quo sint hæ regulæ:

1° Addendo nomini substantivo vocem காறன் pro masculino, et காறி pro feminino, formant nomina appellativa hominum. Sic ex சீட்டு *epistola, tabella*, fit சீட்டுக்காறன் *tabellarius*, ex தோட்டம் *hortus*, fit தோட்டக்காறன் *hortulanus*, &c.; in quâ compositione regulæ adjectivorum observandæ sunt. Primum enim nomen adjectivo more sumitur; hinc, quæ desinunt in ம், hoc deperdunt, ut videre est in exemplo தோட்டக்காறன். Sic ex eisdem regulis, quæ desinunt in டு, டு, று, duplicant ultimam suam consonantem; sic ex எருது *bos*, fit எருத்துக்காறன் *ductor* vel *possessor bovis*, itemex ஆடு *ovis*, fit ஆட்டுக்காறன் *ductor...ovis*, ex வயறு *venter*, fit வயற்றுக்காறன் *ventrosus* &c. Attamen præterquàm, quod hic modus non adèo elegans est; non semper eo uti possumus; non enim omnibus nominibus addi potest vox காறன், sed plerumque iis tantùm, quæ vel officium exprimunt, ut data exempla monstrant, vel passionem animi aut corporis important; sic: கோபக்காறன் *iracundus* வியாதிக்காறன் *infirmus* &c. Si à nomine v. g. loci nomen appellativum formare velim, ut nos à Româ, Romanum dicimus, nullo modo addi potest vox காறன். Si enimex மலை *mons*, ut fieret *montanus*, dicerem மலைக்காறன், irriderent

vel ipsæ vetulæ. Sic ridiculum esset, இவனெந்த வூர்க்காறன் *cujas est iste homo?* இவன் தஞ்சாவூர்க்காறன் *iste est habitator civitatis Tanjaûr dictæ*; sed debet dici மலையான், எந்தவூரான், தஞ்சாவூரான் &c.

104. 2° Alium modum afferunt aliqui, quo nomina fiant appellativa, addendo scilicet nomini substantivo உள்ளவன், உள்ளவள்; sic: ஆங்காரமுள்ளவன் *superbus*; மலையிலுள்ளவன் *montanus* &c. Attamen hæc non nomina appellativa, sed phrases dici debent; constant enim ex pronomine அவன், அவள், cum participio உள்ள et nomine aliquo substantivo; unde licet benè possimus ea latinè reddere per nomina appellativa, ut feci; tamen ad litteram vertuntur: *ille, qui habet superbiam*; *illé, qui habitat in monte.*

105. Quare 3° alio admodùm eléganti modo solent Tamulenses componere pro libito nova nomina appellativa; qui modus omni nominum generi communis est. Sic ex ஆங்காரம், *superbia*, fit ஆங்காரன் *superbus*, ஆங்காரி *superba*, aliquando et *superbus*; ex உதாரம், *liberalitas*, fit உதாரன் *vir liberalis*, உதாரி *mulier liberalis* &c. At ex பாவம், *peccatum*, fit பாவி *peccator* et *peccatrix*; ex லோபம், *avaritia*, fit லோபி *avarus* et *avara* &c. Ex முகம், *vultus*, fit முகத்தான், முகத்தாள் *vultu præditus, a...*; ex பட்டணம், *civitas*, பட்டணத்தான், பட்டணத்தாள், *civis. m. f.* &c. Ex அழகு, *pulcritudo*, fit அழகன், அழகி, *pulcher-ra*; ex கழுத்து, *collum*, கழுத்தன், கழுத்தி, *qui* vel *quæ collum habet...* &c. Pro quo plures sunt regulæ, quas in Grammaticâ elegantioris linguæ tradam. Hoc unum hîc addam, ex nominibus, præcipuè locorum, fieri appellativa, si nomini, adjectivè sumpto, addatur pro masculino அன் vel ஆன் et pro feminino ஆள். Sic ex கற்பாளையம், nomen cujusdam oppidi, fit கற்பாளையத்தான், கற்பாளையத்தாள், *habitator, habitatrix oppidi carpaleyam dicti*; ex மலை *mons*, மலையன் vel மலையான் et மலையாள் *montanus-a*; ex ஊர் *oppidum*, ஊரான், ஊராள். *oppidanus-a.*

106. Prætereà ex quolibet verbo fiunt nomina appellativa hoc modo : participiis præsentis, præteriti et vocis negativæ addunt pronomen அவன் - அவள், elidendo semper unum *a* ; sic : செய்கிறவன் - செய்கிறவள் *qui, quæ facit,* செய்தவன் செய்தவள், *qui, quæ fecit,* செய்யாதவன் - செய்யாதவள், *qui, quæ non facit* &c.

Pro futuro autem fiunt nomina appellativa, non a participio sed à voce primæ personæ futuri, quæ, si desinat in ப்பேன் vel பேன், ablato என், additur அவன் - அவள். Sic ex இருப்பேன் *ero*, fit இருப்பவன், இருப்பவள் *qui-quæ erit ;* ex காண்பேன் *videbo,* காண்பவன், காண்பவள் *qui-quæ videbit*; ex என்பேன் *dicam,* என்பவன், என்பவள், *qui-quæ dicet,* vel *qui-quæ dicitur* &c. Si verò futurum desinat in வேன், mutato வ in ப terminatur eodem modo. Sic ex செய்வேன் *faciam,* செய்பவன், செய்பவள், *qui-quæ faciet*; ex விடுவேன் *relinquam*, fit விடுபவன், விடுபவள், *qui-quæ relinquet* &c.

Hic autem modus est elegantior, et inservit etiam pro præsenti; v. g. ராயனென்பவன், *homo qui dicitur Râyen* id est, *Petrus* &c. Utuntur quoque aliquando, et adhuc elegantiùs, voce ipsâ tertiæ personæ vel præteriti vel futuri, ad modum nominis appellativi : செய்தான், செய்தாள் *qui-quæ fecit*, செய்வான், செய்வாள் *qui-quæ faciet*, et pro utroque genere in plurali, செய்தார், செய்வார், quæ voces et significant, et declinantur more nominum. Sic dicunt, செய்தாரைப்போல *ut ii, qui fecerunt* ; செய்வாரில்லை *nulli sunt, qui faciant* &c. Sic : தின்மைசெய்வார்க்கு நன்மைசெய் *benefac mala facientibus.* Hinc vox பாடுவான் est *cantator* &c.

107. Ex quolibet verbo fiunt præterea plura verbalia quæ ad modum nominum declinantur ; et

1° ex participiis præsentis et præteriti fiunt verbalia செய்கிறது *facere* vel potiùs *hoc quod est facere,* படிக்கிறது *discere,* et செய்தது *fecisse,* படித்தது *didicisse* &c. Hinc apparet,

quam improprie hæ voces செய்கிறது, சொல்லுகிறது *dicere*, &c. dicantur voces infinitivi; quod certè falsum est, nisi etiam dicas quod செய்கிறவன், செய்கிறவள் &c. sint voces infinitivi. Cum autem has dicant esse, ut sunt, voces participii præsentis, cum addito pronominis அவன், அவள், ex quo fiunt nomina appellativa hominum; sic et செய்கிறது est vox ejusdem participii cum addito pronominis அது, ex quo fit nomen verbale, quod per suos casus declinatur, et non correspondet infinitivo Latinorum, nisi quando hoc sumitur tanquam nomen, ut in hâc propositione, *studere bonum est*, quam vertam, படிக்கிறது நல்லது. At in hoc sensu infinitivo Latinorum correspondent cætera quoque verbalia, de quibus infra, படித்தல், படிப்பு &c., unde illa propositio potest reddi: படித்தல் நல்லது, படிப்பு நல்லது, படிப்பது நல்லது &c. Numquid propterea hæc omnia voces infinitivi dicenda sunt? Pro futuro verbale fit a primâ voce futuri, mutando ஏன் in அது; sic ex: செய்வேன், செய்வது; ex படிப்பேன், படிப்பது; ex என்பேன், என்பது &c. Hoc verbale est primis adhuc elegantius, et commune omnibus verbis, et supponit etiam pro præsenti, et pro continuatione actionis: *hoc quod est facere*, vel, *solere facere*; *hoc quod est discere*; vel *solere discere* &c. Hinc cognoscimus originem ac vim illius vocis, quæ usu adeò communis est, ஆவது. Est enim verbale a voce ஆவேன், ex futuro verbi ஆகிறது, quod etiam significat *esse*; unde verbale ஆவது significat, *hoc quod est esse*, *essentia*; sic: அவன் சொன்னசெய்தியாவது, est *essentia nuncii, quod ille dixit*. Unde reverà vix aliquid addit in oratione, cùm satis esset dicere, அவன்சொன்னசெய்தி &c.

108. 2° Fiunt nomina verbalia mutando கிறது in கை; sic: ex செய்கிறது *facere*, செய்கை *hoc quod est facere* vel *actio*, ex இருக்கிறது *esse*, இருக்கை; ex ஆகிறது, ஆகை &c. Quo verbali eleganter utimur præcipuè in ablativo இல் vel ஆல்; sic:

இதிப்படியாகையில் *cùm hoc ita sit*; இதிப்படியாகையால் *quia hoc ita est*; et simpliciter ஆகையால் in principio orationis idem sonat ac *quarè*, *quapropter*.

109. 3°. Fit verbale in ல் addendo hanc consonantem voci infinitivi de quo dixi num. 70. Sic ex இருக்க, இருக்கல் *hoc quod est esse*; ex செய்ய, செய்யல் *hoc quod est facere*; ex வர, வரல் *hoc quod est venire* &c.; ubi, cùm post *a* breve sit ல் finalis, ex regulâ de quâ num. 8, τὸ *a* debet pronunciari, quasi esset *e* lenis, *iruquel*, *cheyyel*, *varel* &c. Hic modus communis sanè est verbis omnibus; in linguâ tamen vulgari vix eo utimur, nisi cum voce ஆம் vel ஆகாது, ஆன் vel ஆகாத, à verbo ஆகிறது, quando importat *posse fieri*, vel *non posse fieri*, ut dictum est num. 87. Et sic dicimus: நாமிங்கேயிருக்கலாம் *possumus hic manere*; நாளைநீய்வரலாம் *cras poteris venire*; ஆண்டவராற் செய்யலாகாததுண்டோ *numquid Deo impossibile est aliquid*? &c. Atque, ut in allatis exemplis videre est, utimur eâdem voce pro quâlibet personâ, genere et numero; et reverâ nomen principale, quod venit in recto, in dictis propositionibus, est ipsum verbale இருக்கல், வரல், செய்யல். Huic simile aliud verbale est, communi ac vulgari usu tritum in linguâ sublimi; fit autem mutando க்கிறது in த்தல் et கிறது in தல். Sic ex படிக்கிறது fit படித்தல் *hoc quod est discere*, vel *actus discendi*; ex ஆகிறது, ஆதல் *hoc quod est esse*; ex செய்கிறது, செய்தல் *hoc quod est facere*, vel *actus faciendi* &c. Quod verbale declinatur per omnes casus; v. g. செய்தலின், செய்தலுக்கு, செய்தலை, செய்தலில், செய்தலால், செய்தலோடே &c. Elegans admodum est hic modus, attamen non adeò communis in linguâ vulgari.

110. 4°. Tandem fit verbale à verbis in க்கிறது, si, hoc ablato, addatur ப்பு; sic ex இருக்கிறது, இருப்பு; ex படிக்கிறது, படிப்பு; ex கடிக்கிறது, கடிப்பு; ex ஒக்கிறது;

defectivo, ஒப்பு &c. Hoc autem verbale vix retinet vim verbi. Sic இருப்பு non significat hoc, quod est esse alicubi, sed propriè *existentia* in tali et tali loco; sic படிப்பு, non hoc, quod est studere, sed *studium*; sic ஒப்பு, non hoc, quod est assimilari, sed est *similitudo*; கடுப்பு *dolor acutus* &c., et hoc verbale ad modum nominum construitur.

111. Nomina omnia, quæ à verbis deduci docuimus, sive appellativa, sive verbalia, reverà omnia declinantur ut nomina; attamen construuntur ut verba, si excipias quæ modò diximus desinere in ப்பு. Alia autem omnia petunt casum, quem amat verbum, à quo deducta sunt; quod non fit apud Latinos, ubi *amans* v. g., licet sit a verbo *amo*, quod petit accusativum, quando sumitur non ut participium, sed ut nomen appellativum, construitur ad modum nominis, et petit genitivum dependentiæ; unde dicitur, *virtutis amans*. Aliter autem apud Tamulenses, ubi v. g. à verbo படைக்கிறது, *creare*, fit appellativum படைத்தோன் vel படைத்தவன், *creator*; attamen hoc non admittit genitivum dependentiæ, sed res creata debet poni in accusativo, quem petit verbum படைக்கிறது. Sic dicitur: மனுஷரைப்படைத்தோன்; unde ad litteram verti debet, non, *creator*, sed, *qui creavit homines*. Quæ autem desinunt in ப்பு, more appellativorum apud Latinos, ut nomina substantiva construuntur; unde licet படிக்கிறது *studere, discere*, petat accusativum; படிப்பு non accusativum, sed genitivum dependentiæ admittit, et dicitur v. g. இந்தப்பாஷையின்படிப்புக் கடினம் *studium hujus linguæ difficile est*. At, si alio verbali utar, v. g. படிக்கிறது vel படிப்பது, tunc nullo modo genitivum dependentiæ, sed accusativum petit. Sic dicam: இந்தப்பாஷையைப்படிப்பது vel படிக்கிறது கடினம்; et ratio est, quia, ut supra dixi, படிப்பு propriè est *studium*, et படிக்கிறது vel படிப்பது propriè est *hoc quod est studere*; unde illud ad modum no-

minis, hæc ad modum verbi construuntur. Hoc modo aliquando verbalia in ஐ significant, non ut verbalia, sed ut nomina absoluta. Sic v. g. செய்கை significat quidem *hoc quod est facere*, sed simul est *actio* &c. Quarè in primo sensu hæc verbalia construuntur ut verba, et declinantur ut nomina. Sic: இதை நீ செய்கையில் &c. *cum tu id facias* &c. In secundo autem sensu, tanquam nomina absoluta, nominum more et declinantur et construuntur, et dicitur: என்செய்கை *actio mea*; நல்லசெய்கை *actio bona* &c. Et hæc sufficiant de nominibus quoad syntaxim.

§. III.

DE VERBIS:

et 1.

DE MODO SUPPLENDI EA, QUIBUS CARET HÆC LINGUA.

112. Capite superiori, ubi de verbis, quoad modum indicativi non dedi nisi tempus præsens, præteritum et futurum. Tamulenses enim nec vocem imperfecti habent, nec plusquamperfecti; explicant tamen satis apertè conceptum suum per phrases, quæ hîc, ubi de syntaxi, jure tradendæ sunt.

Imperfectum.

Quarè 1°. ut tempus imperfectum exprimam, loquens de re præteritâ, utar voce futuri. Sic laudans hominem, qui jam mortuus sit, si velim dicere: *ille vir verum Deum colebat, eleemosynas dabat, virtutes omnes exercebat* &c., dicam: அவனே மெய்யானசுவாமியை வணங்குவான், பிச்சையைக்

கெர்டுப்பான், சகலபுண்ணியங்களைச்செய்வான் &c. Unde quotiescumque de re præteritâ futurum usurpare videmus, ad imperfectum illud reddendum est.

2° Si gerundio cujuscumque verbi addam vocem præteriti à verbo இருக்கிறது, v. g. சொல்லியிருந்தேன், செய்திருந்தேன் &c., hæc phrasis, si ex contextu appareat cohærere tempore cum eo, quod in oratione eam præcedit vel sequitur, tunc optimè supponit pro imperfecto. Sic: நீய்வரும்போது நானிதைச்செய்திருந்தேன் benè reddam: *tempore, quo veniebas, ego hoc faciebam.* Cùm enim actio mea, quæ ab illâ phrasi exprimitur, appareat cohærere tempore cum adventu alterius, benè redditur per imperfectum. Adverte, quod illud quoque வரும்போது, cùm sit vox futuri, dicta de re præteritâ, juxta regulam nuper dictam, æquivalet imperfecto, *tempore quo veniebas.*

Plusquamperfectum.

113. Si autem illa eadem phrasis ex contextu appareat, non cohærere tempore, sed præcessisse; tunc supponit pro plusquamperfecto. Sic: நீய்வருமுன்னே நானிதைச்செய்திருந்தேன் reddam: *antequam venires, id ego feceram*; cui æquivalet, hæc alia நானிதைச்செய்திருந்தபிறகு நீய்வந்தாய், *venisti, postquam id feceram*; apparet enim ex particulis முன்னே *antequam*, vel பிறகு *postquam*, quod actio mea præcesserit tempore adventum illius. Prætereà etiam sine his vel similibus particulis, si appareat ex contextu, quod actio per gerundium cum præterito இருந்தேன் expressa, præcesserit tempore aliam actionem, quæ habetur in oratione, semper illa phrasis reddenda est per plusquamperfectum. Sic, si dicerem: அனேகத்திரவியங்களை யடைந்திருந்தானகிலுந்த ரித்திரனாய்ச்செத்தான்; cùm dicam, illum mortuum esse pauperem, satis apparet ex contextu, quod, quando mortuus est, non habebat divitias, quas ante acquisierat; unde actio

acquirendi eas ex contextu apparet præcessisse tempore ejus mortem ; hinc bene reddam illam propositionem hoc modo, *plures divitias acquisierat quidem , at pauper mortuus est* &c. Auctor quidam pro imperfecto assignat has duas phrases : நீய்விசுவாசிக்கிருமிய யப்போ தவன்விசுவாசித்தான் vel, quod elegantius dicit ille, நீய் விசுவாசிக்கிருமிய யப்போ நான்விசுவாசிப்பேன். Pro plusquamperfecto autem assignat hanc : நீய்விசுவாசிக்கிருமிய யதுக்குமுன்னே நான்விசுவாசிப்பேன் Attamen has phrases nec legi, nec audivi unquam apud indigenas ; quinimò nondum inveni, qui eas dixerit phrases tamulicas, easque intellexerit.

Optativus.

114. Modo optativo caret hæc lingua, supplent per aliquas phrases. Utuntur autem vel infinitivo ஆக à verbo ஆகிறது, vel defectivo கடவது, vel utroque, anteponendo unum alteri, ஆகக்கடவது vel கடவதாக. Distinguunt autem tempora optativi hoc modo:

1° Vel addunt illas particulas vocibus futuri, செய்வேனாக, செய்வாயாக &c. vel செய்வேனாக்கடவது &c. Sive etiam addunt illas verbali a futuro, de quo num. 107, v. g. செய்வது, படிப்பது : sic : செய்வதாக vel செய்வதாகக்கடவது &c.; sive etiam utuntur infinitivo cum கடவது, v. g. செய்யக்கடவது vel செய்யக்கடவதாக &c. Hæ phrases omnes inserviunt pro præsenti, imperfecto et futuro optativi : *utinam, faciam, facerem, fecero* ! Et præter primum modum, qui conjugatur per personas, cæteri omnes, nullâ factâ mutatione, inserviunt pro quâlibet personâ et numero, juxtà nomen, quod illi anteponitur.

2° Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum infinitivo இருக்க, cui addunt supra dictas voces ; sic : செய்திருக்கக்கடவது, vel கடவதாக. Sive utuntur verbali ex præterito, v. g. செய்தது, cui addunt ஆகக்கடவது ; sic : செய்ததாகக்கடவ

து. Et hæ phrases inserviunt pro quâlibet personâ et numero præteriti optativi ; sic : அங்கே பெய்திருக்கக்கடவது vel பெய்ததாகக்கடவது *utinam jam illic pluerit* ! &c.

3º Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum verbali præteriti à verbo இருக்கிறது , v. g. செய்திருந்தது , கேட்டிருந்தது &c., cui addunt illas particulas ; sic : நீ யதைக்கேட்கும்போது நானுங்கூடக் கேட்டிருந்ததாகக்கடவது ; hæc phrasis inservit pro quâlibet personâ et numero plusquamperfecti optativi ; unde propositio dicta vertitur : *dum tu illud audiebas, utinam et ego simul audivissem !*

Subjunctivus , si.

II5. Subjunctivo pariter carent Tamulenses ; supplent autem hoc modo: à voce præteriti, mutato ஏன் in ஆல் , formant vocem pro subjunctivo *si* ; v. g. ex வந்தேன் *veni* , fit வந்தால் ; ex இருந்தேன் *fui* , இருந்தால்; ex ஆனேன் *fui* , ஆனால் ; ex படித்தேன் *didici* , படித்தால் &c.

Alio quoque modo formant vocem pro eodem subjunctivo : ex verbis, quæ desinunt in க்கிறது, ablato றது, addunt ல் et fit க்கில் ; sic ex : இருக்கிறது , இருக்கில் ; ex பார்க்கிறது *videre* , பார்க்கில் &c. Ex verbis autem , quæ desinunt per கிறது , hoc ablato, additur இல் et eliditur *u* , si inveniatur ; sic ex சொல்லுகிறது *dicere*, சொல்லில்; ex காட்டுகிறது *ostendere* , காட்டில் &c. Ex his excipe verba , quæ in præterito habent இனேன் ; illa enim, ablato னேன் , addunt ல். Sic ex : வணங்கினேன் fit வணங்கில் &c. ; quod reverà non est exceptio ; siquidem , ut pluries dixi , non est வணங்கிறது nisi per syncopen à வணங்குகிறது *venerari* &c. unde வணங்கில் fit juxtâ regulam generalem ; et sic de aliis hujusmodi verbis. Excipe tamen , quæ ante கிறது habent unam tantùm syllabam longam, ut ஆகிறது , ex quo fit ஆகில் ; ex போறது , cum reverà sit போகிறது , fit போகில் ; ex காண்கிறது, *videre*, fit காண்கில் &c. Hic autem secundus modus non est quidem in usu quotidiano et familiari, attamen est elegantior.

Præterea ex voce verbi negativi fit subjunctivus à gerundio *ádu*, vel addendo *ál*; sic ex செய்யாது fit செய்யாதால் *nisi faciat* vel *fecerit* &c. vel *si non faciat, fecerit* &c., qui modus est admodum elegans. Vel fit addendo gerundio negativo, v. g. செய்யாது vel செய்யாமல், subjunctivum இருந்தால் vel போனால்; sic: செய்யாதிருந்தால் vel செய்யாமலிருந்தால்; sic செய்யாதேபோனால் vel செய்யாமற்போனால். Vel tandem fit, ablato *du* à gerundio *ádu*, addendo à verbo விடுகிறது subjunctivum விட்டால்: sic செய்யாவிட்டால், சொல்லாவிட்டால் &c.; qui modi omnes compositi sunt, et juxtà compositionem significant, *si fuerit non faciendo, si abierit non faciendo, si reliquerit hoc non faciendo &c.*

116. Formatis autem his vocibus in ஆல் vel இல் iis utuntur pro quâlibet personâ et numero, iisque semper addunt vocem futuri, ut inferiùs per exempla monstrabo. Usus autem harum vocum est hujusmodi. 1° Hæc vox, v. g. வந்தால், si præcedatur à pariculâ indicativâ temporis præsentis, supponit pro præsenti subjunctivi; sic: இன்றைக்கு நான்வந்தால் நீதருவாயோ *si hodie veniam, dabisne?* 2°. Si autem ex contextu appareat, quod ego dixerim illud, sciens conditionem non posse jam perfici, tunc eadem phrasis supponit pro imperfecto v. g.: video hominem, me insalutato, ut sperabam, aliâ viâ abire, dico: அவன்வந்தாலப் பேசுவேனே; vertam, *si hùc veniret, eum alloquerer.* 3° Si vero præcedat particula indicans tempus futurum, eadem phrasis supponit pro futuro subjunctivi; sic: நீய் நாளைக்குவந்தா லிதைத்தருவேன் *si cras veneris, hoc dabo.* 4° Si utar voce subjunctivi à verbo இருக்கிறது, cum gerundio cujuscumque verbi, ut செய்திருந்தால், வந்திருந்தால் &c., tunc, si præcedat particula temporis præsentis, supponit pro præterito subjunctivi; sic: இப்போதவர்கள்வந்திருந்தா லிதைத்தருவேன் *si jam illi venerint, hoc dabo.* 5° Si verò præcedat particula temporis præteriti, sup-

ponit pro plusquamperfecto subjunctivi ; sic : நான்முன்வந்திருந்தா லிதுவரப்போறதில்லை *si ego anteà venissem , hoc non accidisset &c.*

ஆனால். ஆகில்.

117. Præter hunc modum alio quoque sæpe utuntur. Scilicet vox ஆனால், vel ஆகில், à verbo ஆகிறது, si non sit conjuncta alii verbo , significat *si sit* &c.; v. g. இதானால்நல்லதுதானே *si sit hoc , benè quidem.* Si autem postponatur voci alterius verbi , significat simpliciter *si* : வாழுகிறாயாகில் நல்லது *si vales , bene est.* Tamulenses autem postponunt hanc vocem singulis personis indicativi , in quo cohærent cum Latinis , qui particulam *si* , non tam subjunctivo , quàm indicativo conjungunt , ut datum exemplum ostendit , *si vales , bene est.* Et pro vocibus imperfecti et plusquamperfecti, supplent modo , quem nuper diximus , num. 112 et 113.

Quamvis.

118. Ex quolibet ex his modis subjunctivi , si voci ஆல் vel இல் addatur உம், habes subjunctivum cum particulâ *etiamsi , quamvis ;* v. g. : வந்தாலும் *etiamsi veniat;* செய்தானாகிலும் *etiamsi fecerit.* De voce autem ஆனாலும் vel ஆகிலும் plura dicam , ubi de particulis.

Cum.

119. 1º Particula *cùm* , sive conjungatur subjunctivo , sive non , semper , dummodò non sit præpositio , exprimitur in hâc linguâ per has voces , போது, பொழுது, quæ significant *tempus* , sive per has voces அளவில் vel இடத்தில், ablativos, primum à voce அளவு *mensura,* secundum à voce இடம் *locus* ; quæ voces omnes postponuntur participiis omnibus, sive positivis sive negativis. Et licet ex his vocibus duæ primæ significent tempus , inserviunt tamen pro particulâ *cum,* etiam quando hæc non importat tempus, sed causam, et æquivalet voci *siquidem , quandoquidem.* Sic: நீயென்வார்த்தையைக்கேட்டீர்னபோ

து vel பொழுது அடிப்படுவாய் *cùm mihi inobediens fueris, vapulabis*; hìc τὸ *cùm*, idem est ac *quandoquidem*. In hâc autem propositione அவன் வரும்போது, வருமளவில் நீயும் வா *cùm* vel *eo tempore, quo ille venerit, tu quoque veni*, importat tempus.

2° Eleganter supplent subjunctivum *cùm*, quando importat causam, utendo voce infinitivi cujuscumque verbi, cui addunt infinitivum à verbo கொள்ளுகிறது, v. g.: நீப்சொல்லக்கொள்ள &c. *cùm tu hoc dicas*, vel *quia tu hoc dicis* &c. Et pro diversitate temporum addunt ஆகக்கொள்ள verbali participii cujuscumque temporis, et dicunt: நான்வருகிறதாகக்கொள்ள *cùm ego veniam*; நான்வந்ததாகக்கொள்ள *cùm ego jam venerim*; நான்வருவதாகக்கொள்ள *cùm ego sim venturus* &c.; qui modus est admodùm elegans.

Ablativus absolutus.

120. 1° Modus nunc ultimo loco dictus inservit quoque pro ablativo absoluto, sic: நீப்வரக்கொள்ள விவனும் வந்தான் *te veniente, iste quoque venit.*

2° Elegantiùs pro ablativo absoluto utuntur voce infinitivi simpliciter, sine கொள்ள; sic: சுழற்காற்றடிக்கச் சுழன்றெழும்புழுதி, *flante turbine, in globos surgit pulvis*; sic: சேவகர்தூங்கியிருக்கச் சீஷர்க்கள்வந்தார்கள், *dormientibus militibus, venerunt discipuli* &c. et hic modus optimus est.

3° Ablativus in இல் à verbali ஐ propriè redditur per ablativum absolutum; sic நானிருக்கையிலிப்படிபேசாதே, *me præsente, ne loquaris hoc modo.*

4° Phrasis, quâ infinitivo cuicumque additur vox செய்தே, usurpatur ab aliquibus pro ablativo absoluto; sic: நீப் போகச்செய்தேயவன்வந்தான், *te abeunte, venit ille.* Hæc autem vox செய்தே nihil est aliud, quàm gerundium à verbo செய்கிறது, செய்து, cui addita est particula ஏ, quæ cuilibet voci, ut infrà dicam, eleganter jungi potest. Quarè idem est, ac

si dicerem : சொல்லச்செய்து pro *dicendo* ; quæ compositio in quolibet temopre et personâ eleganter fieri potest, præcipuè si interponatur உம் ; sic : நானவனுக் கிதைச் சொல்லவுஞ் செய்தே னெழுதவுஞ் செய்தேன், *hoc illi et dixi et scripsi* ; vel, சொல்லவுஞ் செய்வே னெழுதவுஞ்செய்வேன், *et dicam et scribam.* Unde idem est, ac si simpliciter dicerem : சொன்னேன், சொல்ுவேன் &c. Quarè et hæc phrasis சொல்லச்செய்தே idem est ac சொல்லியே. Sic: நான் சொல்லச் செய்தே செய்யாதேபோனாய் et நான்சொல்லியே செய்யாதே போனாய் idem sonant, et possunt verti per ablativum absolutum, *me ipso dicente*, *non fecisti.* Hæc phrasis tamen nullo modo usurpanda est, quia, contra regulam, quam tradidi num. 71, gerundium venit cum recto diverso ab eo, quod regit verbum principale. Aliqui docent, loco செய்தே posse uti voce சே, போகச்சே, வரச்சே, quod tamen omnino barbarum est, et à rudi vulgò adeò insipienter inductum, ut nullibi generali usu, vel apud plebem, invaluisse invenias.

Gerundia.

121. Gerundium, de quo num. 71, ut ibi diximus, non inservit nisi gerundio in *do* ; pro gerundio autem in *di* vel *dum*, utuntur voce infinitivi ; sic: உன்னைக்காண வெனக்காசையுண்டு *te videndi desiderium est mihi* ; sic : கர்த்தர் நம்மை யிரட்சிக்கவந்தார் *Dominus venit ad salvandum nos.*

Supina.

122 Supina non habent Tamulenses. Supplent supinum in *u*, utendo dativo verbalis participii præsentis vel futuri ; sic : இதுசொல்லுகிறதுக்கரிது, vel elegantiùs, இதுசொல்வதற்கரிது *hoc est difficile dictu &c.* Potest etiam illud verbale venire in recto, இதுசொல்லுகிறதரிது &c.; verùm hic modus jam non correspondet supino ; sed idem est ac *dicère hoc est difficile* ; unde τὸ *hoc*, quod in primâ propositione erat nominativus, in hâc est accusativus, et meliùs tamulicè dicendum இதை

சொல்லுகிறதரிது. Supinum autem in *um* supplent, utendo infinitivo cum verbo, quod importet motum ad locum: சொல்லப்போறேன் *dictum eo*; சொல்லவந்தேன் *dictum veni.* Unde, si infinitivo cujuscumque verbi addas vocem à verbo போறது *ire*, habes supinum exprimens rem paulò post futuram; sic: சொல்லப்போறேன் *dictum eo*, id est, *jam sum dicturus* vel *nunc dicam*, gallicè *je vais dire*, i. e. *je dirai maintenant*; சொல்லப்போவாய் *dictum ibis*, i. e. *nunc dices.*

Participia futuri.

123. Participium futuri, quod habent Tamulenses, ut dixi num. 73, non benè correspondet nostro participio futuri in *rus*; non enim possumus eo uti ad explicandum finem. Quarè 1° pro participio futuri in *rus*, quando finem importat, utuntur Tamulenses simplici voce infinitivi, quâ utuntur, ut modo dixi, pro supino in *um*, cui etiam apud Latinos æquivalet hoc participium; sic: நாளையுனக்கிதைக் கொடுக்க வருவேன் *cras hoc tibi daturus veniam.* 2° Participium futuri passivum in *dus* supplent addendo infinitivo vocem à verbo தகுகிறது, quod importat convenientiam vel obligationem, de quo plura diximus num. 86. Sic: இதுசெய்யத்தகும் *hoc faciendum est*, scilicet, vel *convenit fieri*, vel *debet fieri*; sic: நீயுதிக்கத்தகுவாய் *laudandus es*; sic: சொல்லத்தக்கதெல்லாஞ்சொன்னேன் *dixi omnia*, *quæ dicenda erant* &c.

Relativum qui, quæ, quod.

124. Carent quoque Tamulenses relativo *qui*, *quæ*, *quod*; attamen ita supplent per participia et nomina appellativa, sicuti in his, quæ hactenus diximus, videre est, ut post brevem usum hoc relativum nullatenus desideretur.

Ex hoc relativo habent tamen voces, quæ inserviunt interrogationi, ut diximus num. 47: எவன் *quis*? எவள் *quæ*? எது *quid*? Habent etiam vocem ஆர் vel யார் *quis*? *quæ*? Hæc vox ad libitum vel postponitur verbali à participiis,

(quod, etiamsi sit generis neutrius, cum hâc voce inservit non pro neutro, sed pro masculino vel feminino;) vel etiam postponitur nominibus appellativis, quæ formantur à verbis; sic: செய்கிறவனார் *quis est qui facit*, et செய்தவனார், செய்பவனார் pro masculino; செய்கிறவளார், செய்தவளார், செய்பவளார் pro feminino; செய்கிறதார், செய்ததார், செய்வதார் pro utroque &c. Vel illa vox ஆர், யார் anteponitur dictis nominibus appellativis, vel cuilibet voci verbi absoluti; sic: யார்செய்கிறவன், யார்செய்தவள் &c. யார்செய்வான், யார்செய்தான் &c.; hoc modo enim plerumque unitur tertiæ personæ masculini. Tandem hæc eadem vox supponit pro plurali; sic: வந்தவர்களார், ஆர்வருவார்கள் &c.

Adverbia.

125. Adverbia pariter in hâc linguâ reverà vix ulla sunt, si adverbia localia excipias. Siquidem v. g. இப்போது *nunc*, அப்போது *tunc*, எப்போது *quando*? இன்று *hodie*, நேற்று *heri*, நாளை *cras* &c., non sunt verè adverbia, sed nomina absoluta, quæ declinantur per casus; et prima sunt à nomine போது *tempus*, cum இ, அ, எ, quæ particulæ correspondent pronominibus *hoc*, *illud*, *quod*? ut diximus num. 50. Facilè autem fiunt adverbia, sive, ut meliùs dicam, suppletur eorum defectus in hâc linguâ, addendo scilicet cuicumque nomini vel gerundium ஆய் vel infinitivum ஆக à verbo ஆகிறது *fieri*. Sic ex சந்தோஷம் *lætitia*, fit சந்தோஷமாய் vel சந்தோஷமாக *lætè*; ex கோபம் *ira*, fit கோபமாய் vel கோபமாக *iracundè* &c. Cum enim ஆய் sit gerundium à verbo *fieri*, quod apud Latinos gerundio caret, potest explicari per participium *factus*, et, v. g. சந்தோஷமாய்வந்தான் verti *factâ lætitiâ venit*, id est, *lætè venit*. Sic, cum ad modum ablativi absoluti, ut supra dixi, utantur eleganter infinitivo, adverbia fiunt addendo infinitivum ஆக. Præterea hoc particulari infinitivo ஆக utuntur, ut inferius dicam, ad explicandum modum, quo ali-

quid fit ; sic v. g. தூதனாகவந்தான் , vertam , *venit per modum legati* &c. Unde , cum dicitur v. g. கோபமாகச்சொன்னான் , est , *dixit per modum iræ* , id est , *iracundè* ; unde benè hæ phrases ad adverbia reduci possunt.

§. II.

DE COMPOSITIONE VERBORUM.

126. Tamulenses non habent verba composita, more Latinorum , ex aliquâ præpositione seu particulâ , ut *adsum* , *respicio* , *protraho* &c. , sed eleganter componunt simul plura verba , uniendo scilicet gerundio in *do* unius aliud verbum ; hoc ultimum conjugatur , et significatio sumitur à gerundio. Hìc afferam aliquot verba , quæ frequentius solent uniri gerundiis , et compositioni verborum inservire. Ex quibus primum sit verbum

இருக்கிறது.

Hoc potest uniri gerundio cujuscumque verbi, vel activi, vel passivi, vel positivi, vel negativi , et dici : செய்திருக்க *fecisse*, செய்யப்பட்டிருக்க *factum fuisse*, செய்யாதிருக்க *non fecisse* &c. Existimant aliqvi , ex hâc unione nihil differre verbum compositum à simplici , et eodem modo explicant v. g. அடித்தான் et அடித்திருந்தான் ; attamen tanta est saltem differentia , quanta præteriti et futuri Græcorum ab aoristis. Ut autem hoc clarè pateat , gerundio அடித்து, a verbo அடிக்கிறது *percutere* , si addam verbum இருக்கிறது , hoc conjugari potest per sua tempora, et fieri possunt hæ tres propositiones; v. g. *pr...mà* ராயனென்னையடித்திருக்கிறான், *secunda* ராயனு

ன்னையடித்திருந்தான், *tertia* ராயனுன்னை யடித்திருப்பான். Ex his prima supponit tempus præteritum in actione percutiendi, à tempore, quo hoc dicitur; et importat tempus præsens coexistentiæ subjecti percutientis cum loquente; adeò ut, si Petrus nunc te percutiat, nullo modo possim dicere: ராயனுன்னை யடித்திருக்கிறான்; sed dicam per vocem simplicis præsentis, அடிக்கிறான். Præterea, si Petrus ante tempus quidem, quo loquor, te percusserit, at ille jam non existat, sed mortuus sit, jam non possum dicere: உன்னையடித்திருக்கிறான்; sed dicendum: அடித்திருந்தான். Hæc verò secunda propositio importat tempus præteritum in percussione a tempore, non tantum in quo loquor, sed etiam de quo loquor; si enim Petrus heri te percusserit, non possum dicere: நேற்று ராயனுன்னையடித்திருந்தான் sed per vocem simplicis præteriti, அடித்தான்; et illud அடித்திருந்தான் significat illum te percussisse ante terminum in meâ propositione expositum, scilicet ante diem hesternam; item sive præcesserint dies vel anni. Tandem tertia propositio அடித்திருப்பான் importat quidem tempus futurum in percussione a tempore, in quo loquor, sed supponit tempus præteritum à tempore, de quo loquor. Sic, si velim dicere: Petrus ad decimum diem te percutiet, non possum dicere: ராயனுன்னைப் பத்தாநாளடித்திருப்பான், sed per vocem simplicis futuri dicam: அடிப்பான். Si autem dicerem: அடித்திருப்பான், significat, quod post tempus quidem, quo loquor, sed ante decimum diem; de quo in propositione loquor, te percutiet; et idem est, ac si dicerem: *intra decem dies te percutiet.* Unde hæc propositio est mixta ex præterito et futuro, ut apud Latinos, *factum erit,* quod satis differt à *fiet.* Secunda propositio importat duplicem præteritionem, ut apud Latinos, *factum fuit*, quod differt à *factum est.* Prima tandem propositio mixta est ex præterito et præsenti, de quo apud Latinos reverà exemplum non invenio.

Prima et secunda propositio spectat ad tempus præteritum, cùm utraque importet tempus præteritum in actione à tempore, in quo loquor. Unde hæc lingua tria numerat præterita, g. v. அடித்தேன், அடித்திருக்கிறேன், அடித்திருந்தேன். Tertia verò propositio, cum importet tempus futurum, à tempore, in quo loquor, spectat ad futurum; et, si addas paulò-post-futurum à supino, (de quo supra diximus num. 122.) tria quoque numerat futura, அடிப்பேன், அடிக்கப்போறேன், அடித்திருப்பேன்.

ஆயிருக்கிறது.

127. Hæc specialis compositio, quando scilicet verbum இருக்கிறது unitur gerundio ஆய், à verbo ஆகிறது *fieri*, non semper retinet significationem gerundii. சர்த்தர்மனுஷனாயிருக்கிறார் benè quidem vertitur *Dominus factus est homo*; attamen sæpe sæpiùs usurpatur hæc phrasis pro verbo *habere*; sic: சந்தோஷமாயிருக்கிறேன் est *habeo lætitiam*. In quo sensu tamen non semper possum uti hâc phrasi; ut enim dicam: *tu vaccas habes*, non dicam certè மாடாயிருக்கிறாய், hoc enim significaret *tu bos es*. Quarè hâc phrasi pro verbo *habere* uti solùm possum, quando latinè potest etiam reddi per *sum*, *es*, *est*, cum adjectivo. Sic, *habeo lætitiam*, potest reddi, *sum lætus*; sic: வியாதியாயிருக்கிறேன் *habeo infirmitatem*, vel *sum infirmus* &c. Unde dicta phrasis sæpius significat simpliciter idem ac *sum*, *es*, *est*; in quo sensu tamen aliquando admittit gerundium ஆய், aliquando non; pro quo hæc sit regula: Si *sum*, *es*, *est* construitur cum duplici nominativo, tunc illi nominativo, qui in propositione est prædicatum, additur ஆய்; sic: *Deus est bonus*, dicitur, சறுவேசுரன் நல்லவராயிருக்கிறார் &c. Si autem *sum, es*, *est* construatur vel cum dativo, vel simpliciter cum uno tantum nominativo; tunc, cum nullum sit reverà prædicatum in propositione, non additur ஆய். Sic, *hæc infirmitas est mihi*, dicitur எனக்கிந்தவியாதி யிருக்

கு. Sic: *ibi erit aqua*, dicitur, அங்கேதண்ணீரிருக்கும் &c. Unde, quando dubitatur, an alicui nomini addendum sit nec ne ஆய், videas, an illud nomen in propositione sit prædicatum; et, si est, addas; secus, si sit subjectum. Hoc aliâ quoque regulâ explicari potest: si *sum*, *es*, *est* explicat existentiam, non additur ஆய்; si importet essentiam, additur. Sic dicam: *homines hujus oppidi sunt stupidi*. τὸ *sunt*, explicat eorum essentiam et qualitatem; unde, addito ஆய், dicam: இந்தவூரார் மடையராயிருக்கிறார்கள். Si autem dicam *stupidi sunt in hoc oppido*; non essentiam, sed stupidorum existentiam importat τὸ *sunt*; unde, non addito ஆய், dicam: இந்தவூரிலே மடையரிருக்கிறார்கள் &c.

கொள்ளுகிறது, போடுகிறது.

128. Sæpè gerundio alterius verbi addunt verbum கொள்ளுகிறது vel போடுகிறது, cum hoc discrimine: si verbum importet actionem, quæ respiciat alium ab agente, potest addi போடுகிறது, non autem கொள்ளுகிறது; et è contrà hoc potest addi, non illud, si importet actionem, quæ respiciat agentem ipsum. V. g.: எழுதுகிறது *scribere*; potest quis scribere sibi, ut v. g. scriptum librum retineat sibi; et tunc benè additur கொள்ளுகிறது. Sic: எழுதிக்கொண்டேன்; in quâ propositione, etiamsi non sit எனக்கு *mihi*, ex verbo கொண்டேன், manifestè colligitur, et vertendum est, *scripsi mihi*. Si autem scripserim, ut scriptum alteri tradam, non possum addere கொள்ளுகிறது; sed, etiamsi non explicem, cui scripserim, addendo tamen vocem à verbo போடுகிறது, ut எழுதிப்போட்டேன், manifestum erit, me non mihi, sed alteri scripsisse &c. Ex hâc eâdem causâ, misi v. g. qui Petrum vocaret, et redeunti, quem miseram, dico: advocastine? tunc ille, si, advocato Petro, solus redierit, respondebit: அழைத்தேன் *vocavi*; si vero cum illo venerit et Petrus, quem vocaverat, dicet: அழைத்துக்கொண்டேன்; ac si diceret: *vocavi ita*,

ut adducerem mecum. Aliquando tamen additur கொள்ளுகிறது ad simplicem elegantiam phrasis ; nunquam tamen iis verbis, quæ actionem important, cum respectu ad alium. Sic dicitur : பாடிக்கொண்டேன் *cantavi* ; ஆடிக்கொண்டேன் *choreas duxi* &c. Quando autem gerundio unius verbi additur gerundium கொண்டு, à verbo கொள்ளுகிறது, et verbum வருகிறது, significat continuationem actionis quæ à primo gerundio exprimitur. Sic : சொல்லிக்கொண்டுவந்தேன், non est simpliciter, *dixi* ; sed, *sæpe sæpiùs continuavi dicere*. Sic : பிச்சை கொடுத்துக்கொண்டுவருகிறது, non est simpliciter *eleemosinam dare*, sed, *frequenter solere eam dare* &c.

படுகிறது.

129. Ubi de voce passivâ, num. 77, dixi jam, verba fieri passiva, si eorum infinitivo addatur verbum படுகிறது, quod est *pati*. Addo nunc, quod, addito hoc verbo cuicumque nomini, præcipuè quod passionem aliquam animæ vel corporis importet, fit verbum compositum, cum significatione vel passivâ vel saltem neutrâ; in quâ compositione, si nomen desinat per ம் hoc deperditur, et semper duplicatur ப. Sic ex பயம் *metus*, fit பயப்படுகிறது *timere* ; ex அழுக்கு *sordes*, fit அழுக்குப் படுகிறது *sordescere* ; ex அடி *ictus*, fit அடிப்படுகிறது *percuti* ; ex ஒரு *unus-a-um*, fit ஒருப்படுகிறது *ex multis unum fieri* &c. Et hæc omnia habebunt sensum activum, si, loco addendi படுகிறது, addatur ejus activum படுத்துகிறது. Sic ex வெளி *locus apertus*, fit வெளிப்படுகிறது *aperiri*, *manifestari*, et வெளிப்படுத்துகிறது *aperire*, *manifestare*. Sic : ஒருப்படுத்துகிறது *ex pluribus unum facere* ; sic : பயப்படுத்துகிறது *metum incutere* &c. Quæ tamen sunt nomina numeralia, et desinunt per ம், ut எல்லாம், ஆயிரம் &c., non deperdunt ம் ante படுகிறது. Hinc dicitur, படாதவெல்லாம் பட்டேன் *intolerabilia omnia passus sum* ; sic : அடிகளாயிரம் பட்டேன் *mille ictus passus sum* &c. Excipe quoque காயம் *vul-*

nus.; siquidem, licet reverà possit, eliso ம், dici: காயப்பட்டேன் *vulneratus sum,* tamen, cùm hic modus æquivocus sit, an veniat à nomine காயம், an ab infinitivo verbi காய்கிறது *siccari,* ad tollendam æquivocationem, si sit ab hoc verbo, dicitur: காய்ப்பட்டது *siccatum est*; si verò à nomine காயம் dicitur: காயம்பட்டது *vulneratum est* &c. Adverte tamen, quod in his omnibus non intervenit propria compositio ex illis nominibus et verbo படுகிறது, sed hoc unitur nomini in suâ propriâ significatione, quæ est *pati*; unde பயப்படுகிறது est *timorem pati*; அடிப்படுகிறது *pati ictus* &c.

ஒட்டுகிறது.

130. Hoc verbum significat, præter alia, *permittere, sinere*; eo autem utimur cum infinitivo alterius verbi, nullâ factâ mutatione, et tunc reverâ non potest dici verbum compositum. Sic: என்னைப்பிழைக்கவொட்டான் *non sinit me vivere* &c.; et hic modus elegantior est. Invaluit tamen usus, ut, factâ syncope, deperdatur *a* finale à voce infinitivi, et fiat unum verbum compositum cum verbo ஒட்டுகிறது, et dicunt: பிழைக்கொட்டான், போகொட்டான் &c. *non sinit vivere, non sinit abire* &c. Pro quo hoc unum adverte, quod in aliis vocibus omnibus deperditur, ut dixi, *a* finale infinitivi; in voce autem imperativi positivi ஒட்டு, remanente *a* infinitivi, deperditur *o* à voce ஒட்டு; et licet in imperativo quoque negativo dicatur: பிழைக்கொட்டாதே *ne sinas vivere*, dicitur tamen: பிழைக்கட்டு et பிழைக்கட்டும், செய்யட்டு et செய்யட்டும் *sine vivere*, vel *vivat*, *sine facere*, vel *faciat* &c.

அருளுகிறது &c.

131. Verbum அருளுகிறது, præter alia, significat *uti misericordiâ, misericordiosè se habere*; unde, in compositione cum gerundio alterius verbi, benè explicatur per *dignari.* Unde utuntur hâc compositione, quando loquuntur de personis

valde gravibus ; sic : எழுந்தருளினார் *surrexit*, vel *dignatus est surgere*; sic: தந்தருளினார் *dignatus est dare* &c.

Præterea Tamulenses solent addere alia verba gerundiis, ex quâ compositione nihil additur significationis verbo simplici. Addunt autem vel போறது; sic: அதுவந்துபோச்சு; et non significat, illud veniendo abiit, sed simpliciter, *venit* &c. Addunt இடுகிறது vel விடுகிறது; sic : திறந்திட்டேன் vel திறந்துவிட்டேன் *aperui*; † et alia hujusmodi, quæ usus docebit.

Verba imperii.

132. Tamulenses tandem ex quolibet verbo effingunt aliud, quod ஏவல்வினை vocant, ac si dicerent *verbum imperii.* Siquidem hoc modo fiunt verba, quæ important actionem, quæ fit ex imperio vel saltem suasione illius, qui venit in recto. Fiunt autem hoc modo : ex voce futuri பேன் fit பிக்கிறது et ex voce வேன் fit விக்கிறது, et juxta regulas generales conjugantur ; in præterito habent த்தேன், in futuro ப்பேன். Sic v. g. ex அடிப்பேன், *percutiam*, fit அடிப்பிக்கிறேன், அடிப்பித்தேன், அடிப்பிப்பேன் &c. ; et significat, quod ego per me ipsum non percutio quidem, sed mediante alio, qui alium percutit ex meo imperio vel suasione, dicor illum percutere ; unde vertendum : *facio, ut percutiat*; *feci, ut percuteret* &c. Sic ex செய்வேன், *faciam*, fit செய்விக்கிறேன், செய்வித்தேன், செய்விப்பேன், et significat, quod ego quidem non operor, sed imperio et suasione *facio, ut alter operetur*; *feci, ut alter operaretur* &c. Adverte quòd, quæ in futuro habent ante வேன் *u*, mutant hoc in *i*, et habent இவிக்கிறது; sic ex சொல்லுவேன் fit சொல்லிவிக்கிறது, ex மயக்குவே

---

† Aliquoties illa verba addunt aliquam particularem significationem ; sic : கதவைத்திறந்துவிட்டான், plerumque non significabit simpliciter *portam aperuit*, sed *portam aperuit et apertam reliquit.* N. E.

ன் fit மயக்கிவிக்கிறது, ex பண்ணுவேன் fit பண்ணிவிக்கிறது * &c. Quæ tamen ante வேன் habent tantum duas syllabas breves, sine consonanti duplici intermediâ, non mutant *u*: sic ex வருவேன் fit வருவிக்கிறது, ex விடுவேன், விடுவிக்கிறது ex அழுவேன், அழுவிக்கிறது &c. Et hæc de verbis compositis.

§. V.

DE USU INFINITIVI.

133. Voce infinitivi eleganter admodum utuntur Tamulenses; præcipuos autem usus hic tradam. Et I° æquivalet omnino infinitivo Latinorum, *credere*, *amare* &c. Attamen non quoties Latini post verbum utuntur infinitivo, eo semper utuntur Tamulenses; pro quo sit hæc regula: si oratio latina, quæ post verbum habet infinitivum, vertatur sive gallicè, sive lusitanicè, sine voce *que*, sed vertatur vel per simplicem infinitivum, vel per particulas *de* vel *a*, tunc semper tamulicè utimur infinitivo. Sic: *volo facere*, G. *je veux faire*, L. *quero fazer*, T. நான்செய்யவேணும். Sic, *cupio facere*, G. *je desire de faire*, L. *desejo de fazer*, T. செய்யவிரும்புகிறேன். Sic, *incipio facere*, G. *je commence à faire*, L. *principio à fazer*; T. செய்யத்துவக்கிறேன் &c. Si autem infinitivus Lati-

* Iste modus non admittitur nunc, nisi in vulgari plebis idiomate. Sed stilus tantisper elegantior requirit ut secundum regulam generalem dicatur சொல்லுவிக்கிறது, மயக்குவிக்கிறது; பண்ணுவிக்கிறது. N. E.

norum à Gallis vel Lusitanis vertatur per *que*, tunc tamulicè non utimur infinitivo, sed ad modum phrasis gallicæ, & lusitanicæ, loco illius *que*, ponitur என்று, gerundium à verbo என்கிறது, et verbum, quod per infinitivum exprimebatur in phrasi latinâ, venit hìc per tempus et personam, juxtà exigentiam orationis. Sic: *te venisse dixit*, G. *il dit, que tu étois venu*, L. *disse, que tu tinhas vindo*, T. நீவந்தாயென்று சொன்னான் &c. In hoc ultimo sensu hæc lingua eleganter utitur verbali à participiis, v. g. வருகிறது, வந்தது, வருவது quod, sine voce என்று, vel usurpatur in accusativo; sic: நீ வந்ததைச்சொன்னான் &c., vel etiam, quod adhuc elegantiùs est, illi verbali additur infinitivus ஆக; sic: நீவந்ததாகச் சொன்னான் *te venisse dixit.* Sic: அவர்கள்வருவார்களென்று சொன்னான் vel அவர்கள்வருவதைச்சொன்னான் vel elegantiùs, அவர்கள்வருவதாகச்சொன்னான் *dixit illos venturos esse* &c.

134. 2° Qundo verò τὸ *que* apud Lusitanos et Gallos vertitur latinè non per infinitivum, sed per subjuntivum *ut*, tunc tamulicè eleganter utimur infinitivo; sic: *dic, ut veniat*, வரச் சொல்லு &c. Hinc, cùm latinè elegantiùs dicas: *desidero, ut veniat*, quàm, *illum venire*, et melius *necesse est ut veniat* quàm *illum venire* &c., hæ propositiones tamulicè vertuntur per infinitivum: அவன்வரவிரும்புகிறேன், அவன்வரவேண்டியது &c. Unde secundus usus infinitivi est explicare subjunctivum cum *ut*.

135. 3° Eleganter utuntur infinitivo, sicuti Latini per figuram detractionis, quando, sublato verbo *incipio* &c., per congestam infinitivorum seriem, orationem eleganter explent; v. g. *extensæ apparere nubes, undique obscurari cælum, fulgura micare, mugire tonitrua* &c. Sic eleganter dixerim tamulicè: மேகங்களெழுந்துபடர மூடினவானமெங்குமிருள மேகங்களைப்பிளந்தாற்போல மின்னல்கள்விளங்கிமின்ன விடி

களிடித்துமுழங்க நாற்றிசையினுங் காற்றெழும்பி யதிர்ந்துவீசத் திரளாயிடைவிடாமல் மழைபொழிந்துபெய்யப் பெய்தமழைதிரண்டு வெள்ளமோடி யாறுகளுங்குளங்களு நிறைய வுயிர்களெல்லாமகிழ்ந்திவாழ, *ascendentes extendi nubes, coopertum undique obscurari cœlum; fulgura quasi nubes perrumperent micare fulgentia, tonantia mugire tonitrua, ex quatuor mundi partibus exurgens cum concussione perflare ventus, densissima sine intermissione effusa ruere pluvia, ex pluviâ aggeratis aquis, defluentibus torrentibus, stagnaque fluminaque repleri, omnia animantia gaudio exultantia prosperare* &c. Hoc modo sæpissimè etiam in usu familiari eleganter loquuntur Tamulenses.

136. 4°. Aliquando tamulicè utimur infinitivo aliquorum verborum ad modum adverbii. Sic ex ஆகிறது *fieri* fit ஆக *simul*; ex முந்துகிறது *præcedere* fit முந்த *anteà*; sic ex திரும்புகிறது *retrò se vertere*, திரும்ப, திரும்பவும் *iterùm*; ex மீளுகிறது *reverti*, மீளவும் *iterum*; ex மிகுகிறது *abundare*, மிக vel மிகவும் *abundanter, auctim*; ex நிறைகிறது *repleri*, நிறைய *plenè*; ex ஒக்கிறது *convenire*, ஒக்க *simul*, et alia hujusmodi, ex quibus plura inferiùs tradam, incipiendo à num. 168.

137. 5°. Si autem iterato utamur eodem infinitivo ut பேசப்பேச, போகப்போக &c., tunc supponit pro gerundio in *do*, quando hoc importat continuationem et causam; ut, quando dicimus, *fabricando fit faber*; hæc enim propositio significat, quod ex continuatione fabricandi, tanquam ex causâ, aliquis fit faber. Sic tamulicè v. g. பேசப்பேசவெந்தப்பாஷையும்வரும், *loquendo discitur quæcumque lingua*, id est, ex continuatione loquendi, tanquam ex causâ, discitur quælibet lingua. Sic dicunt: எறும்புநடக்கநடக்கக் கல்லுங்குழியாகும், quod juxtà nostrum proverbium verti potest: *formica cavat lapidem, non bis, sed sæpe eundo*. Hinc நாள்ப்போகப்போக est *decursu temporis* &c.

138. 6° Sæpe Tamulenses, addendo voci infinitivi particulam *ó* interrogantis, utuntur infinitivo pro primâ personâ futuri, ad modum vel veniam petentis, vel alteri minantis. Sic அடிக்கவோ est அடிப்பேனே, scilicet vel petendo veniam alium percutiendi, vel minando me percussurum eum, quem alloquor. Vel etiam aliquando æquivalet huic propositioni, *numquid percutiam?* ut explicem, certò nolo percutere, vel non possum percutere &c.; † quo modo sæpe et admodum eleganter utuntur in hâc linguâ voce infinitivi.

139. Tandem, ut appareant usus omnes infinitivi, attingam hìc, quæ superiùs explicavi. Quarè

7° Utuntur infinitivo pro imperativo, num. 69.
8° Pro optativo cum கடவது num. 114.
9° Pro ablativo absoluto, num. 119.
10° Pro gerundio in *di* & *dum*, num. 121.
11° Pro supino in *um*, num. 122.
12° Pro participio futuri in *rus*, num. 123.

ஆக.

140. Particularis hic infinitivus ஆக, à verbo ஆகிறது, præter dictos duodecim usus, communes verbis omnibus, alios admittit. Et 1° exprimit eleganter hoc quod latinè dicimus *sponte*, *ex se ipso*, v. g.: fecit quis statuam equi, quæ intus compositis arte machinis, nullo impellente, ex se ipsâ saltando currit. Possem hoc explicare per ablativum தன்னாலே, qui reverà explicatur *ex se ipso*; elegantiùs tamen dicam: தானாகத்துள்ளியோடும் &c. Sic parvulus agit aliquid suprà ætatem; quæro: *fecitne hoc sponte ex se ipso, an alio dicente?* tamulicè vertam: இதைத்தானாகச்செய்தானோ வேறொருவ

† Iste modus interrogationis inservit etiam pro quâlibet personâ. Sic: நரகத்துக்குப்போகவோ கெட்டவழியிலே நடக்கிறாய், *numquid intendis ire in infernum cùm perversam sequeris viam?* N. E.

ன்சொல்லச்செய்தாரோ &c. Possem quidem dicere தானே செய்தாரோ &c.; attamen தானே æquivoco obvium est, cum significet etiam, quod ille ipse fecerit, et non alius, vel fecerit ex se ipso, nullo alio impellente.

141. 2° Diximus suprà ஆக sumi pro *simul*. In hoc sensu, postquam separatim numeravi plura, (quod tamulicè dicitur: வகைசொல்லுகிறது) si ea in unum coacta velim unico numero dicere, (quod Tamulenses dicunt: தொகைசொல்லுகிறது) tunc utar voce ஆக; v. g. emi quinque boves, tres vaccas, undecim oves et septem capras, *quæ simul coacta, sunt viginti sex capita*; hoc ultimum tamulicè dicam: ஆகத்தலையிருபத்தாறு &c.

142. 3° ஆக significat *ad modum*, *in qualitate*, *tanquam*; sic: ஒட்டோலகமாக வந்தார், *venit ad modum triumphantis*; தூதனாகவந்தான், *venit in qualitate legati*; சூரியனாகவிளங்கியெழுந்தருளினார், *surrexit splendens tanquam sol* &c.

143. 4° Si ஆக uniatur nomini இடம் *locus*, idem est ac *pro*, *loco* alterius, et petit dativum, aliquando genitivum; vel etiam unitur nominativo; sic: அங்கேபோறதுக் கிடமாக விங்கேவந்தான், *loco eò eundi*, *hùc venit*; sic: என்னிடமாக நீப்போ, *abi tu pro me* vel *loco mei*; sic: விலையிடமாகவிருந்துதந்தான், *dedit pro pretio prandium* &c. Sæpesæpius in hoc sensu utuntur simplici infinitivo ஆக, sine இடம், quod adhuc elegantius est; sic: விலையாகவிருந்து தந்தான்; sic: கேடையமாகவிசுவாசத்தைக்கொண்டிருந்தான், *habebat pro scuto fidem* &c.

144. 5° ஆக significat etiam, *ut prosit*, vel *propter*, et petit dativum; sic: உனக்காகச்செய்வேன், *faciam ut tibi prosit*, *propter te*. Hinc apparet, quam malè aliqui dicant, v. g. பாவங்களுக்காகவழு, cum dicendum sit: பாவங்களாலழு. Verbum autem ஆகிறது in quocumque tempore admittit hanc significationem; sic: இந்தவியாதிக்கிதாகுமோ, *huic infirmitati proderitne hoc?*

கொள்ள.

145. Infinitivus quoque கொள்ள, à verbo கொள்ளுகிறது *accipere*, præter communes specialem usum habet: additus siquidem infinitivo alterius verbi, importat causam, et eleganter sumitur pro *quia*, *quatenus*. Sic: பாவியாய் நடக்கக் கொள்ள அவலமாய்க் கெடுவான், *quia male vivit, male peribit*; sic: காலமே யவன்வந்ததாகக் கொள்ள *quia summo mane venit* &c., sic: நாளைவருவதாகக் கொள்ள *quia cras veniet* &c. Unde, ut ex allatis exemplis apparet, pro diversitate temporum, eleganter utimur participiorum verbalibus cujuscumque temporis cum infinitivo ஆக, cui additur hic alius infinitivus கொள்ள. Quæ omnia per ablativum causæ poteram quidem explicare, dicendo: நடக்கிறதினாலே, வந்ததினாலே, வருவதினாலே &c, sed uti hoc infinitivo, modo nunc dicto, longè elegantiùs est.

146. Tandem ad complementum eorum, quæ hìc de syntaxi verborum tradidi, addam aliquid, quoad usum et significationem aliquorum verborum.

வாங்கிறது-கொடுக்கிறது.

Et 1°. hæc duo verba வாங்கிறது et கொடுக்கிறது, *accipere* et *dare*, inter se talem respectum habent, ut primo non possim uti, nisi accipiatur aliquid ab eo, qui illud manibus dare possit; nec hoc secundo uti possim, nisi dando illi, qui manibus possit accipere. Sic, si velim dicere: *accipe pecuniam, quæ est in illâ arcâ*, non possum uti verbo வாங்கிறது, cum non debeas eam accipere è manibus alterius; sed uti debeo verbo எடுக்கிறது *assumere*, *elevare*; sic: அந்தப்பெட்டியிலிருக்கும்பணங்களை யெடு &c. Si autem dicam: *ibit, ut accipiat illud à Petro*; tunc bene utar verbo வாங்கிறது, cum illud è manibus Petri accipiendum sit: ராயன்கிட்ட vel ராயனகையிலே யதைவாங்கப்போவான் &c. Sic, ut dicam: *da herbam equo*, cum equus manus non habeat, quibus herbam

accipiat, non possum uti verbo கொடுக்கிறது, sed utar verbo போடுகிறது *projicere*; sic: குதிரைக்குப் புல்லுப் போடு *projice herbam equo*. Bene autem dicam: செட்டிக்குப் பணங் கொடு *da pecuniam mercatori*, cum hic manus habeat, quibus illam accipiat &c.

தருகிறது - கொடுக்கிறது = வருகிறது - செல்லுகிறது.

2°. தருகிறது et கொடுக்கிறது utrumque significat *dare*. Sic, வருகிறது et செல்லுகிறது utrumque significat *venire, pervenire*, licet hoc ultimum alia quoque significet. Hæc tamen quatuor verba usu inter se differunt; omnia indiscriminatim inserviunt cum respectu ad tertiam personam, v. g.: அவனுக்குப் பணங்களைத் தந்தேன் vel கொடுத்தேன், *dedi illi pecuniam*; sic: பணமவனுக்குவந்தது vel சென்றது *venit illi pecunia*. At cum respectu ad primam vel secundam personam, docet Tamulensium Grammatica, non posse nos uti verbis கொடுக்கிறது et செல்லுகிறது, sed debere uti verbo தருகிறது vel வருகிறது. Sic barbarum est dicere: எனக்கு vel உனக்குப் பணங்களைக் கொடுத்தான், sive பணமெனக்கு vel உனக்குச் சென்றது; sed dicendum est: எனக்கு vel உனக்குப் பணங்களைத் தந்தான் *dedit mihi* vel *tibi pecunias*. Sic dicendum: பணமெனக்கு vel உனக்குவந்தது *venit mihi* vel *tibi pecunia* &c. Præterea eadem Grammatica docet, has tres voces ஈ, தா, கொடு; quæ omnes correspondent huic *da*, ita inter se differre, ut ஈ sit vox rogantis superiorem, தா sit vox petentis ab æquali, கொடு sit vox imperantis inferiori. Scio vulgò non bene hoc discrimen servari, sed quod à peritis præcipitur, non censui prætermittendum.

§. VI.

De aliquot Tamulicæ linguæ Particulis.

147. Particulas இடைச்சொல் vocant Tamulenses, ac si dicerent, *vox intermedia orationi.* Cum autem in quolibet idiomate particulæ, ut gemmas aurum, orationem uniant et ornent, nonnulla hìc de particulis et aliis vocibus, quibus ad instar particularum utuntur Tamulenses, tradere statui. Quarum prima sit

உம்.

Hæc autem particula 1°. æquivalet conjunctioni *et*; additur autem vel singulis, vel nulli ex his, quæ numerantur, v. g.: இவனுமவனும்வந்தார்கள், et non இவனவனும்வந்தார்கள். Quando verò உம் est cum negatione sequenti, sumitur pro *nec*, ut infrà dicemus, et tunc benè, numeratis, sine ullâ conjunctione, pluribus, in fine additur semel உம்; v. g.: வெயில் குளிர் காற்று மழை பசி தாகமு மஞ்சாதிருந்தான், ac si dicerem: *solem, frigus, ventum, pluviam, famem, sitim, nec hujusmodi calamitates timebat ille* &c.

2°. Quando distinguo numerum à re numeratâ, et non dico, v. g. *duo boves*, sed *hi duo sunt boves*, addendum est உம்; sic: இதுகளிரண்டுமெருது, et non இரண்டெருது; hoc enim est, *duo boves*.

3°. Quando numerus, qui exprimitur, est completus, addendum est உம்; v. g. si dicam: *dolet mihi unus oculus*; hic non est numerus perfectus cum duos oculos habeam; hinc non addito உம், dicam: எனக்கொருகண்ணோகுது. Si autem

uterque doleat, addendum est உம்; sic: எனக்கிரண்டுகண்ணும் vel கண்ணிரண்டும்நோகுது; et, si hìc non adderem உம், videretur supponi, me tertium adhuc habere oculum. Sic si dicam: இந்தவிரண்டுமாடென்னுது, *hi duo boves mei sunt*; cum non addiderim உம், intelligitur adhuc plures ibi esse boves; quod si hi duo tantum, qui mei sunt, ibi essent, addito உம், dicendum erat: இந்தவிரண்டுமாடுமெனது &c.

4° உம் sæpè idem est, ac apud Latinos *quoque* sive *vel*, quandò sumitur prò *etiam*; sic: நீயுமென்மகனே, *tu quoque fili mi.* Hinc, si voci ஒன்று, quod est *unum*, addas உம், et sequatur negatio, idem est ac *nihil*; sic: ஒன்றுஞ்செய்யேன் *nihil faciam*; est enim ac si dicerem: *non faciam vel unum quid*; sic: தண்ணீருங்கொடான் *vel aquam non dabit* &c.

5° Hinc உம் cum negatione sequenti, æquivalet nostro *nec*; sic: நானுஞ்செய்யேன் *nec ego faciam*; sic: நன்றுமல்லத்தீதுமல்ல *nec bonum, nec malum.*

6° Si addas உம் vocibus interrogationis, importat sensum universalem; sic: எங்கு *ubi*? எங்கும் *ubique*; யார் *quis*? யாரும் *omnes*; எப்படி *quomodò*? எப்படியும் *quomodocumque*; எப்போது *quando*? எப்போதும் *semper* &c. Idem fit, si eisdem vocibus dubitationis addas vocem subjunctivi *etsi*, *quamvis*, de quo num. 118; sic: அவனெங்கேபோனாலும், *quocumque ierit*; எப்படிசெய்தாலும் *quomodocumque fecerit* &c.

ஓ.

148. Hæc secunda particula, quæ longa est, 1° est vox interrogantis, et in oratione additur voci, per quam exprimitur id, de quo dubitando interrogamus; v. g. dubito, an dederit quis mihi pecuniam, dicam: நீயெனக்குப்பணந்தந்தாயோ. Si autem, certus de traditione pecuniæ, dubitem an fuerint decem nummi, necne, tunc ஓ non debet addi verbo தந்தாய், cùm de hoc non dubitem, sed addi voci nummorum, de

quibus dubito, quot sint: நீயெனக்குப்பத்துப்பணமோதந்தாய். Si verò, certus de traditione et numero pecuniæ, dubitem tantummodò, dederitne mihi, an alteri; addam ஓ voci *mihi*: நீயெனக்கோ பத்துப்பணந்தந்தாய். Tandem, si certus quoque sim, me accepisse talem pecuniam, dubitem autem, à quo acceperim, ஓ additur voci *tu*: நீயோவெனக்குப்பத்துப்பணந்தந்தாய் &c. Sic etiam latinè dicimus: *tu mihi pecuniam dedistine?* vel, *tu mihi decemne nummos dedisti?* vel, *tu mihine decem nummos dedisti?* vel tandem, *tune dedisti mihi decem nummos?* quæ sanè inter se satis differunt.

2º Si particulæ ஓ addas என்றால் vel என்னில் (quæ utraque vox est subjunctivus *si*, à verbo என்கிறது *dicere*) sic, v. g. அவனோவென்றால் vel அவனோவென்னில், est *si dicas* (*aveno*) *ille quid*, id est, si interroges de illo, ille quid fecit? quid dixit? &c. Unde hæc phrasis correspondet voci latinæ *at*, *verò*, *autem*, et vertam *at ille*, vel *ille verò*, vel *ille autem* &c.

3º Si addas ஓ voci ஆல் subjunctivi *si*, necessitatem aliquam moralem explicat illius medii ad illum finem, et idem est ac, *non aliter quam*. Verbi gratiâ, cum quis, relictis omnibus, si præcepta servaverit, benè possit salvus esse, huic propositioni, *si, relictis omnibus, Christum sequutus fueris salvus fies*, non possum addere ஓ et dicere, எல்லாத்தையுந்துறந்து சேசுநாதரைப் பின்சென்றாலோ கரையேறுவாய். Cùm autem observare divina præcepta, sit necessarium ad salutem, bene addam ஓ et dicam: தேவகற்பனையின்படியேநடந்தாலோ கரையேறுவாய்; in quâ propositione includitur hæc alia: si non observaveris, non poteris salvus esse; unde bene vertitur: *non aliter, quam observando divina præcepta, salvus fies.* Sic, அவன்வந்தாலோ செயமாகும் *non aliter, quàm illo veniente, victoria constabit* &c. In hoc sensu, et hoc eodem modo utuntur vocibus அன்றோ, அல்லோ, அல்லவோ quæ voces idem sonant ac *nonne?*

4º Sæpe utuntur ஓ pro negatione, ut aliquando et nos utimur modo interrogandi, dum sanè responsum non expectamus, sed intendimus negare emphaticè; sic: நானோ சொன்னேன் *numquid ego dixi?* id est, *non dixi.*

5º Aliquando utuntur ஓ pro conjunctione *et*, ubi augmentum et hyperbolem explicare intendunt. Sic narrans quis pompam festi, dicet: அதிலேகூடின மனுஷரோ, வந்தகுதிரைகளோ யானைகளோ, கோவிலிலேவிழுந்தகாணிக்கைகளோ, விரித்தபட்டுக்களோ, வைத்தவுடைமைகளோ, குவித்தமலர்களோ, செய்த சிறப்புக்களோ விதெல்லாமெவராலுஞ்சொல்லத்தகுந்தன்மையல்ல, *ad hoc quot fuerunt homines qui convenerint, quot equi, quot elephantes, quot donaria projecta in templo, quot extensi bombycini panni, quot posita pretiosa ornamenta, quot accumulati flores, quanta adhibita magnificentia, id omne non est a quolibet dictu possibile* &c.

6º Si post ஓ addas vocem, quæ æquivaleat verbo *nescire* vel *dubitare*; tunc ஓ idem est ac *an, utrum*; sic: வருவானோ தெரியாது *an venturus sit, nescio*; அவனோசந்தேகம் *dubium est, an sit ille*; செத்தானோவறியேன் *utrum mortuus sit, nescio*; et tunc non additur என்று, ut patet in allatis exemplis. Si autem sequatur verbum, quod significet aliud quàm *nescire* vel *dubitare*, utimur in eodem sensu hâc eâdem phrasi, addendum tamen est என்று; sic: வந்தானோவென்றுகேள், *quære, an ille jam venerit*; அவனோவென்றுசொல்லு, *dic, utrum sit ille* &c.

7º Tamulenses, ut diximus, præter ஓ habent voces, quæ ex se sunt interrogativæ, v. g. ஆர் *quis?* எப்படி *quomodo?* எங்கே *ubi?* &c. Si autem, interrogationi interrogationem addendo, his vocibus addas ஓ, jam non sunt voces interrogantis, sed ignorantis; sic: ஆரோ, *nescio quis sit*, அவனெங்கேயோ, *nescio, ubi ille sit* &c. Potest quidem addi அறியேன், *nescio*; attamen, etiamsi non addatur, satis apertè subintelli-

gitur ; sic : ஆரோவொருவன்வந்தான் , *venit quidam , nescio quis sit.*

8°. Tandem ஓ aliquando potest poni in principio orationis, et tunc melius duplicatur, ஓஓ ; et sic exprimit admirationem cum gaudio , vel admodum irridentis ; v. g. video plorantem , quæro causam , et ipse nugas narrat, ex quibus ineptè plorat; dicam : ஓஓ இதுக்கோவழுகிறாய் , *oh ! ex hoc ploras ?*

ஏ.

149. Hæc particula ஏ quæ longa est , in fine nullius vocabuli per se invenitur in linguâ tamulicâ ; sed semper est addita , et ad libitum ubicumque addi vel auferri potest.

Et 1° utuntur hâc particulâ ad exprimendam certitudinem quamdam ac vim , quæ explicari vix potest. Additur autem voci , in quâ vim facere intendimus , eo ferè modo , quo diximus addendam particulam ஓ voci , per quam exprimitur id , de quo dubitamus ; sic : நீ யெனக்கிதைச்சொன்னாயே; vim facio in actu dicendi ac si dicerem : *dixisti quidem hoc mihi ;* நீ யெனக்கிதையே சொன்னாய் , *tu hoc ipsum dixisti mihi;* நீ யெனக்கேயிதைச்சொன்னாய் , *mihi ipsi hoc dixisti;* நீயே யெனக்கிதைச்சொன்னாய் *tu ipse mihi hoc dixisti* &c.

2°. Utuntur hâc particulâ ad discernendum signatè unum è multis. Plura v. g. pendent ab arbore poma; peto unum ; quod nollem , afferunt ; illo rejecto , aliud digito ostendens , dico : இதேயறுத்துத்தா , *hoc ipso decerpto , da ?* quod non possem dicere , si unum tantum esset.

3°. Eleganter additur ஏ cuilibet voci gementis ; sic : ஐயோகெட்டேனே; என்மகனிறந்தோவிறந்துபட்டானே; உயிராதாரவாயிநின்ற வொருபிள்ளை யிழந்தேனே , *heu perii ! heu mihi , filius meus mortuus est ! unicum filium, vitæ meæ subsidium , perdidi !*

4°. Aliquando hæc particula nihil addit voci, cui adjungitur, ut quando additur ablativis, sicut suo loco dixi: முகத்திலே ,

முகத்திலே, முகத்திலேட &c. Quarè hujus linguæ periti ferè nunquam his ablativis addunt *é*, saltem in suis libris.

ஐயோ, அன்றே, என, ஆக்கும்.

150. 1° ஐயோ vel ஐயையோ vel அந்தோ interjectiones sunt dolentis et compatientis, quæ per se solæ usurpantur, nec ullum casum petunt. ஆ quoque, præcipuè hoc modo duplicatum ஆஅ, est compatientis; sic: ஆஅசெத்தான் *ah! mortuus est* &c.

2° அன்றே vel அல்லோ vel அல்லவோ idem sonant ac *nonne?* இவனல்லோசொன்னான் *nonne hic ipse dixit*? Hæ autem particulæ adduntur voci, in quâ vim facere intendimus, uti diximus de ஓ.

3° ஏன் *én*, idem est ac *cur*? Potest anteponi vel postponi verbo cum hoc discrimine: si anteponatur, verbum usurpatur personâ, numero et tempore, juxtà exigentiam orationis; sic: ஏன்வந்தாய் *cur venisti*? ஏன்வருகிறாள் *quarè illa venit*? ஏன் வருவீர்கள் *cur venietis*? Si autem hæc particula postponatur, pro quâcumque personâ, numero, genere et tempore usurpatur vox tertiæ personæ masculini temporis futuri; v. g. வருவான், இருப்பான் &c. Sic: நான், நீய், அவர்கள், அது &c. வருவானேன், போவானேன், id est, *mihi-tibi-illis-illi&c.. quæ causa veniendi* &c. Hinc hæc phrasis, அதேனென்றால் propriè est *si quæras, cur illud*? et explicatur per *quia*. Est alia huic similis, அதேதெனறால், est *si quæras, quid illud*? et explicatur per *scilicet*. Sic: நான்சொன்னதைச்செய்யாதே யதேதெனறாற் செய்வாயாகிற் சாவதேநிச்சயம், *ne facias, quod dixi, quia si feceris, certo morieris*. Sic: நான்சொன்னதைச்செய்யாதே யதேதெனறாற் பாவிகளைச்சேராதே, *ne facias, quod dixi, scilicet, ne associeris peccatoribus*. Dici quoque potest: அதேனெனில் et அதேதெனில்; et idem significant.

4° ஆக்கும். Vox est hæc, quæ, si postponatur orationi, æquivalet voci *fortasse*; sic: திருடவந்தானாக்கும், *fortasse ve-*

nit, ut furaretur; அவனல்லவனாக்கும் *fortasse ille bonus est* &c. Si autem hæc vox interponatur orationi, dubium omne expellit, et emphaticè affirmans, æquivalet voci *certè*, *sanè*, *quidem*; sic: புண்ணியங்களைச்செய்தாலாக்குமீடேறுவாய், *certè si tu virtutes exercueris, et non aliter, salvus fies*: திருடவாக்கும் வந்தான் *venit quidem, ut furaretur*; இவனாக்குநல்லவன் *hic sanè bonus est* &c.

முன், பின், முந்தி &c.

151. Hæ voces முன், பின், non præpositiones, ut aliqui dicunt, sed nomina sunt, quæ declinantur; et usurpantur præcipuè tres casus, முன்னுக்கு, முன்னை, முன்னால், பின்னுக்கு, பின்னை, பின்னால். Ex his முன் idem sonat ac *ante* vel *antequam*; sic aliæ voces ex hâc derivatæ, முன்னே, முன்னையும்; முன்பு, முன்னர். E contra பின் idem sonat ac *post* vel *postquam*; sic et aliæ voces ex hâc derivatæ, பின்னே, பின்னை, பின்னையும், பின்பு, பின்னர், பிறகு, பிற்பாடு.

1°. Hæ voces omnes, si postponantur nomini, petunt genitivum vel dativum; sic: அதின்முன், அதுக்குமுன் *ante illud*; அதின்பின், அதுக்குப்பின் *post illud* &c. Si autem hæ voces uniantur verbo, *primæ* uniuntur participio futuri: நான்சொல்லுமுன்னே *antequam dicam* vel *dicerem* &c.; *secundæ* uniuntur participio præteriti; நீயிதைச்செய்தபின், *postquam hoc fecisti*, vel *jam feceris* &c. Et e contra usurpari non possunt, nec potest dici வந்தமுன், nec வரும்பின் &c. Omnes autem indiscriminatim possunt uniri verbali à participiis præteriti vel futuri, quod usurpatur tunc vel in dativo, vel in genitivo; sic: நீய்வந்ததின் vel வந்ததுக்குமுன், பின், *antequam venires*, sive *postquam venisti* vel *jam veneris*; sic: நீய்வருவதின் vel வருவதுக்கு, vel melius வருவதற்குமுன், பின், *antequam venias*, vel *postquam veneris* &c. Ex his முன் cum suis derivatis unitur quoque, et multo elegantiùs, participio negativo, ablato த *da*; sic: நீயிதைச்செய்யாமுன்னே

இங்கேவா *antequam hoc facias, veni hùc.* Potest etiam uniri dativo verbalis a participio negativo : நீயிதைச்செய்யாதது க்குமுன்னே *antequam hoc facias* &c.

2° Si hæ voces usurpentur absolutè sine casu, vel in principio orationis, முன்னே, முன்னாலே &c. idem sonant ac *antea*; பின்னை, பின்னாலே &c. idem sonant ac *postea*, vel etiam *prætereà*; sic : பின்னையென்ன *prætereà quid*? sic: நீமுன்னே vel முன்னாலேசெய்ததைச்சொல்லு *dic quod antea fecisti.*

3° Utuntur quoque pro முன் vel gerundio முந்தி vel infinitivo முந்த; utrumque est à verbo முந்துகிறது *præcedere.* Usurpantur, ut முன்; genitivum tamen non admittunt; sed cum dativo dicitur: அதுக்குமுந்தி vel அதுக்குமுந்த, et bene explicatur per *ante illud.* Si autem usurpentur absolute vel in principio orationis, idem sunt ac *primò*, vel *priùs*: முந்தி vel முந்தவிதைச்சொல்லு *dic primò* vel *priùs hoc* &c.; et tunc sæpe iterantur: முந்திமுந்தி vel முந்தமுந்த &c. *præcipuè.*

படி.

152. Hæc vox nomen est, quod præter alia *modum* significat, et bene declinatur per omnes casus: படியின், படிக்கு, படியை, படியில், படியால், படியோடே

Et 1° eo sæpe utuntur in recto absolutè pro obliquis, et loco dicendi v. g. படியிலே, dicunt, படி, vel addito ே, படியே, et uniunt illud cuilibet participio pro quâlibet personâ; sic: நான், நீ &c., செய்கிறபடி, செய்தபடி, செய்யும்படி, et propriè est *modo, quo ego, tu... facio, facis, feci, fecisti, faciam, facies* &c. et bene explicatur per *sicuti* &c. Et hìc elegantiùs, ut sæpè dixi, utuntur participio futuri pro præsenti.

2° Si படி veniat in dativo, importat finem et bene explicatur per *ut*; sic: நான்செய்யும்படிக்கு *ut faciam* &c.

3° Si veniat in ablativo causæ ஆல் importat causam, et explicatur per *quia*; sic: நீய்செய்தபடியினாலே *quia fecisti* &c. Hoc modo sæpe unitur participio ஆன, a verbo ஆகிறது, et fit ஆனபடியினாலே *quia hoc est*, *cùm hoc sit*; et sic usurpatur absolutè et in principio orationis, et bene explicatur per *quarè*, *quapropter*, *propterea*.

4° Tandem ex hoc nomine படி sunt illæ voces, quas sæpe retuli: இப்படி *hoc modo*, அப்படி *eo modo*, எப்படி *quo modo?* எப்படியும் *quocumque modo*, இப்படிக்கொத்த *hujusmodi* &c.

உள்.

153. Hæc vox quoque nomen est, quod declinatur, உள்ளின், உள்ளுக்கு &c., et significat *partem interiorem*; sic: உள்ளுக்குமருந்துதந்தான் *dedit medicinam intùs sumendam* per modum cibi vel potus; sic: உன்னுள்ளும் புறமு மாண்டவ ரறிவார் *Deus scit*, *quæ tibi sunt intus et extrà*.

1° Utuntur autem hâc voce quoque absolutè in recto pro obliquis, et sæpe addunt *é* உள்ளே. Et, si usurpetur cum genitivo vel dativo, cui semper postponitur, æquivalet præpositionibus *inter* vel *intrà*; sic: வீட்டினுள்ளே *intra domum*; பெட்டிக்குள்ளே *intra arcam*; அவர்களுக்குள்ளே *inter illos* &c.

2° Potest absolutè usurpari in principio orationis, et tunc idem est ac *intùs*; sic: உள்ளேயொன்றுமில்லை *intùs nihil est* &c.

3° Hoc nomen உள் unitur verbo படுகிறது vel ஆகிறது Sic, உள்ப்படுகிறது, vel, quod idem est, உட்படுகிறது et உள்ளாகிறது, et tunc proprie significat *fieri intus*, id est *ingredi*; sic: கோட்டையுட்பட்டான் vel கோட்டையினுள்ளானான் *ingressus est arcem*. Hinc metaphoricè est *assentiri alicui*, vel *ei associari*; sic: எனக்குட்பட்டான் vel எனக்குள்ளானான் *assensus est mihi*, vel *associatus est mihi*, *sumpsit partes*

meas &c. Si autem uniatur verbo படுத்துகிறது vel ஆக்கிறது habet sensum activum, *facere, ut quis assentiatur* &c.

அப்புறம், அப்பால் &c.

154 1° Nomina புறம் et பால் præter alia significant *partem*; hinc, இப்புறம், இப்பால் *hæc pars*, அப்புறம், அப்பால் *illa pars*; possunt declinari et dici, v. g. இப்புறத்திலே, இப்பாலிலே &c. Plerumque usurpantur indeclinabiliter cum dativo; et tunc இப்புறம், இப்பால் æquivalent voci *citrà*; அப்புறம், அப்பால் voci *ultrà*; sic: ஆற்றுக்கிப்புறம் vel இப்பால் est *citra flumen*; ஆற்றுக்கப்புறம் vel அப்பால் *ultra flumen* &c. Aliquando usurpantur absolutè in principio orationis, et tunc explicantur benè per *citeriùs, ulteriùs*; sic: அப்புறஞ்சொல்லு *dic ulteriùs*, இப்புறம்வா *veni citeriùs*, அப்பாலேபோ *abi ulteriùs*, இப்பாலேவை *pone citeriùs* &c.

2° Vox புறம் significat quoque expressè *partem exteriorem* et opponitur voci உள் quæ est *pars interior*, unde dicitur உள்ளும்புறமும் *et pars interior et pars exterior* &c. Hinc hoc nomen, si usurpetur in ablativo இல், புறத்திலே vel admodum adjectivi, புறத்து, significat *extrà, foris*, et vel usurpatur absolutè vel cum dativo; sic: புறத்திலேயிதைச்சொல்லாதே *ne dicas hoc foris*; sic: புறத்தாவலாதிகளை யிங்கே சொல்லாதே *ne dicas hi scandala, quæ sunt foris*; sic: வீட்டுக்குப்புறத்திலேபோ *abi extra domum*, &c. Hinc est nomen appellativum, புறத்தியான், புறத்தியாள் *externus, externa*, et sumitur plerumque pro *non consanguineis*.

மேல், கீழ்.

155. Nomen மேல் etiamsi possit, ferè nunquam declinatur, sed simpliciter usurpatur, vel cum *é* addito, மேலே, et semper construitur cum dativo vel genitivo.

1° Propriè autem significat *partem superiorem*; sicuti கீழ் vel கீழ *partem inferiorem*; hinc illud *suprà*, hoc *infrà* significat; sic: இதுக்குமேலொன்றுமில்லை *supra hoc nihil est*;

அறத்தின்மேல்நன்மையில்லை *nullum bonum est suprà virtutem* &c; sic: பாவிகளின்கிழ்ஞனில்லை *infrà peccatores vilis homo non est.*

2°. மேல் significat *super*, et tunc semper conjungitur genitivo dependentiæ, vel etiam nomini substantivo, adjectivo modo sumpto; et cum sæpe vox nominativi inserviat ad modum adjectivi, ut diximus num. 91, sæpe unitur voci nominativi; sic: என்தலைமேற்கொண்டேன் *opposui super caput meum*; sic: வீட்டுமேலேறினான் *ascendit super tectum domûs*, vel வீட்டின்மேலே &c; sic: அதின்மேலே இதை வை *pone hoc super illud.* In hoc sensu quoque huic opponitur கீழ், et est *sub*; unitur autem genitivo, vel dativo: sic இதின்கீழ் vel இதுக்குக்கீழ் *sub hoc.*

3°. மேல் unitur eleganter verbali a participiis, quod venit in dativo, et elegantiùs in genitivo; et tunc மேல் significat, *plus quàm*, *amplius quàm*: sic நான் சொன்னதின்மேலே செய்தான் *plus fecit*, *quàm dixeram* &c. In hoc sensu, huic opponitur *minùs quàm*, et ad explicandum hoc utuntur infinitivo குறைய a verbo குறைகிறது *deficere*, *minui*, et usurpatur, ut diximus num. 136, absolutè ad modum adverbii, petitque dativum; sic: வேலைசெய்ததுக்குக் குறையவாங்கினான் *accepit minùs quàm laboraverat*; sic என்னாசைக்குக்குறையத்தந்தான் *dedit mihi minùs quàm desiderabam* &c.

Hinc 4°. iteratâ voce மேல் et ex unione litteræ ல் cum ம, illâ in ன் mutatâ, fit மென்மேல் vel மென்மேலும் et proprie significat *magis ac magis*; sic: நாளுக்குநாள் மென்மேலும்மடையனானான் *in dies magis ac magis stupidus factus est.*

5°. Tandem மேல் idem est ac *postquàm*, et tunc usurpatur cum genitivo vel dativo; sic: அதுக்குமேலே இதைச்செய் *post illud fac hoc*; நீவந்ததின்மேலேசொல்வேன் *dicam postquàm veneris* &c.

மாத்திரம், அளவு, தனை

156. Distingunt Tamulenses quatuor genera mensuræ; primi generis sunt, quæ metimur numero, ut nummi; secundi generis, quæ metimur pondere, ut aurum; tertii generis, quæ metimur mensurâ, v. g. modio, ut grana; quarti generis, quæ metimur extensione, v. g. palmo, ulnâ, ut longitudo, latitudo, altitudo et profunditas.

1° Pro quolibet autem genere mensuræ utuntur voce மாத்திரம்; sic: 1° இப்பணமெம்மாத்திரம் *quot sunt hi nummi?* 2° இப்பொன்னெம்மாத்திரம் *cujus ponderis est hoc aurum?* 3° இத்தானியமெம்மாத்திரம் *quantum est hoc granum?* 4° நீளமெம்மாத்திரம் *quanta longitudo?* அகலமெம்மாத்திரம் *quanta latitudo?* உயரமெம்மாத்திரம் *quanta altitudo?* ஆழமெம்மாத்திரம் *quanta profunditas?* Præterea utuntur voce அளவு, quæ, excepto numero, inservit aliis mensuris; sic: இப்பொன்னெவ்வளவு? இத்தானியமெவ்வளவு? நீளமெவ்வளவு? &c. Tandem utuntur voce தனை quæ tamen propriè non inservit nisi pro iis, quæ numerantur; sic: v. g. பணமெத்தனை *quot nummi?* வருஷமெத்தனை *quot anni?*

2° Ex tribus supradictis vocibus, தனை nunquam in linguâ vulgari usurpatur simpliciter sine addito; sed vel unitur litteris இ, அ, எ, loco pronominum, sicut dictum est num. 50; sic: இத்தனை *tantum ut hoc*, அத்தனை *tantum ut illud*, எத்தனை *quantum?* vel unitur participio futuri, mutando உம் in அம் et addendo voci தனை conjunctionem உம், et tunc idem est ac *usque dum*; sic: * இருக்கந்தனையும் *usquedum sit* vel *erit* &c.

3° Vox அளவு usurpari potest per se, et est *mensura*;

---

* Multi linguæ etiam periti volunt ut sine mutatione dicatur இருக்குந்தனையும் &c.

vel unitur supradictis litteris இ, அ, எ, addendo juxta regulam ibi traditam, duplicem வ; sic: இவ்வளவு *tantum ut hoc*; அவ்வளவு *tantum ut illud*, எவ்வளவு *quantùm* vel *quanta mensura*? Vel unitur participio futuri, sive verbalibus trium participiorum, addendo உம் voci அளவு, et tunc idem est ac *usque dum*; sic dicitur: நீ யிதைச்செய்யுமளவும் vel செய்கிற தளவும், செய்ததளவும், செய்வதளவும் *usque dum tu id facias*, vel *usque dum tu id facis*, *feceris*, *facies* &c. Si autem usurpetur quidem hoc modo அளவு, sed, loco addendi உம், illi addatur infinitivus ஆக, propriè significat *ad mensuram*, *juxtà*; sic v. g. நீய்செய்ததளவாகப்பலன்வரும் *juxta id quod feceris, præmium veniet*. Hoc autem modo unitur quoque nominibus in dativo; sic: என்னுசைக்களவாகத் தந்தான் *dedit juxta desiderium meum*, *ad mensuram desiderii mei* &c.

4° Tandem மாத்திரம் est nomen, quod significat *quantitatem*; aliquoties reddi potest per *solus*, *a*, *um*, et semper postponitur alii nomini; sic: நான்மாத்திரம் வந்தேன் *ego solus veni*. Benè explicatur aliquando per adverbium *solùm*, *tantùm*: இதைமாத்திரஞ்சொல்லு *dic hoc tantùm* &c. Præterea unitur supradictis litteris, இ, அ, எ: இம்மாத்திரம், அம்மாத்திரம், எம்மாத்திரம், *tantùm ut hoc*, *ut illud*; *quantum*? Tandem unitur participiis, et tunc idem est, ac si diceres *statim ac*; et tunc meliùs usurpatur in ablativo இல்; sic: நீசெய்கிறமாத்திரத்திலே, செய்தமாத்திரத்திலே, செய்யுமாத்திரத்திலே *statim ac facis*, *fecisti*, *facies* &c.

வரைக்கும், மட்டும்.

157. 1° Nomen வரை est *terminus*, quo nomine in linguâ vulgari utuntur tantummodò in ablativo et significat *per*, *intrà*; sic: ஒருமாதவரையில் *intrà unum mensem*; vel illo utuntur in dativo cum conjunctione உம் et fit வரைக்கும் et idem est ac *usque*, *tenus*; sic: இந்நாள்வரைக்கும் *usque ad hanc diem*; இத்தறைவரைக்கும் *usque modo*; கழுத்துவரைக்கும் *collo tenùs* &c.

2º Nomen மட்டு est quoque *terminus*, et in hâc significatione usurpatur per se in quolibet casu; sic: மட்டில்லாதவன் *interminatus, infinitus*, மட்டோடிரு *sta intra terminum* &c. Si autem cum conjunctione உம் addatur nomini alicui; hoc, quoque significat *usque*, *tenus*; sic: இந்நாள்மட்டும் *usque modo* &c. Elegantius unitur dativo, அந்தவூருக்குமட்டும் *usque ad illud oppidum* &c. Dicitur quoque, இம்மட்டு, அம்மட்டு, எம்மட்டு *tantùm ut hoc, ut illud; quantum?* vel *usque hùc, usque illùc; usquequò?*

அதிகம்.

158. Hoc nomen correspondet voci *magis*. Hoc nomine plerumque utuntur indeclinabliter, et cum dativo; அதுக்கிதுவேயதிகம் *magis est hoc quam illud.* Hinc si velim dicere, *quò magis, eò magis*, addendæ sunt huic nomini particulæ, quæ significant *tantùm*, *quantùm*, de quibus num. 156, addendo semper ஓ in fine primæ partis orationis; sic: *quo magis ille crevit eò magis stupidus factus est*, dicam: எவ்வளவதிகம் வளர்ந்தானோ வவ்வளவதிக மடையனானான்; sic எம்மாத்திரம் பிட்சையதிகந்தந்தாயோ வம்மாத்திரமதிக முன்செல்வம்வளரும், *quò magis eleemosynas dabis* vel *dederis*, *eo magis felix eris* &c.

பார்க்க, காட்டிலும்.

159. Ad explicandum autem comparativum, diximus jam num. 96, uti ablativo இல் cui elegantius additur உம்; sic: அதிலு மிது நல்லது *hoc illo melius*; vel uti dativo, ut diximus num. 93; sic: அதுக்கிது நல்லது *hoc illo melius* &c. Utuntur quoque pro comparativo his vocibus: பார்க்க, பார்க்கில், a verbo பார்க்கிறது *aspicere*, quæ semper petunt accusativum. Prima vox, cùm sit infinitivus, hìc sumitur pro ablativo absoluto, juxta regulam, num. 120, traditam; hinc: அறத்தைப்பார்க்க நன்மையில்லை est *virtutem aspicientibus*

aliud bonum non est, id est, *virtute majus bonum non est.* பார்க்கில் est subjunctivus *si*, juxta regulam, de quâ num. 115; unde அறத்தைப்பார்க்கில் &c. est *si aspicias virtutem*, id est, *in comparatione virtutis* &c. In hoc sensu utuntur quoque voce காட்டிலும், quæ est subjunctivus *quamvis*, juxta regulam num. 118, a verbo காட்டுகிறது *ostendere*; hinc, சாவைக்காட்டிலும்பாவமேதின்மை est *quamvis mortem ipsam ostendas*, id est, *in conspectu*, *in comparatione ipsius mortis*, *peccatum sanè malum est;* quod bene vertam, *morte ipsâ pejus est peccatum* &c.

உடனே.

160. Vox உடன் est nomen, quod propriè nunquam usurpatur ad modum nominis, sed, vel absolutè in principio orationis cum *é* addito in fine, et idem est ac *statim, citò*; sic: உடனேவா *veni citò* &c. Vel additur participiis omnibus, et tunc significat *statim ac*; sic: நானிதைச்செய்கிறவுடனே, செய்தவுடனே, செய்யுமுடனே, *statim ac ego hoc facio, feci, faciam* &c. Vel unitur nomini, adjectivo modo sumpto, et tunc idem est ac *cum*, præpositio; sic: கோபத்துடனே பேசாதே *ne loquaris cum irâ* &c. Vel tandem sine *é* in fine, unitur verbo படுகிறது et fit உடன்படுகிறது, et est *assentiri, convenire* cum aliquo, ac si dicerem: *esse in eâdem opinione cum illo*; et petit dativum; sic: கடைசியிலவனெனக்குடன்பட்டான் *tandem ille convenit mecum*; sic: பாவத்துக்குடன்பட்டான் *consensit peccato* &c. Tandem ex hac voce fit ஒருங்குடன் ex ஒருங்கு quod est *omne* in abstracto; unde illa phrasis idem est ac *cum omnibus*, et bene explicatur per *simul*; ஒருங்குடனெழுந்தார்கள் *surrexerunt simul.*

இல்லாமல், அல்லாமல்.
இன்றி, அன்றி.

161. இல்லாமல் vel இல்லாதே (gerundium a verbo defectivo இல்லை) est *sine*; et அல்லாமல் vel அல்லாதே (ge-

rundium a defectivo அல்ல) est *præter*; sic: உன்னையில்லாமல் vel இல்லாதொன்றுஞ்செய்யேன் *sine te nihil faciam* &c. Sic: இதல்லாமல் vel இதல்லா தொன்றுஞ்செய்யேன் *præter hoc nihil faciam*. Quæ differentiâ diligenter advertenda est. Hanc enim nescientes, in versione Evangelii S. Joannis, ubi, loquendo de Verbo Divino, dicit, *sine ipso factum est nihil*, verterunt இதல்லாம லுண்டானகாரியங்களிலொன்று முண்டாகவில்லை, quod vertitur: *præter ipsum, ex his quæ sunt, nihil est factum*. Præterea pro இல்லாமல் dicimus இன்றி *sine*, et pro அல்லாமல் dicimus அன்றி *præter*. Omnia * construuntur cum accusativo, vel cum nominativo.

ஆனாலும் &c. என்கிலும்

162. Hæ voces ஆனாலும் vel ஆகிலும் vel ஆயினும் omnes sunt subjunctivus *quamvis*, à verbo ஆகிறது, ut diximus num. 118.

1.° Si hæ voces anteponantur orationi, idem sunt ac *attamen*.

2.° Si veró hæ voces postponantur cuilibet parti disjunctionis, idem sonant ac *vel*; et in hoc sensu ac modo utimur quoque voce என்கிலும், quæ est subjunctivus *quamvis*, à verbo என்கிறது *dicere*; (unde omnino error est eorum, qui scribunt எங்கிலும்); sic dicimus: இவனாகிலுமவனென்கிலும் *vel iste, vel ille* &c.

3.° Eædem, si non iteratò, sed semel uni tantùm voci postponantur, idem sonant ac *vel* apud Latinos, quando supponit pro *saltem*; sic: அவனையாகிலும் வரச்சொல்லு *dic, ut ille saltem veniat* &c.

4.° Si tandem addantur vocibus dubitationis, important

---

* N. E. Usus construendi இல்லாமல், இன்றி cum accusativo non videtur ab omnibus admissus. Sed est universalis pro அல்லாமல் et அன்றி.

sensum disjunctivè universalem ; sic : எப்படி *quomodo ?* எப்படியாகிலும் *aliquo modo, quomodocumque sit* ; sic : எப்போது *quando ?* எப்போதாயினும் *aliquando , quandocumque sit* &c. Unde satis differunt a voce உம், siquidem hæc, juncta eisdem interrogationibus, sensum omninò universalem importat; sic : எப்போதும் est *semper* , எங்கும் est *ubique* , et எங்கேயாகிலும் est *alicubi* ; எவனும் est *omnis*, எவனாயினும் est *aliquis , quicumque sit* &c.

ஆம்.

163. Hæc est tertia persona neutrius futuri ab eodem verbo ஆகிறது *esse* , appellando non existentiam , sed essentiam ; hinc , cùm voce futuri , ut sæpe diximus , uti possimus etiam pro præsenti , hæc vox ஆம் explicatur per *est* vel *erit*. In usu autem vulgari ,

1°. Quando hæc vox usurpatur absolutè et per se , semper sonat idem ac *est* , vox aliquid affirmantis, quâ semper utuntur , ubi sermo est de essentiâ. Sic quæro , estne panis domi? cùm quæram de existentiâ ; si est , non dicunt ஆம் , sed உண்டு vel இருக்குது ; si autem de essentiâ quærens , dicam : quid est in illâ arcâ , estne panis ? Si est , dicunt : ஆம்.

2°. Quando hæc vox unitur vel nomini , vel verbo , tunc in usu vulgari sumitur non pro *est* , sed pro *erit* ; hinc , si dicatur de re præsenti , dubium importat , ut etiam in tali casu apud Latinos vox *erit*. Sic si quærenti mihi : quid est ibi ? dicant v. g. அரிசியாம், vertendum: *erit oryza;* adeoque idem est ac dicere : *nescio quidem, at judico , vel audivi esse oryzam.* Sic quærenti mihi: venitne Petrus ? si dicant, வந்தானாம், est *verum erit , quod Petrus jam venerit* , id est, *nescio quidem, sed dicunt venisse* &c.

3°. Si autem sermo sit de re futurâ , tunc sicuti vox *erit*, apud Latinos, potest importare dubium, vel etiam certitudinem; sic paritèr in hâc linguâ vox ஆம்; v. g. dico: si hoc facias, res

ita se habebit ; respondet alter : இப்படியாம் *ita erit* ; tunc non importat dubium , sed certitudinem. Si autem cum dubio respondeat alter: *ita erit fortasse*, tamulicè dicam: இப்படியா மாக்கும். At plerumque, quando ஆம் postponitur alicui verbo, etiam de futuro, videtur importare aliquod dubium ; sic: வருவானாம் *veniet fortasse* , sive , *dicunt eum venturum* &c.

4° Si voci ஆம் addas litteram *é* , tunc , cùm hæc importet certitudinem et æquivaleat voci *sanè* , ut diximus num. 149 , sive sermo sit de re præsenti , vel de futurâ, vox ஆமே omne dubium expellens, emphaticè affirmat : அவனாமே *certè est ille*, வருவானாமே *sanè veniet* &c.

5° Tandem ex hic dictis , radicitùs cognocere possumus vim illius phrasis , quæ frequenter recurrit , செய்யலாம் , காணலாம் &c. Hæc enim , ut diximus num. 109 , est composita a verbali செய்யல், காணல் &c., et a voce ஆம் ; illud significat, *facere*, *videre* &c., substantivo modo sumptum ; ஆம் verò , ut dixi , significat , *est* vel *erit*. Hinc illæ phrases bene latinè vertuntur : *facere est* , *videre est*. Sic , *hoc videre est apud auctores* &c. vertam : இது கிரந்தகற்தாக்களிடத்திலே காணலாம்; unde etiam illæ phrases bene vertuntur : *potest fieri*, *potest videri* &c.

ஒன்றில்

164. Hæc vox est ablativus in இல் à nomine ஒன்று *unum* ; usurpatur autem in linguâ vulgari absolutè pro *vel*, et semper anteponitur cuilibet parti disjunctionis ; sic : ஒன்றிலிது ஒன்றிலது *vel hoc, vel illud*. Hinc aliquando, et præcipuè in linguâ sublimi, utuntur voce ipsius recti, addendo *é*, ஒன்றே, pro eâdem disjunctione *vel*; et tunc semper postponitur, et elegantius unitur verbalibus futuris sic: பாவத்தை விடுவதொன்றே நரகத்தில்வேவதொன்றே *vel dimittere peccatum* , *vel ardere in inferno* , subintellige , *necesse est*. Hic modus admodum elegans est , et licet a vulgo non usurpetur , bene tamen intelligitur.

போலே.

165. Vox போலே vel போல் est a verbo போலுகிறது, ut diximus num. 88, quod significat, *assimilari*; unde

1°. illæ voces bene explicantur per *sicuti*, *ut*, et semper postponuntur accusativo; sic: சூரியனைப்போலேவிளங்குவான் *splendebit ut sol* &c.

2°. Si போலே addatur participiis, mutando *a* breve in longum, vel addendo *á* longum participio futuri; tunc idem est illa vox, ac latinè *statim ac*; sic: என்னைக்கண்டாப்போலே சினந்தான் *statim ac me vidit*, *iratus est*; sic: செய்கிறாப்போலே, செய்தாப்போலே, செய்யுமாப்போலே &c. Hoc modo significat quoque, ut supra, *sicuti*; sic: நான்சொல்லுமாப்போலே சொல்லு *dic*, *ut dico* &c.

3°. Si eadem vox addatur subjunctivo *si*, idem est ac *quasi*, *ad modum*; sic: என்னைநகைத்தாற்போலேபேசுகிறாயோ *loqueris*, *quasi irrideres me*? vel *ad modum irridentis me*? In hoc sensu aliqui abjecto ற் scribunt duplicem ப, sicuti fit, quando unitur, ut diximus, participiis, et scribunt v. g. நகைத்தாப்போலே, quod sanè barbarum est; cum enim veniat à subjunctivo *si*, நகைத்தால், τò ல் non potest deperdi, sed tantùm mutari in ற் consonantem, cùm sequatur ப, juxta regulam num. 20, et scribendum est vel நகைத்தால்ப்போலே, vel நகைத்தாற்போலே *tanquam si irrideres* &c.

இடைவிடாமல்.

166. Hæc phrasis benè explicatur latinè per *continuatim*, *sine intermissione*; est enim a nomine இடை *medium*, et a gerundio விடாமல் *non relinquendo*, et est *non relicto medio*, id est, *sine intermissione* &c.

இல்லாவிட்டால் &c.

167. Hæc phrasis benè explicatur latinè per *aliter*; est enim a gerundio இல்லா verbi defectivi இல்லை, cui addita est

vox subjunctivi *si*, à verbo விடுகிறது, quæ hìc elegantiæ tantum inservit. Unde idem significaret vox simplex subjunctivi illius verbi, quæ est இல்லாதால், et propriè significat *si non sit*, vel, *non erit*; sic: இதாகுற்போவில்லாவிட்டாற்போகாதே *si hoc sit, abi, si non sit*, id est, *aliter, non eas*; sic poteram dicere: இல்லாதாற்போகாதே &c.

ஒழிய - தவிர

168. Dixi, num. 136, Tamulenses uti voce infinitivi aliquorum verborum ad modum adverbii. Placet hìc præter dicta affere non nulla alia, quæ usurpantur pro adverbiis vel præpositionibus, usui magis necessariis. Primus autem sit infinitivus ஒழிய, cum primâ brevi, a verbo ஒழிகிறது *deficere, mori*. Cum autem num. 120 dixerim, uti nos posse infinitivo pro ablativo absoluto, hinc hic infinitivus ஒழிய bene explicatur per ablativum absolutum *deficiente*; sic: இதொழிய வேறேவகையில்லை est *deficiente hoc medio, aliud non est*. Unde benè illa vox correspondet præpositioni *præter*; sic: *præter hoc medium non est aliud*; vel etiam bene explicatur per particulam *nisi*: *non est, nisi hoc medium*. Sic hæc propositio, *nisi veneris, non dabo hoc*, bene vertitur, utendo semper voce subjunctivi *si*: நீவந்தாலொழிய விதைத்தரமாட்டேன் &c. Eodem modo utuntur infinitivo தவிர, a verbo தவிருகிறது *auferre, relinquere*; hinc, உன்னைத்தவிர வதுக்கானவனொருவருமில்லை explicatur *te ablato*, vel *relicto te*, id est, *præter te, nullus est alter ad hoc aptus* &c.

ஒருப்பட்ட, ஒருமிக்க.

169. ஒருப்படுகிறது vel ஒருமிக்கிறது, est *ex pluribus unum fieri*; hinc eorum infinitivis utuntur eleganter absolutè ad modum adverbii *junctim*, *simul*. Dixi, num. 141, ஆக significare *simul*; attamen hoc utuntur tantùm, ubi plura numerantur, vel plura referuntur; sic: இருவருமாக *uterque simul*; நானுநீயுமாக *ego et tu simul* &c. Infinitivis autem, quæ modò

retuli, utuntur etiam per se sine alio numero; sic: ஒருப்படவாருங்கோள் *venite junctim*; ஒருமிக்கப்போனார்கள் *abierunt simul* &c. et non poteram dicere: ஆகவாருங்கொள்; ஆகப்போனார்கள், sed addendum erat v. g. எல்லாருமாகவாருங்கோள் *venite omnes simul* &c.

ஏறக்குறைய.

170. Hæc phrasis composita est ex duobus infinitivis, ஏற à verbo ஏறுகிறது, quod præter alia significat *augeri*, neutrum, et குறைய a verbo குறைகிறது *diminui*, neutrum. Hinc illa phrasis bene explicatur per *plus minùs circumciter* &c.

அற.

171. Infinitivus est a verbo அறுகிறது *abscendi*, in sensu neutro. Unde si sumatur hic infinitivus pro ablativo absoluto, v. g. சந்தேகமற, vertitur *abscisso dubio*: hinc அற bene æquivalet præpositioni *sine*, et dicitur: *sine dubio*. Aliquando utuntur hâc voce absolutè, et tunc æquivalet adverbio *perfectè*, *omnino*, ac si diceretur: *abscisso omni defectu*; sic: அறப்படித்தவனல்ல *non est perfectè doctus*; sic: அறக்கெட்டுப்போனேன் *omnino perii* &c.

சூழ.

172. Infinitivus est a verbo சூழுகிறது *circumdare*, quo infinitivo utuntur absolutè, et tunc æquivalet voci *circùm*, sive sumatur ut adverbium, sive ut præpositio; sic: சூழவெங்கேநீயிருந்தாலும் *circum*, *ubicumque fueris* &c. Quando autem æquivalet præpositioni, petit accusativum; sic: என்னைச்சூழவாருங்கோள் *venite circùm me* &c.

கிட்ட.

173. Est infinitivus a verbo கிட்டுகிறது *proximari*, in sensu neutro. Absolute sumitur pro *propè*; sic: கிட்டவா *veni propè* &c. Usurpatur quoque ut *propè* præpositio, tunc petit dativum, vel accusativum, aliquando genitivum; sic: என்கி

ட்டவா, அதுக்குக்கிட்டவை, அவனைக்கிட்டப்போ, *veni propè me* ; *pone prope illud* ; *i prope illum* &c.

விலக.

174. Est infinitivus, a verbo விலகிறது *evitare*, *recedere*. Benè propterea absolutè usurpatur pro *procul*; sic: விலகப்போ *abi procul*, *recede* &c.

கடுக - முடுக.

175. கடுக est infinivus a verbo கடுகிறது *festinare*, neutrum. Unde bene æquivalet adverbio *festinanter*, *citò*; sic: கடுக வந்தான் *venit festinanter* ; கடுகச்சொல்லு *dic citò*. Hoc modo utuntur quoque infinitivo முடுக a verbo முடுகிறது quod pariter est *festinare* : முடுகப்போனான் *ivit festinanter*. His opponitur மெள்ள et hoc sumitur pro *lentè* ; sic: மெள்ளச்செய்பவன் நன்றாய்ச்செய்வான் *qui lentè agit bene aget* &c.

வலிய.

176. வலிய est Infinitivus a verbo வலிகிறது, quod præter alia significat *impelli*, in sensu neutro, id est, *à se ipso*, sicuti வலிக்கிறது est *impellere* activè. Hinc வலிய sumptum ut sæpe dixi, ad modum ablativi absoluti, est *ex suo impulsu*, *sponte*, *voluntariè* ; sic: வலியத்தந்தேன் *dedi sponte*, *motu proprio* &c. Adverte esse aliam vocem வலிய quæ non a verbo aliquo, sed a nomine வலி, quod *fortitudinem* significat, orta est, et juxta regulam, quam tradam in Grammaticâ linguæ elegantioris, addendo ய, fit nomen adjectivum *fortis*, *forte*; et tunc non duplicat sequentem ; sic: வலியதலைதந்தான், cum simplici த, explicatur *dedit caput forte*; at, si duplicato த், dicas: வலியத்தலைதந்தான் est *voluntariè*, *spontè caput dedit* &c.

தைம.

177. Ad complementum addam hìc aliquid de voce மை quæ vim quamdam specialem, et elegantiam addit orationi. Quarè

1° Si hæc vox addatur nominibus substantivis vel adjectivis, fit, ut nomen, quod significabat in concreto, significet jam in abstracto; sic ex கன்னி *virgo*, fit கன்னிமை *virginitas*, ex ஆண் *vir*, fit ஆண்மை *virilitas*; ex தனி *solus*, *a*, *um*, fit தனிமை *solitudo*; ex பொது *universalis*, *le*, fit பொதுமை *universalitas*; ex புது *novus*, *a*, *um*, fit புதுமை *novitas*. Hinc cum miraculum sit semper novum quid in naturâ, புதுமை sumitur quoque pro *miraculo*. Ex ஒரு *unus*, *a*, *um*, fit ஒருமை *unitas*; et sic non tot, quin plura. Hinc patet origo illius nominis தன்மை; est enim à தன், obliquo pro nominis தான் *ipse*, et மை; hinc தன்மை est, ut ita dicam, *ipseitas*, *proprietas* alicujus rei &c.

2° Hæc eadem vox மை uniri potest participiis præsentis vel præteriti, et fit verbale. Ex இருக்கிற fit இருக்கிறமை, ex படித்த fit படித்தமை, quod verbale tamen ferè nunquam est in usu, nisi in ablativo இல் vel ஆல்: இருக்கிறமையில் *cùm sit*; இருக்கிறமையால் *quia est*; படித்தமையில் *cùm didicerit*; படித்தமையால் *quia didicit*: et hoc modo admodum eleganter usurpatur.

3° மை unitur tandem participio negativo, ablato *da*; sic ex அறியாத fit அறியாமை et tunc usurpatur in quolibet casu, modo et significatione nominis absoluti. Hinc அறியாமை est *ignorantia*; ex பொறாத fit பொறாமை *impatientia*; ex நில்லாத fit நில்லாமை *inconstantia*; ex இல்லாத fit இல்லாமை *carentia*, *paupertas* &c.; qui modus et facilis, et elegans, et universalis est.

CAPUT QUINTUM.

DE VARIIS QUOTIDIANO USUI PRÆCIPUE NECESSARIIS.

§. I.

De Numeris.

178. Ad faciliorem candidatorum usum, afferam hic signa et voces numerorum ; addam deinde aliquas regulas ad numeros spectantes. Sit igitur :

௧.	ஒன்று. corruptè ஒண்ணு.	1.
௨.	இரண்டு. —— ரெண்டு	2.
௩.	மூன்று. —— மூணு	3.
௪.	நாலு vel நான்கு.	4.
௫.	அஞ்சு vel ஐந்து.	5.
௬.	ஆறு.	6.
௭.	ஏழு.	7.
௮.	எட்டு.	8.
௯.	ஒன்பது	9.
௰.	பத்து.	10.
௰௧.	பதினொன்று	11.
௰௨.	பனிரண்டு. vel பன்னிரண்டு.	12.
௰௩.	பதின்மூன்று	13.
௰௪.	பதினாலு.	14.
௰௫.	பதினைந்து vel பதினேஞ்சு	15.
௰௬.	பதினாறு.	16.
௰௭	பதினேழு.	17.
௰௮.	பதினெட்டு.	18.

௧௯	பத்தொன்பது.	19.
௨௰	இருபது	20.
௨௧	இருபத்தொன்று.	21.
௨௨	இருபத்திரண்டு.	22.
௨௩	இருபத்துமூன்று.	23.
௨௪	இருபத்துநாலு.	24.
௨௫	இருபத்தைந்து.	25.
௨௬	இருபத்தாறு.	26.
௨௭	இருபத்தேழு.	27.
௨௮	இருபத்தெட்டு	28.
௨௯	இருபத்தொன்பது	29.
௩௰	முப்பது	30.
௩௰௧	முப்பத்தொன்று.	31 &c.
௪௰	நாற்பது	40.
௪௰௧	நாற்பத்தொன்று.	41 &c.
௫௰	ஐம்பது	50.
௫௰௧.	ஐம்பத்தொன்று.	51 &c.
௬௰	அறுபது	60.
௬௰௧.	அறுபத்தொன்று.	61 &c.
௭௰.	எழுபது	70.
௭௰௧.	எழுபத்தொன்று.	71 &c.
௮௰	எண்பது	80.
௮௰௧	எண்பத்தொன்று.	81 &c.
௯௰	தொண்ணூறு	90.
௯௰௧.	தொண்ணூற்றொன்று.	91 &c.
௱.	நூறு	100.
௱௧.	நூற்றொன்று	101.
௱௨	நூற்றிரண்டு	102 &c.
௱௰	நூற்றுப்பத்து	110.
௱௨௰.	நூற்றிருபது.	120.
௱௩௰.	நூற்றுமுப்பது.	130. &c.
௨௱.	இருநூறு.	200.
௩௱	முந்நூறு.	300.

௪௱	நானூறு	400.
௫௱	அஞ்ஞூறு	500.
௬௱	அறுநூறு	600.
௭௱	எழுநூறு	700.
௮௱	எண்ணூறு	800.
௯௱	துளாயிரம் vel தொளாயிரம் vel தொள்ளாயிரம்	900.
௯௱௧	துளாயிரத்தொன்று	901.
௯௱௨	துளாயிரத்திரண்டு	902.
௯௱௩	துளாயிரத்துமூன்று	903. &c.
௧௲ vel ௲	ஆயிரம்	1000.
௧௲௧ vel ௲௧	ஆயிரத்தொன்று	1001.
௧௲௨ vel ௲௨	ஆயிரத்திரண்டு	1002.
௧௲௩ vel ௲௩	ஆயிரத்துமூன்று	1003 &c.
௧௲௰ vel ௲௰	ஆயிரத்துப்பத்து	1010.
௧௲௨௰ vel ௲௨௰	ஆயிரத்திருபது	1020.
௧௲௩௰ vel ௲௩௰	ஆயிரத்துமுப்பது	1030 &c.
௧௲௱ vel ௲௱	ஆயிரத்தொருநூறு	1100.
௧௲௨௱ vel ௲௨௱	ஆயிரத்திருநூறு	1200.
௧௲௩௱ vel ௲௩௱	ஆயிரத்துமுந்நூறு	1300. &c.
௨௲	இரண்டாயிரம்	2000.
௩௲	மூவாயிரம்	3000.
௪௲	நாலாயிரம்	4000.
௫௲	ஐயாயிரம்	5000.
௬௲	ஆறாயிரம்	6000.
௭௲	ஏழாயிரம்	7000.
௮௲	எண்ணாயிரம்	8000.
௯௲	ஒன்பதினாயிரம்	9000.
௰௲	பதினாயிரம்	10000.
௨௰௲	இருபதினாயிரம்	20000.
௩௰௲	முப்பதினாயிரம்	30000 &c.
௯௰௲	தொண்ணூறாயிரம்	90000.

௱௲	நூறாயிரம் vel லக்ஷம்	100000.
௱௲௧	நூறாயிரத்தொன்று	100001.
௱௲௨	நூறாயிரத்திரண்டு	100002. &c.
௨௱௲	இருநூறாயிரம் vel இரண்டு லக்ஷம்	200000.
௩௱௲	முந்நூறாயிரம் vel மூன்று லக்ஷம்	300000 &c.
௰௱௲	பத்துநூறாயிரம் vel பத்து லக்ஷம்	1000000.
௨௰௱௲	இருபதுநூறாயிரம் vel இருபது லக்ஷம்	2000000 &c.
௱௱௲	நூறுலக்ஷம் vel கோடி	10000000.

Sic devenimus usque ad *decem mille millia*, quem numerum ipsi dicunt, நூறுலக்ஷம், vel unâ voce, கோடி, primâ longâ.

179. Unitatem subdividunt minutissimè; hìc tamen aliquas tantùm, quæ magis in usu sunt, subdivisiones tradam. Characterem earum, nomen et signicationem ordine describam.

𑿀	முந்திரி	$\frac{1}{320}$	
𑿁	அரைக்காணி	$\frac{1}{160}$	$\frac{2}{320}$
𑿂	காணி	$\frac{1}{80}$	$\frac{4}{320}$
𑿄	அரைமா	$\frac{1}{40}$	$\frac{8}{320}$
𑿆	முக்காணி	$\frac{3}{80}$	$\frac{12}{320}$
𑿈	மா vel ஒருமா	$\frac{1}{20}$	$\frac{16}{320}$
𑿉	மாகாணி vel வீசம்	$\frac{1}{16}$	$\frac{20}{320}$
𑿋	இரண்டுமா vel இருமா	$\frac{1}{10}$	$\frac{32}{320}$
𑿌	அரைக்கால் vel இரண்டுமாவரை	$\frac{1}{8}$	$\frac{40}{320}$
𑿍	மும்மா vel மூன்றுமா	$\frac{3}{20}$	$\frac{48}{320}$

ஸ . . . . . நாலுமா	$\frac{1}{5}$	. . . .	$\frac{64}{320}$
வ . . . . . கால்	$\frac{1}{4}$	. . . .	$\frac{80}{320}$
உ . . . . . அரை	$\frac{1}{2}$	. . . .	$\frac{160}{320}$
ஙு . . . . . முக்கால்	$\frac{3}{4}$	. . . .	$\frac{240}{320}$

Adnotandum hoc unum : quando scilicet hæ subdivisiones aliis numeris uniuntur , vel inter se usurpantur , si sequatur vocalis , nihil additur ; at si sit *u* , eliditur ; si autem sequatur consonans , interponitur *ê*. Sic ex ஒன்று et அரை fit ஒன்றரை *unum cum dimidio* ; ex இரண்டு , இரண்டரை *duo cum dimidio* &c. At ex ஒன்று et கால் fit ஒன்றேகால் *unum cum quadrante* ; sic : காலேமாகாணி *quadrans cum sexdecimâ parte* ; sic : இரண்டேமுக்காலேவீசம் *duo cum tribus quadrantibus et sexdecimâ parte* &c.

180. Sciendum autem , 1° quod superiùs traditæ voces numerorum nomina sunt, quæ omnia per se possunt usurpari, et declinantur per omnes casus , ut *unum* , *duo* et *tres* apud Latinos. Sic v. g. posuit quis quinque poma , ex his abstulit alter duo , et dicit amico : ஐந்திலிரண்டையெடுத்துக்கொண்டேன், *ex quinque duo assumpsi mihi* &c. Unum hìc addam de numero கோடி. Hæc vox duo significat : 1° dictum numerum *decem mille millia* ; 2° id quod est *novum*. Sic telam, quæ à texente præcisa nondùm lavata sit , vocant கோடி, cum primâ eodem modo longâ. Attamen advertendum , juxta regulas traditas primo capite, quod si hæc vox significet quid novum , sumitur modo adjectivo , unde duplicat , க, ச, த, ப , si sequantur ; quando verò est numerus , non duplicat. Sic possum dicere : கோடிசீலை et கோடிச்சீலை ; sed primum significat *decem mille millia telarum* , et secundum *tela nova*. Hinc apparet , quâ diligentiâ advertendæ sint regulæ , quas

ab initio tradidimus, incipiendo à num. 17, ubi de augmento litterarum.

181. 2° Dictæ numerorum voces possunt ad libitum vel anteponi vel postponi nomini ; sic : மூன்றெருது vel எருது மூன்று *tres boves*. Quando postponuntur, nulla fit mutatio ; quando verò anteponuntur, nunquam potest usurpari vox ஒன்று, sed ejus loco adhibenda est vox ஒரு, cujus prima brevis est, si non elidatur *u* ; longa, si elidatur, et remaneat ஓர், quod fieri potest, etiamsi non sequatur vocalis ; sic : ஒருமனுஷன் vel ஓர்மனுஷன் *unus homo* ; sic : பதினொருகுதிரை vel பதினோர்குதிரை *undecim equi* &c. Cæteræ numerorum voces, etiam antepositæ nomini, possunt quidem usurpari, nullâ factâ mutatione; tamen elegantiùs, quando anteponuntur mutantur hoc modo :

Ex இரண்டு fit இரு; sic : இருதலை *duo capita* ; sic இருபது *viginti* &c.

Ex மூன்று, si sequatur vocalis, remanet மூ ; sic : மூவரசர் *tres reges* ; sic : மூவாயிரம் *tria millia* &c. Si autem sequatur consonans, apponitur மு breve, et duplicatur sequens consonans, quæcumque sit; sic: முக்கால் *tres quadrantes*; sic: முக்காலம் *tria tempora* ; sic : முப்பது *triginta* ; sic : முந்நூறு *tercentum*. Nec potest scribi முன்னூறு ; tunc enim non eadem littera duplicaretur, sed aliæ substituerentur ; siquidem vox நூறு incipit non per ன sed per ந : sed முன்னூறு esset à voce முன் et நூறு, et tunc நூ bene mutatur in னூ, quia sequens præcedentis conditioni conformatur, unde esset *anterius centum* &c.

Ex நாலு fit நால், et ல் mutatur juxta sequentem cosonantem ; sic : நாற்கலம் *quatuor modii* ; sic நாற்பது *quadraginta* &c.

Ex ஐந்து fit ஐ vel ஐம் ; sic : ஐங்கலம் *quinque modii* ; sic ஐம்பது *quinquaginta* ; ஐயாயிரம் *quinque millia* &c.

Ex ஆறு fit அறு ; sic : அறுகலம் *sex modii*; sic: அறுபது *sexaginta* &c.

Ex ஏழு, primâ longâ, fit எழு, primâ brevi ; sic : எழுகலம் *septem modii* ; sic எழுபது *septuaginta*.

Ex எட்டு fit எண் ; sic ; எண்கலம் *octo modii* ; sic எண்பது *octoginta* &c.

Hoc ferè modo usurpantur numeri in multiplicatione ; pro quo sciendum : 1° quod non sicuti apud nos, multiplicant numerum majorem per minorem, sed è contrà; et non dicunt v. g. *ter septem*, sed *septies tria* &c., licet in elegantiori idiomate uterque modus promiscuè usurpetur. 2° Ut dicam *septies tria*, possum quidem dicere : ஏழுவிசைமூன்று, et intelligent omnes, sed barbarum esset, et exterum sonaret hominem. Si autem dicerem : ஏழுமூன்று, primâ longâ, esset *septem* et *tria*, scilicet decem ; at எழுமூன்று, primâ brevi, est *septies tria*, scilicet *viginti unum* &c. Quarè incipiendo ab uno usque ad decem, referam hìc ordine voces, quæ inserviunt ad hujusmodi multiplicationes.

ஒரொன்று	ஒன்று	௧	semel	unum	dat	1,
ஈரொன்று	இரண்டு	௨	1	2	dant	2.
மூவொன்று	மூன்று	௩	1	3	—	3.
நாலொன்று	நான்கு	௪	1	4	—	4.
ஐயொன்று	ஐந்து	௫	1	5	—	5.
ஆறொன்று	ஆறு	௬	1	6	—	6.
ஏழொன்று	ஏழு	௭	1	7	—	7.
எண்ணொன்று	எட்டு	௮	1	8	—	8.
ஒன்பதொன்று	ஒன்பது	௯	1	9	—	9.
பத்தொன்று	பத்து	௰	1	10	—	10.
ஈரிரண்டு	நான்கு	௪	bis	2	dant	4.
மூவிரண்டு	ஆறு	௬	2	3	—	6.
நாலிரண்டு	எட்டு	௮	2	4	—	8.
ஐயிரண்டு	பத்து	௰	2	5	—	10.
ஆறிரண்டு	பன்னிரண்டு	௰௨	2	6	—	12.
ஏழிரண்டு	பதினாலு	௰௪	2	7	—	14.
எண்ணிரண்டு	பதினாறு	௰௬	2	8	—	16.
ஒன்பதிரண்டு	பதினெட்டு	௰௮	2	9	—	18.
பத்திரண்டு	இருபது	௨௰	2	10	—	20.
மும்மூன்று	ஒன்பது	௯	ter	3	—	9

நான்மூன்று	பனிரண்டு	௰௨	3	4	—	12.
ஐம்மூன்று	பதினைந்து	௰௫	3	5	—	15.
அறுமூன்று	பதினெட்டு	௰௮	3	6	—	18.
எழுமூன்று	இருபத்தொன்று	௨௧	3	7	—	21.
எண்மூன்று	இருபத்துநாலு	௨௪	3	8	—	24.
ஒன்பதுமூன்று	இருபத்தேழு	௨௭	3	9	—	27.
பைத்துமூன்று	முப்பது	௩௰	3	10	—	30.
நானான்கு	பதினாறு	௰௬	quater	4	—	16.
ஐந்நான்கு	இருபது	௨௰	4	5	—	20.
அறுநான்கு	இருபத்துநான்கு	௨௪	4	6	—	24.
எழுநான்கு	இருபத்தெட்டு	௨௮	4	7	—	28.
எண்ணான்கு	முப்பத்திரண்டு	௩௨	4	8	—	32.
ஒன்பத்துநான்கு	முப்பத்தாறு	௩௬	4	9	—	36.
பைத்துநான்கு	நாற்பது	௪௰	4	10	—	40.
ஐயைந்து	இருபத்தைந்து	௨௫	quinquies	5	—	25.
அறைந்து	முப்பது	௩௰	5	6	—	30.
ஏழைந்து	முப்பத்தைந்து	௩௫	5	7	—	35.
எண்ணைந்து	நாற்பது	௪௰	5	8	—	40.
ஒன்பத்தைந்து	நாற்பத்தைந்து	௪௫	5	9	—	45.
பைத்தைந்து	ஐம்பது	௫௰	5	10	—	50.
ஆறாறு	முப்பத்தாறு	௩௬	sexies	6	—	36.
ஏழாறு	நாற்பத்திரண்டு	௪௨	6	7	—	42.
எண்ணாறு	நாற்பத்தெட்டு	௪௮	6	8	—	48.
ஒன்பத்தாறு	ஐம்பத்துநாலு	௫௪	6	9	—	54.
பைத்தாறு	அறுபது	௬௰	6	10	—	60.
ஏழேழு	நாற்பத்தொன்பது	௪௯	septies	7	—	49.
எண்ணேழு	ஐம்பத்தாறு	௫௬	7	8	—	56.
ஒன்பத்தேழு	அறுபத்துமூன்று	௬௩	7	9	—	63.
பைத்தேழு	எழுபது	௭௰	7	10	—	70.
எட்டெட்டு	அறுபத்துநாலு	௬௪	octies	8	—	64.
ஒன்பத்தெட்டு	எழுபத்திரண்டு	௭௨	8	9	—	72.
பைத்தெட்டு	எண்பது	௮௰	8	10	—	80.
ஒன்பதுக்கொன்பது	எண்பத்தொன்று	௮௧	novies	9		81.
பைத்தொன்பது	தொண்ணூறு	௯௰	9	10	—	90.
பைத்துப்பத்து	நூறு	௱	decies	10	—	100.

182. 3° Ex numeris fiunt apud nos adjectiva *primus*, *secundus*, *tertius* &c. : sic apud Tamulenses ; pro quo regula facilis est : additur siquidem participium ஆம், à verbo ஆகிறது, quod participium idem sonat ac *quod est*; sic : இரண்டாம் *secundus*, *a*, *um* ; மூன்றாம் *tertius*, *a*, *um* &c. Pro unitate tamen, nullo modo potest usurpari vox ஒன்றாம், quæ non primum, sed *unicum* significat. Dicendum autem est மு

தல் vel முதலாம் *primus*, *a*, *um*; முதல் enim est *principium*. In aliis autem numeris ubi occurrit vox ஒன்று, dicendum est ஓராம்; sic ex பதினொன்று, பதினோராம் *undecimus*; ex இருபத்தொன்று, இருபத்தோராம் *vigesimus primus* &c.

Hinc, ubi Latini adverbialiter dicunt, *primò*, *secundò* &c., Tamulenses utuntur vocibus numerorum, addendo, pro ஆம், ஆவது verbale ab eodem verbo ஆகிறது, et dicunt: முதலாவது *primò*, இரண்டாவது *secundò* &c. et ad litteram vertitur: *quod est primum*, *quod est secundum* &c.

183. Hìc advertas licet, quod, cùm முதல் sit *principium*, utuntur his phrasibus: 1° முதலாய், quod bene vertitur *vel etiam*; sic: நான்முதலாயறியேன் *vel ego ipse nescio*, ac si dicerem, incipiendo à me, ego ipse nescio. 2° முதலான bene vertitur *et hujusmodi*; sic: பசிமுதலானவாதைகள் *fames et hujusmodi calamitates*; est enim ac si dicerem: calamitates, quæ sunt incipiendo à fame. 3° முதற்கொண்டு *a*, *ab*, *e*, *ex*; sic: இந்நாள்முதற்கொண்டு செய்யேன், *ab hâc die non faciam*, scilicet, sumendo hanc diem tanquam initium, in posterum non faciam &c.

184. 4° Tamulenses à numeris formant nomina appellativa; sic: ஒருவன் vel ஒருத்தன் *unus*, ஒருத்தி *una*. Cætera inserviunt pro utroque genere: இருவர் *uterque*, மூவர் *tres*, நாலவர் *quatuor*, ஐவர் *quinque*. Alia verò in linguâ vulgari non sunt in usu. Hæc autem omnia sunt verè nomina appellativa substantiva, quæ nullo modo possunt usurpari modo adjectivo, et anteponi alii nomini; sic non dicam: இருவர்மனுஷர் *duo homines*, sed simpliciter இருவர், vel அவர்களிருவர் *illi duo homines* &c.

185. 5° Tandem, sicuti in linguâ latinâ dicimus *singuli*, *bini*, *terni* &c., sic in hàc linguâ possunt usurpari voces numerorum, usque ad *decem*, excepto numero *novem*. Modus autem hic est: repetitur prima syllaba tantùm cujuscumque

numeri, quæ, si sit longa, fit brevis, et, si numerus incipiat per vocalem; interponuntur duo *v* consonantes, excepto numero *quinque*, cui unum tantum *v* interponendum est; si autem incipiat per consonantem, illa, quæcumque sit, duplicatur, sic ex ஒன்று fit ஒவ்வொன்று *singuli-æ-a*; ex இரண்டு, இவ்விரண்டு *bini-æ-a*; ex மூன்று, மும்மூன்று *terni-æ-a*; ex நாலு, நந்நாலு *quaterni-æ-a*; ex ஐந்து, ஐவைந்து; ex ஆறு, அவ்வாறு; ex எழு, எவ்வெழு; ex எட்டு எவ்வெட்டு; ex பத்து, பப்பத்து; Ex his, juxtà regulam superiùs traditam fiunt appellativa substantivo modo sumpta: ஒவ்வொருவர் *singuli*; இவ்விருவர் *bini*; மும்மூவர் *terni* &c. Et hæc de numeris.

§. 11.

DE MENSURIS.

186. Mensuræ, de quibus hìc loquar, sunt eæ, quibus Tamulenses grana metiuntur. Habent ipsi quamdam speciem modii, quem கலம் vocant, et hoc charactere signant ள. Si autem sit unus, anteponunt க, quo charactere *unum* signatur, ut supra dixi, et scribunt கள; si autem duo, உள; si tres, ௩ள &c. Hæc mensura, retento eodem nomine, major et minor est pro diversitate regionum: dividitur autem கலம் ab omnibus in duodecim parvas mensuras, quæ மரக்கால் seu et meliùs குறுணி dicuntur, et hæc parva mensura signatur hoc charactere ஙு; duæ autem ex his mensuris non இருகுறுணி sed பதக்கு dicuntur, et notantur per. உஙு vel ஙுது, Si autem tres, முக்குறுணி, et notantur per ௩ஙு, si quatuor, தூணி, த; si quinque, ஐங்குறுணி, தஙு; si sex, தூணிப்பதக்கு, தஙுது; si septem, எழுகுறுணி, த௩ஙு; si octo, இருதூணி, ஙுத; si novem, இருதூணிக்குறுணி, ஙுதஙு; si decem, இருதூணிப்ப

தக்கு, வதஞு; si undecim, இருதூணிமுக்குறுணி, வதரூ; si duodecim, கலம், கள. Præterea duodecima pars modii, dicta குறுணி, subdividitur in octo partes, quarum quælibet dicitur நாழி, et signatur hôc charactere ௳, cui anteponuntur figuræ numerorum; si duæ mensuræ sint, உ௳, இருநாழி, licet aliqui omnino per errorem dicant ரெநாழி; si tres, ௩௳, முந்நாழி; si quatuor, ௪௳, நாஞுழி; si quinque, ௫௳, ஐந்நாழி; si sex, ௬௳ அறுநாழி; si septem, ௭௳, எழுநாழி; si octo, குறுணி. Insuper நாழி dividitur in alias octo partes; ex his octava pars dicitur ஆழாக்கு et signatur per ஞு. Duæ ex his, quæ est quarta pars unius நாழி vocatur உழக்கு et notatur per ஜ, quæ supra dictæ parti unita, fit உழக்காழாக்கு, ஜஞு, et sunt ex octo tres partes; quatuor autem partes ex illis octo, id est, medietas unius நாழி dicitur உரி et sic scribitur வரி. Quinque partes, உரியாழாக்கு, வரிஞு; sex verò, id est, tres quadrantes unius நாழி dicunt மூவுழக்கு, ஙூ; septem மூவுழக்காழாக்கு, ஙூஞு; octo partes, நாழி. ஆழாக்கு dividitur adhuc in quinque partes, quæ சுவடு dicuntur, quarum unaquæque signatur per ஜ quod signum post figuram numeri ponitur, ut infrà notatur in tabulâ. Aliqui loco dicendi குறுணி, ut supra attigi, dicunt மரக்கால்; pro நாழி, படி; et pro ஆழாக்கு dicunt அரைக்கால்ப்படி; pro உழக்கு, கால்ப்படி: pro உரி, அரைப்படி: pro மூவுழக்கு, முக்கால்ப்படி &c. Quæ tamen barbarè sonant; et licet modus, quem suprà retuli, reverà sit ex linguâ elegantiori, tamen adeò communis est, ut et à mulieribus vulgò usurpetur. Dictæ autem mensurarum subdivisiones omnes, cum relativæ sint ad primam, id est, கலம், et hæc pro diversitate regionum major et minor sit, illæ quoque, quæ numero non diminuuntur, sunt majores vel minores inter se. Hic autem junctim eorum nomina et figuras, quibus exprimuntur, referam.

		Calam.	Curuni vel Maracâl.	Nâji vel Paddy.	Ajâccu.	Suvadu.
கஜு.	ஒருச்சுவடு				1/5	1
உஜு.	இருச்சுவடு				2/5	2
௩ஜு.	முச்சுவடு				3/5	3
சஜு.	நாற்சுவடு				4/5	4
ஜு.	ஆழாக்கு			1/8	1	5
ஜ.	உழக்கு			1/4	2	10
ஜஜு.	உழக்காழாக்கு			3/8	3	15
வரி.	உரி			1/2	4	20
வரிஜு.	உரியாழாக்கு			5/8	5	25
௩ஜ.	மூவுழக்கு			3/4	6	30
௩ஜஜு.	மூவுழக்காழாக்கு			7/8	7	35
வ.	நாழி		1/8	1	8	40
உவ.	இருநாழி		1/4	2	16	80
௩வ.	முந்நாழி		3/8	3	24	120
சவ.	நானாழி		1/2	4	32	160
ருவ.	ஐந்நாழி		5/8	5	40	200
சுவ.	அறுநாழி		3/4	6	48	240
எவ.	எழுநாழி		7/8	7	56	280
௯.	குறுணி	1/12	1	8	64	320
உ௯.	பதக்கு	1/6	2	16	128	640

ரூ.	முக்குறுணி	$\frac{1}{4}$	3	24	192	960
த.	தூணி	$\frac{1}{3}$	4	32	256	1280
தஙு.	ஐங்குறுணி	$\frac{5}{12}$	5	40	320	1600
தஹு.	தூணிப்பதக்கு....	$\frac{1}{2}$	6	48	384	1920
தரூ.	எழுகுறுணி	$\frac{7}{12}$	7	56	448	2240
வத.	இருதூணி.........	$\frac{2}{3}$	8	64	512	2560
வதங.	இருதூணிக்குறுணி	$\frac{3}{4}$	9	72	576	2880
வதஹு	இருதூணிப்பதக்கு	$\frac{10}{12}$	10	80	640	3200
வதரூ.	இருதூணிமுக்குறுணி	$\frac{11}{12}$	11	88	704	3520
சீா.	கலம்..........	1	12	96	768	3840
	க. கரிசை.........	$33\frac{1}{3}$	400	3200	25600	128000

Hoc unum addo, quod, quando nomen கலம் unitur cum aliquâ ex supradictis fractionibus, mutatur semper ம in ன et additur *ĕ*, sive sequatur consonans, sive vocalis; sic dicunt v. g. இருகலனேதூணி et முக்கலனேயிருதூணி &c. et barbarum omnino esset dicere: இரண்டுகலநாலுமரக்கால் et மூன்றுகலமெட்டுமரககால் &c., licet significent idem.

§. III.

De nominibus Graduum Consanguinitatis et Affinitatis.

187. Cùm ad quotidianum usum, Missionariis præcipuè, admodum necessarium sit, scire nomina, quibus con-

sanguinitatis et affinitatis gradus explicant Tamulenses, brevem hic addam eorum catalogum.

Consanguinitatem et affinitatem communi vocabulo முறை et aliquando உறவு vocant; unde ut quæram: *quinam gradus consanguinitatis* vel *affinitatis est inter vos?* dicam: உங்களுக்குள்ளே முறையென்ன. Gradus autem singuli explicantur plerumque his nominibus:

தகப்பன் - அப்பன் &c. dicuntur et *pater*, et *fratres patris*; ex his, qui *patre major* est, vocatur etiam பெரியப்பன், qui *minor*, சிற்றப்பன்.

தாய் - ஆயி - அம்மாள் &c. dicuntur et *mater*, et *sorores matris*; ex his, quæ *matre major* est, vocatur etiam பெரியாயி, quæ *minor*, சின்னாயி; hoc nomine vocant quoque *novercam*

பாட்டன் *avus* à patre vel matre.

பாட்டி *avia* à patre vel matre; quæ si sit à patre, vocatur etiam அப்பாயி, si sit à matre, அம்மாயி.

அத்தை *soror patris*, sive *mater uxoris vel mariti.*

அம்மான் - தாய்மாமன் *frater matris.*

கூடப்பிறந்தவர்கள் - சகோதரங்கள் *fratres* et *sorores* ex eodem patre et matre.

அண்ணன் - தமையன் *frater major*, vel ab eodem patre et matre, à fratre proprii patris, vel à sorore propriæ matris.

தம்பி *frater minor*, modo nunc dicto.

அக்காள் - தமக்கை - ஆச்சி *soror major*, eodem modo sumpta.

தங்கச்சி - தங்கை *soror minor*, cum eâdem extensione.

மச்சினன் *maritus* et *frater uxoris* respectivè inter se, sive etiam *consobrini* qui non à duobus fratribus, vel duabus sororibus, sed unus à fratre et alter à sorore nati sint.

மச்சினிச்சி *soror minor uxoris*, vel mulier nata à sorore proprii patris, vel à fratre propriæ matris.

கொழுந்தி *soror uxoris*, eâ *senior.*

கொழுந்தன் *frater mariti.*

நாத்தனார் *soror mariti.*

புருஷன் - பத்தா - ஆம்புடையான் &c. *maritus.*

பெண்சாதி - பெண்டாட்டி - இஸ்திரீ &c. *uxor.*

சகலன் vocantur inter se *qui duas sorores duxerint.*

ஓப்பிடியார் - ஓரகத்தி vocantur inter se, *quæ duobus fratribus nupserint.*

சக்களத்தி vocantur inter se *plures uxores*, quas unus vel simul habeat, vel habuerit disjunctivè.

மாமன் et மாமி *socer* et *socrus.*

மருமகன் et மருமகள் *gener* et *nurus*; vel etiam respectu hominis, *filius* et *filia sororis*; respectu verò mulieris *filius* et *filia fratris.*

மகன் et மகள் *filius* et *filia*, vel proprii, vel fratris respectu hominis, vel sororis respectu mulieris.

பேரன் et பேத்தி *nepos* et *neptis*, tum in lineâ rectâ, tum in collateralibus.

பங்காளி consobrini duorum fratrum filii.

Hìc hoc unum addam : sæpesæpius Tamulenses his nominibus adjungere hanc vocem ஆர், quæ hìc non interrogationem; sed honorem importat; sic dicunt : தகப்பனார் - தாயார் - மாமனார் - மாமியார் - தமையனார் - தமக்கையார். &c.

§. IV

De Diebus, Mensibus et Annis.

818. *Dies* exprimitur in hâc linguâ per quinque nomina quibus promiscuè uti non licet.

Si dies sumatur ad distinctionem noctis, dicitur பகல்; sic: பகலுமிரவுமாக *diu noctuque.*

Dies autem viginti quatuor horarum dicitur vel நாள், vel கிழமை vel தேதி vel திதி, cum hoc tamen discrimine, quod நாள் est dies, præscindendo à mense, hebdomadâ &c. Sic: *veni post quartam diem*, dicam: நாலுநாளுக்குப்பிறகுவா.

கிழமை sumitur signatè pro die hebdomadæ, pro quo dicunt etiam வாரம்; sic: *quâ die venisti, Venerisne, an Saturni?* tamulicè vertam: எந்தக்கிழமையிலேவந்தாய் வெள்ளி யோசனியோ; et in hoc sensu barbarum esset dicere: எந்தநாள் &c.

தேதி cujus prima longa est, sumitur signatè pro die cum respectu ad mensem; sic: *hodie est quarta mensis*, இன்றைக்குநாலாந்தேதி; et barbarum esset dicere: இன்றைக்குநாலாநாள் vel நாலாங்கிழமை, nec hac phrasi intelligeretur conceptus noster.

Tandem திதி sumitur signatè pro die ætatis lunæ; unde ut dicam: *quænam dies hodie a novilunio?* dicendum: இன்றைக்கெந்தத்திதி &c.

Præterea dies dividitur hìc non *viginti quatuor* horis sed *sexaginta*, quas நாழிகை vocant: quælibet autem நாழிகை subdividitur in trecentas et sexaginta partes, quas நொடி vel விபித்தம் * vocant; unde, cum cuilibet ex horis nostris correspondeant duæ horæ tamulicæ cum dimidiâ, sequitur Tamulenses tribuere cuilibet ex nostris horis nongenta நொடி; unde quodlibet நொடி continet *quatuor secundas*. Numerant

* Communitus in magnâ parte peninsulæ நாழிகை subdividitur in sexaginta partes quas vocant விநாடி et quarum unaquæque pars etiam subdividitur in alias sexaginta partes quas நொடி vocant; ita quodlibet விநாடி continere debet viginti quatuor *secundas* et quodlibet நொடி viginti quatuor *tertias*; quapropter quælibet ex nostris horis continet duas horas tamulicas (நாழிகை) cum dimidiâ; una sexagesima pars horæ (une minute) æquivalet duobus விநாடி cum dimidio, et una secunda (une seconde) æquivalet duobus நொடி cum dimidio.

autem ipsi triginta நாழிகை sive horas ab ortu solis ad occasum, et ab occasu ad ortum alias triginta; unde fit, quod tempore æstivo longiores sint horæ diurnæ nocturnis, et è contra hiemali tempore; semper enim eumdem servant horarum numerum. Insuper dividunt diem in quatuor partes, et noctem in alias quatuor æquales, quas vocant ipsi சாமம், vel et melius யாமம், tribuendo cuilibet septem நாழிகை cum dimidio, scilicet tres horas nostras. Quando tamen simpliciter dicunt சாமம் vel நடுச்சாமம், intelligunt semper *mediam noctem*.

189. Quoad dies autem hebdomadæ, quos, ut dixi, கிழமை et aliquando வாரம் nominant, septem numerant etiam Tamulenses; eosque a septem planetis, qui கிரகம் dicuntur, ordine, quo et nos solemus, nominant, addendo nomini planetæ vocem கிழமை. Sic:

நாயிறு....	*Sol*........	நாயிற்றுக்கிழமை.....	*Dies solis.*
திங்கள்....	*Luna*........	திங்கட்கிழமை......	*Dies lunæ.*
செவ்வாய்..	*Mars*......	செவ்வாய்க்கிழமை..	*Dies martis.*
புதன்.....	*Mercurius*..	புதன்கிழமை......	*Dies mercurii.*
வியாழம்...	*Jupiter*....	வியாழக்கிழமை.....	*Dies jovis.*
வெள்ளி...	*Venus*.....	வெள்ளிக்கிழமை...	*Dies veneris.*
சனி......	*Saturnus*....	சனிக்கிழமை.....	*Dies saturni.*

Nomen hebdomadæ non * est in hâc linguâ.

190. Mensis tamulicè dicitur மாசம் vel மாதம் vel மாசத்து. Duodecim menses numerant Tamulenses quoque, et incipiunt a mense Aprili. Conveniunt nobiscum de diebus annorum, non autem mensium, in quorum dierum numero nec sibi convenire videntur; siquidem mensis, qui hoc anno, v. g. 32

---

* Invaluit usus vocandi hebdomadam வாரம் vel கிழமை; itè illæ voces sine addito intelliguntur de hebdomadâ; cum addito autem nomine diei vel aliâ restrictione, intelligantur de diebus vel aliquâ die hebdomadæ.

dies numerat, numerabat anno elapso 31 &c. Quâ mensurâ unus mensis crescit, eâdem illo anno decrescit alter; unde circulus dierum anni non variat numerum. Initium cujuscumque mensis sumere se dicunt ab ingressu solis in quodlibet signum Zodiaci, incipiendo, ut nos, ab Ariete. Signa autem sumunt non astronomica, ut nos, sed stellifera; in hoc quoque tamen errant, et differunt multùm à nostro calculo.

NOTA EDITORIS. Tres anteriores hujus Grammaticæ editiones, quas ante oculos habeo, præterquam quod non consonant inter se in indicando modo conciliandi Tamulicos menses cum Europæis, nec concordant cum præsenti mensium cursu. In omnibus enim dicitur Tamulicorum mensem incipere semper post septimum et ante duodecimum vel decimum tertium diem nostri mensis. Nunc autem eorum mensis non incipit ante dicimum diem et multoties incipit quinto decimo die nostri mensis. Quapropter omissis iis, quæ eâ de re in anterioribus editionibus inveniuntur, breviorem et faciliorem et tutiorem initium mensium inveniendi modum proponam, qui mihi a Rev. D. Mousset Miss. Apost. suggestus fuit.

Primùm operæ pretium est noscere quod Tamulenses cuique duodecim mensium determinatum assignarunt numerum dierum, horarum et momentorum, computatum ab ingressu vero vel supposito solis in unum signum zodiaci usque ad ingressum ejusdem in aliud; videlicet:

சித்திரை	Aprilis habet	30 dies	55 நாழிகை	32 விநாடி	
வைகாசி vel வையாசி	Maius	31	24	12	
ஆனி	Junius	31	36	38	
ஆடி	Julius	31	28	12	
ஆவணி	Augustus	31	2	10	
புரட்டாசி	September	30	27	22	
ஐப்பசி vel அற்பசி	October	29	54	7	
கார்த்திகை	November	29	30	24	
மார்கழி	December	29	20	53	
தை	Januarius	29	27	16	
மாசி	Februarius	29	48	24	
பங்குனி	Martius	30	20	21	15 நொடி.

Tota summa per annum 365 dies, 15 நாழிகை, 31 விநாடி, 15 நொடி.

Quapropter unusquisque Tamulicus annus habet 15 நாழிகை, 31 விநாடி 15 நொடி amplius quam Europæus annus communis. Illa 15 நாழிகை,

31 விநாடி, 15 நொடி, quater ducta pro quatuor annis, dant unam totam diem cum duobus நாழிகை et quinque விநாடி ; sed in cumpensationem intra quatuor annos venit dies intercalaris Europæorum, quem non habent Tamulenses ; quapropter deductâ unâ die, differentia remanens est tantùm 2 நாழிகை et 5 விநாடி pro quatuor annis ; 4 நாழிகை cum 10 விநாடி pro octo annis &c. Nunc, his cognitis, facillimè invenitur initium mensium Tamulicorum et illorum convenientia cum mensibus europæis. Ad hoc sume vel præsentem annum vel aliquem ex præteritis annis pro fundamento, et dein adde 15 நாழிகை, 31 விநாடி, 15 நொடி, pro quolibet anno, deducto uno die pro quolibet intercalari anno Europæorum. Quod ut clarius pateat et ista computatio semper præsto sit dabo duas sequentes tabulas. Circa primam nota quod assumo pro fundamento annum 1840, quia melius est procedere ab uno intercalari anno; et quamvis annus Tamulicus incipiat à mense Aprili, hìc incipere debemus a mense Martio, ex eo quod intercalaris dies veniat in fine Februarii, et daretur locus errori si inciperemus à mense Aprili.

1a. TABULA.

Annus 1840 ut fundamentum.

பங்குனி	incæpit	11 die	Martii	39 நாழிகை,	14 விநாடி.
சித்திரை		10	Aprilis	59	35
வையாசி		11	Maii	55	7
ஆனி		12	Junii	19	19
ஆடி		13	Julii	35	57
ஆவணி		14	Augusti	24	9
புரட்டாசி		14	Septembris	26	19
ஐப்பசி		14	Octobris	53	41
கார்த்திகை		13	Novembris	47	48
மார்கழி		13	Decembris	18	12
தை		11	Januarii	39	5
மாசி		10	Februarii	6	21

2a. TABULA.

Numeri addendi pro unoquoque anno.

Prô 1 anno, id est,	1841	15 நாழிகை,	31 விநாடி,	15 நொடி.
» 2 —	1842	31 —	2 —	30 —
3 —	1843	46 —	33 —	45 —
4 —	1844	2 —	5 —	0 —
5 —	1845	17 —	36 —	15 —
6 —	1846	33 —	7 —	30 —

Pro 7 annis, i. e.		1847			48 நாழிகை,	38	விநாடி,	45	தெறி.
8	—	1848			4	—	10	—	0	—
9	—	1849			19	—	41	—	15	—
10	—	1850			35	—	12	—	30	—
11	—	1851			50	—	43	—	45	—
12	—	1852			6	—	15	—	0	—
13	—	1853			21	—	46	—	15	—
14	—	1854			37	—	17	—	30	—
15	—	1855			52	—	48	—	45	—
16	—	1856			8	—	20	—	0	—
17	—	1857			23	—	51	—	15	—
18	—	1858			39	—	22	—	30	—
19	—	1859			54	—	53	—	45	—
20	—	1860			10	—	25	—	0	—
21	—	1861			25	—	56	—	15	—
22	—	1862			41	—	27	—	30	—
23	—	1863			56	—	58	—	45	—
24	—	1864			12	—	30	—	0	—
25	—	1865			28	—	1	—	15	—
26	—	1866			43	—	32	—	30	—
27	—	1867			59	—	3	—	45	—
28	—	1868			14	—	35	—	0	—
29	—	1869			30	—	6	—	15	—
30	—	1870			45	—	37	—	30	—
31	—	1871	1	dies	1	—	8	—	45	—
32	—	1872			16	—	40	—	0	—
33	—	1873			32	—	11	—	15	—
34	—	1874			47	—	42	—	30	—
35	—	1875	1	—	3	—	13	—	45	—
36	—	1876			18	—	45	—	0	—
37	—	1877			34	—	16	—	15	—
38	—	1878			49	—	47	—	30	—
39	—	1879	1	—	5	—	18	—	45	—
40	—	1880			20	—	50	—	0	—
41	—	1881			36	—	21	—	15	—
42	—	1882			51	—	52	—	30	—
43	—	1883	1	—	7	—	23	—	45	—
44	—	1884			22	—	55	—	0	—
45	—	1885			38	—	26	—	15	—

Pro 46 annis, i. e.		1886			௳ 53 நாழிகை,		37 விநாடி,		30 செநாடி.	
47	—	1887	1	dies	9	—	28	—	45	—
48	—	1888			25	—	0	—	0	—
49	—	1889			40	—	31	—	15	—
50	—	1890			56	—	2	—	30	—
51	—	1891	1	—	11	—	33	—	45	—
52	—	1892			27	—	5	—	0	—
53	—	1893			42	—	36	—	15	—
54	—	1894			58	—	7	—	30	—
55	—	1895	1	—	13	—	38	—	45	—
56	—	1896			29	—	10	—	0	—
57	—	1897			44	—	41	—	15	—
58	—	1898	1	—	0	—	12	—	30	—
59	—	1899	1	—	15	—	43	—	45	—
60	—	1900	1	—	31	—	15	—	0	—
61	—	1901	1	—	46	—	46	—	15	—
62	—	1902	2	—	2	—	17	—	30	—
63	—	1903	2	—	17	—	48	—	45	—
64	—	1904	1	—	33	—	20	—	0	—
65	—	1905	1	—	48	—	51	—	15	—
66	—	1906	2	—	4	—	22	—	30	—
67	—	1907	2	—	19	—	53	—	45	—
68	—	1908	1	—	35	—	25	—	0	—
69	—	1909	1	—	50	—	56	—	15	—
70	—	1910	2	—	6	—	27	—	30	—
71	—	1911	2	—	21	—	58	—	45	—
72	—	1912	1	—	37	—	30	—	0	—
73	—	1913	1	—	53	—	1	—	15	—
74	—	1914	2	—	8	—	32	—	30	—
75	—	1915	2	—	24	—	3	—	45	—
76	—	1916	1	—	39	—	35	—	0	—
77	—	1917	1	—	55	—	6	—	15	—
78	—	1918	2	—	10	—	37	—	30	—
79	—	1919	2	—	26	—	8	—	45	—
80	—	1920	1	—	41	—	40	—	0	—
81	—	1921	1	—	57	—	11	—	15	—
82	—	1922	2	—	12	—	42	—	30	—
83	—	1923	2	—	28	—	13	—	45	—
84	—	1924	1	—	43	—	45	—	0	—

Pro 85 annis, i.e.	1925	1	dies,	59	நாழிகை,	16	விநாடி,	15	நொடி.
86	—	1926	2	—	14	—	47	—	30	—
87	—	1927	2	—	30	—	18	—	45	—
88	—	1928	1	—	45	—	50	—	0	—
89	—	1929	2	—	1	—	21	—	15	—
90	—	1930	2	—	16	—	52	—	30	—
91	—	1931	2	—	32	—	23	—	45	—
92	—	1932	1	—	47	—	55	—	0	—
93	—	1933	2	—	3	—	26	—	15	—
94	—	1934	2	—	18	—	57	—	30	—
95	—	1935	2	—	34	—	28	—	45	—
96	—	1936	1	—	50	—	0	—	0	—
97	—	1937	2	—	5	—	31	—	15	—
98	—	1938	2	—	21	—	2	—	30	—
99	—	1939	2	—	36	—	33	—	45	—
100	—	1940	1	—	52	—	5	—	0	—
200	—	2040	2	—	44	—	10			
300	—	2140	4	—	36	—	15			
400	—	2240	6	—	28	—	20			
500	—	2340	8	—	20	—	25			
600	—	2440	9	—	12	—	30			
700	—	2540	11	—	4	—	35			
800	—	2640	12	—	56	—	40			
900	—	2740	14	—	48	—	45			
1000	—	2840	15	—	40	—	50			

Itaque etiamsi mundus subsisteret adhuc mille annos et ultrà, inserviret ista tabula,modo Tamulenses suum annos computandi sytema non mutarent.Nota quod ab anno 2000 usque ad, 2040 et ab 2400 usque ad 2440 et ab 2800 usque ad 2840 una dies deduci debet, quia anni 2000, 2400 et 2800 erunt intercalares. Per istas tabulas patet illa duo நாழிகை et quinque விநாடி, quibus post quatuor annos anni Tamulici tardiores fiunt quam Europæi, dare unam totam diem cum 25 விநாடி intra 115 annos. Præterea omnes norunt inter quatuor annos centenarios tres non habere intercalarem diem, quia Gregorianus annus non habet sex horas totas supra 365 dies, sed deficiunt aliquot momenta ; quapropter statutum fuit quod propter illas sex horas adderetur intercalaris dies quarto quoque anno, et quod propter defectum aliquot momentorum, inter quatuor centenarios annos unus tantummodò foret intercalaris ; ita anni 1700 , 1800 , 1900 non sunt intercalares. Ex illâ causâ exsurgit alia differentia unius diei quandò oc-

currit unus centenarius annus non intercalaris. Ex hâc duplici causâ anni Tamulici tardiores facti sunt quam Europæi duobus diebus à tempore quo vivebat illustris Beschius et erronea evasit computatio tunc temporis à multis adhibita.

USUS SUPRADICTARUM TABULARUM.

Ex supradictis Tabulis perfacillimè invenitur initium mensium Tamulicorum ; ad hoc enim sumitur ex anno 1840 mensis cujus initium quæritur , et in secundâ tabulâ sumuntur numeri assignati pro anno de quo quæstio est. Verbi gratiâ, si velim cognoscere quâ die mensis Europæi incipiat mensis கார்த்திகை hoc anno 1843, dicam :

Anno 1840 , mensis கார்த்திகை incæpit	13 die novembris,47 நாழிகை,48 விநாடி.
Numeri addendi pro anno 1843	46 — 33 — 45 நொடி.
Ita mensis கார்த்திகை anno 1843 incipiet	14 die novembris 34 — 21 — 45 —

Ut hoc exemplo videre est, si numeri simul juncti in summâ dent plusquam 60 விநாடி , scribis excedentem numerum et addis unum summæ நாழிகை; ita si sint நாழிகைகள் amplius quam 60, scripto excedente numero , unum addis summæ dierum.

Si velis noscere quâ die incepturus sit mensis தை proximè sequens , cum menses தை et மாசி, qui correspondent initio anni 1844, pro Tamulensibus pertineant ad antecedentem annum, et ita de aliis annis , sic procedere debes :

Anno 1840 , mensis தை incæpit	11 die januarii, 39 நாழிகை,5 விநாடி.
addendus numerus pro 1843	46 — 33 — 45 நொடி.
Ita proximus mensis தை incipiet anno 1844.	12 die januarii,25 — 38 — 45 —

Ad inveniundum initium mensis சித்திரை anni 1846, ita :

Anno 1840 சித்திரை incæpit	10 die aprilis, 19 நாழிகை, 35 விநாடி.
Addendus numerus pro 1846	13 — 7 — 30 நொடி.
Ita mensis சித்திரை anno 1846 incipiet	11 die aprilis, 32 — 42 — 30 —

Quando plures erunt quam centum anni sumetur 1 ° ex anno 1840 mensis de quo erit quæstio; 2 ° in secundâ tabulâ numerus anni respon-

dentis anno de quo agitur, ita annus 1941 respondebit anno 1841, annus 2001 respondebit anno 1901, et ita de aliis intra centum annos; 3° pro uno seculo elapso ab anno 1840, sumetur numerus assignatus pro 100 annis; pro duobus seculis elapsis numerus adscriptus pro 200 annis et ita de aliis seculis.

Exempli gratiâ, ad cognoscendum quâ die incepturus sit mensis aprilis anno 1962, dicam :

Anno 1840 mensis சித்திரை incepit	10 die aprilis, 59 நாழிகை, 35 விநாடி.
Numerus addendus pro anno 1862	41 — 27 — 30 லெநாடி.
Numerus addendus pro 100 annis,	1 dies, 52 — 5 —
Ita mensis சித்திரை 1962 incipiet	13 die aprilis 33 — 7 — 30 —

Idem modus inserviet pro præteritis annis vel sæculis deducendo ab anno 1840, 15 நாழிகை, 31 விநாடி, 15 லெநாடி pro unoquoque anno præterito, vel deductis simpliciter duobus நாழிகை et 3 விநாடி pro quatuor annis, et ita retrogrediendo, deducetur una dies quando occurrit unus centenarius annus qui non sit intercalaris, et si retrogrediatur usque ad decimum quartum diem octobris anni 1582, deduci debent 10 dies, pro decem diebus, qui prætermissi sunt pro efficiendâ Gregorianâ calendarii reformatione.

Notandum est quod si initium mensis occurat ante occasum solis, id est, si in summâ quæ indicat initium mensis non sint triginta நாழிகை, secundum omnes illa dies spectat ad mensem sequentem eâque die erunt illius calendæ; si verò occurrat post occasum solis, id est, si summa excedat 30 நாழிகை, juxta sectam quæ வாக்கியம் dicitur, sequenti mensi annumeratur illa dies; secùs juxta sectam quæ சித்தாந்தம் dicitur et communior est; siquidem sequenti tantum die sunt calendæ mensis. Ex. gr. hoc anno 1843 mensis புரட்டாசி incipit die 15 septembris cum 12 நாழிகை, 53 விநாடி; quapropter cum non sint 30 நாழிகை, juxta omnes hâc ipsâ die erunt calendæ. Sed sequens mensis ஐப்பசி incidit in 15um. diem octobris cum 40 நாழிகை, 13 விநாடி. Quapropter hâc ipsâ die erunt calendæ pro sectâ வாக்கியம், sequenti autem die, id est, 16â octobris pro sectâ சித்தாந்தம்.

Mensem Tamulenses designant hoc charactere மீ. Diem autem mensis, quem தேதி vocari diximus, signant hâc figurâ ௳.

191. Annus vocatur வருஷம் et hâc figurâ notatur ௵; aliquando vocatur etiam ஆண்டு. Anni autem ætatis hominum,

animalium &c. his nominibus exprimi non possunt; sed eos exprimunt per nomen வயசு vel elegantius வயது, vel etiam பிராயம்; unde, si velim dicere: *huic sunt decem anni ætatis*, dicam இவனுக்குப்பத்துவயதாகிறது, vel பத்துப்பிராயமுண்டு. Si autem velim dicere: *decem anni sunt à quo iste natus est*, dicam: இவன்பிறந்துபத்துவருஷமாச்சு &c.

192. Habent Tamulenses speciem quamdam sæculi, quod constat *sexaginta* annis, quorum singuli speciali notantur nomine, quæ nomina suo ordine tradam, addendo numerum nostrorum annorum, qui illis correspondet.

1	பிறபவ	வருஷம்	1807-8.	1867-68.
2	விபவ	௸	1808-9.	1868-69.
3	சுக்கில	—	1809-10.	1869-70.
4	பிறமோதூத	—	1810-11.	1870-71.
5	பிறசோற்பத்தி	—	1811-12.	1871-72.
6	ஆங்கிரச	—	1812-13.	1872-73.
7	ஸ்ரீமுக	—	1813-14.	1873-74.
8	பவ	—	1814-15.	1874-75.
9	யுவ	—	1815-16.	1875-76.
10	தாது	—	1816-17.	1876-77.
11	ஈஸ்வர	—	1817-18.	1877-78.
12	வெகுதானிய	—	1818-19.	1878-79.
13	பிறமாதி	—	1819-20.	1879-80.
14	விக்கிரம	—	1820-21.	1880-81.
15	விசு	—	1821-22.	1881-82.
16	சித்திரபானு	—	1822-23.	1882-83.
17	சுபானு	—	1823-24.	1883-84.
18	தாரண	—	1824-25.	1884-85.
19	பார்த்திவ	—	1825-26.	1885-86.
20	விய	—	1826-27.	1886-87.
21	சருவசித்து	—	1827-28	1887-88.
22	சருவதாரி	—	1828-29.	1888-89.

23	விரோதி	வ்ருஷம்	1829-30.	1889-90.
24	விக்ருதி	(வரு)	1830-31.	1890-91.
25	கர	—	1831-32.	1891-92.
26	நந்தன	—	1832-33.	1892-93.
27	விசய	—	1833-34.	1893-94.
28	சய	—	1834-35.	1894-95.
29	மன்மத	—	1835-36.	1895-96.
30	துன்முகி	—	1836-37.	1896-97.
31	ஏவிளம்பி	—	1837-38.	1897-98.
32	விளம்பி	—	1838-39.	1898-99.
33	விகாரி	—	1839-40.	1899-900.
34	சார்வரி	—	1840-41.	1900 - 1.
35	பிலவ	—	1841-42.	1901 - 2.
36	சுபகிருது	—	1842-43.	1902 - 3.
37	சோபகிருது	—	1843-44.	1903 - 4.
38	குரோதி	—	1844-45.	1904 - 5.
39	விசுவாவசு	—	1845-46.	1905 - 6.
40	பராபவ	—	1846-47.	1906 - 7.
41	பிலவங்க	—	1847-48.	1907 - 8.
42	கீலக	—	1848-49.	1908 - 9.
43	சவுமிய	—	1849-50.	1909-10.
44	சாதாரண	—	1850-51.	1910-11.
45	விரோதிகிருது	—	1851-52.	1911-12
46	பரிதாபி	—	1852-53.	1912-13.
47	பிரமாதீச	—	1853-54.	1913-14.
48	ஆனந்த	—	1854-55.	1914-15.
49	ராக்ஷத	—	1855-56.	1915. 16.
50	நள	—	1856-57.	1916-17.
51	பிங்கள	—	1857-58.	1917-18.
52	காலயுக்தி	—	1858-59.	1918-19.
53	சித்தார்த்தி	—	1859-60.	1919-20.
54	ரவுத்திரி	—	1860-61.	1920-21.

55	துன்மதி	வருஷம்	1861-62.	1921-22.
56	துந்துபி	ஷ	1862-63.	1922-23.
57	ருத்திரொற்காரி	—	1863-64.	1923-24.
58	ரக்தாட்சி	—	1864-65.	1924-25.
59	குரோதன	—	1865-66.	1925-26
60	அக்ஷய	—	1866-67.	1926-27.

Hinc iterum ad primum redeundo, பிறபவவருஷம் erit 1927-8, et sic de cæteris.

193. Hoc modo Tamulenses per circulum nominant annos. Numerum autem eorum sumunt ab ætate mundi, quam multò seniorem, quam reverà est, effingunt. Siquidem quatuor distinguunt mundi ætates, quas communi vocabulo யுகம் vocant, ex quibus, tribus jam elapsis, in quartâ nos esse dicunt. Primam mundi ætatem, quæ ab ipsis *innocentiæ ætas* vocatur, கிரேதாயுகம் nominant, eamque numerasse asserunt 1728000 annos. Secundam திரேதாயுகம் dicunt, eique, demptâ quartâ parte primæ ætatis, annos 1296000 tribuunt. Tertiam துவாபரயுகம் appellant, et demptâ tertiâ parte secundæ ætatis, 864000 annis durasse affirmant. Quartam tandem, quæ præsens est, கலியுகம் nominant, ac si dicerent, *ætatem infortunii*; et quod ineptiùs adhuc dictum est, hanc, demptâ mediâ parte tertiæ ætatis, 432000 annos habituram dicunt Tamulenses; unde hæc non habet nisi quartam partem annorum primæ ætatis. Hic autem annus à Christo nato 1728us in cujus fine hæc scribo, est juxtà calculum Tamulensium, 4829us completus hujus ultimæ ætatis; ipsi enim semper numerant annum elapsum et completum. Hinc sequitur, quod, hoc anno, in quo nondum sex mille annos numerat mundus, ipsi elapsos asserant a creatione mundi annos 3892829. Pari modo fabulantur et cætera omnia; quippè qui nullam reverà historiam habentes, poëtarum figmentis, sicuti historiis, fidem præstant. Quarè annos signant hoc modo; cùm hic annus

vocetur கீலகவருஷம், dicunt : கலியுகத்தில் ௪௲௮௱௨௰௯மாண்டு கீலகவருஷம், scilicet, *annus* 4829 us *ætatis caliyugam kìlaga varuxam dictus* ; qui vero incipiet futuro mense Aprili, erit 4830 us annus completus, சவுமியவருஷம் dictus ; et sic de cæteris. Hunc modum servant in suo, ut ita dicam, Almanacho, quem பஞ்சாங்கம் vocant. Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici Astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cujusdam Regis, nomine *Sâlivâganar*, qui mortuus est anno Christi 78. qui erat 12us sæculi indici, வெகுதானியவரு dictus, adeoque deerant adhuc, ad complementum eorum sæculi, 49 anni; præter quos, hic annus 1728 est annus 42us sæculi 27 ¡, ut patet. Juxta hujusmodi autem calculum fiunt hìc observationes omnes astronomicæ. Hanc autem Epocham vocant *Sâlivâgana sagâptam*, à nomine scilicet illius regis, et à *Sagam*, nomine illius regni, et tandem ab *aptam*, quod est grandonicè *annus*; quasi dicerent : annus à quo regnavit *Sâlivâganen.* Tamulenses verò, cùm nec suis characteribus scribere possint, nec ore pronunciare *Sagâptum*, scribunt et dicunt *Sagârtam.*

194. பஞ்சாங்கம். Nomen est compositum à பஞ்ச *quinque*, et அங்கம் *membra*; in compositione autem, ex concursu duorum *a* brevium, fit unum longum, et dicitur பஞ்சாங்கம். Dicitur autem hic liber *quinque membra*, quia ibi quinque traduntur. 1° திதி *dies ætatis lunæ*. 2° வாரம் *dies hebdomadæ*. 3° நட்சத்திரம் *constellatio*, in quâ quotidie invenitur luna ; quod superstitiosè observant. 4° யோகம் *dies boni et mali*. 5° கரணம் *auguria*, *horoscopi* &c.

§. V.

De Rhombis, signis Zodiaci et Lunatione.

195. Rhombos ventorum vocant திக்கு vel திசை; quatuor principales nominant hoc modo, scilicet:

கிழக்கு vel கீழ்த்திசை *oriens.*
மேற்கு vel மேற்றிசை *occidens.*
தெற்கு vel தென்றிசை *auster.*
வடக்கு vel வடதிசை *aquilo.*

His autem, quæ desinunt per *u*, sæpe hoc eliso addunt *e*; sic: கிழக்கே, மேற்கே, தெற்கே, வடக்கே. Angulos his intermedios, quos communi vocabulo மூலை dicunt, quatuor præcipuè distinguunt hoc modo:

தென்கிழக்கு . . . . angulus *ab oriente ad austrum.*
தென்மேற்கு . . . . angulus *ab austro ad occidentem.*
வடமேற்கு . . . . angulus *ab occidente ad aquilonem.*
வடகிழக்கு . . . . angulus *ab aquilone ad orientem.*

196. His octo ventorum rhombis octo deos seu semideos præsidere dicunt, quos communi vocabulo திக்குப்பாலகர் nominant, ac si dicerent *rhomborum custodes.* Ex his,

இந்திரன் *Princeps deorum, in oriente.*
அக்கினி *Deus ignis, in angulo ab oriente ad austrum.*
இயமன் *Deus mortis, in austro.*
நிருதி *Nomen cujusdam Regis, quem potentissimum et liberalem laudant, in angulo ab austro ad occidentem.*
வருணன் *Neptunus, deus maris, in occidente.*
வாயு *Æolus, deus ventorum, in angulo ab occidente ad aquilonem.*

குபேரன் *Plutus, deus divitiarum, in aquilone.*

ஈசானியன், id est, சிவன், *siquidem* ஈசானம் *est unus ex quinque vultibus quos illi dant, in angulo ab aquilone ad orientem.*

Hinc ex his quoque nominant rhombos et angulos; sic: சனிமூலை, idem ac ஈசானியமூலை, *angulus ab oriente ad aquilonem;* அக்கினிமூலை *angulus ab oriente ad austrum* &c.

197. Præterea Tamulenses utuntur dictis nominibus கீழ், மேல் &c. adjectivo modo, et ea jungunt alteri nomini, v. g. regio orientalis, borealis &c., mare orientale, boreale &c. Tunc utuntur dictis vocibus, sicuti unitas ostendimus nomini திசை; sic: கீழ்தேசம் *regio orientalis;* கீழ்கடல் *mare orientale;* மேற்றேசம் *regio occidentalis;* மேற்கடல் *mare occidentale;* தென்றேசம் *regio australis;* தென்கடல் *mare australe;* வடதேசம் *regio borealis;* வடகடல் *mare boreale.* Sic கீழ்பக்கம், மேற்பக்கம், தென்பக்கம், வடபக்கம் *pars orientalis, occidentalis, australis, borealis* &c. Utuntur autem hoc modo loquendi in quâlibet minimâ distantiâ; in eodem cubiculo, si aliquam partem assignare velint, non hanc vel illam partem dicunt, sed sede ad austrum, sede ad orientem &c. Unde vel pueri et puellæ hæc nomina perfectè norunt, et si quem stolidum dicere volunt, eum vel ventorum rhombos ignorare dicunt.

198. Cognoscunt Tamulenses quoque duodecim *signa Zodiaci*, quæ communi voce ராசி vocant, eaque nostro ordine numerant. Nomina autem sunt hæc:

மேஷம்........ Aries. ♈	துலாம்........ Libra. ♎
ரிஷபம்........ Taurus. ♉	விருச்சிகம்..... Scorpius. ♏
மிதுனம்....... Gemini. ♊	தனுசு.......... Arcitenens. ♐
கற்கடகம்...... Cancer. ♋	மகரம்.......... Caper. ♑
சிங்கம்........ Leo. ♌	கும்பம்........ Amphora. ♒
கன்னி......... Virgo. ♍	மீனம்.......... Pisces. ♓

Hæc nomina a linguâ Grandonicâ sumpta, significatione etiam correspondent nostris. மிதுனம் tamen significat non Geminos, sed *Geminas* (mulieres enim illas dicunt et nominant பார்வை unam, பாடவள் alteram); et sicuti nos uni ex Geminis damus clavam, alteri sagittam, ita Tamulenses uni dant தண்டு, id est, *clavam*, alteri autem யாழ், id est, *citharam*. Præterea தனுசு non est *Arcitenens*, sed simpliciter *arcus*. மகரம் autem non caper, sed *species* est *piscis*, quem inter natantia tum corporis animique magnitudine, tum bellicæ laudis nomine insignem decantant eorum poetæ, eumque dicunt etiam சுறா.

199. De Lunatione aliqua, scitu digna sunt et usui necessaria. *Novilunium* அமாவாசி vocant; *plenilunium* verò, பவுர்ணமி vel பவுர்ணமியமாவாசை. Distinguunt crescentem, à decrescente, quæ duo tempora grandonicè பக்ஷம், tamulicè பக்கம் dicunt, id est, *partes*. Ætas lunæ à novilunio ad plenilunium dicitur சுக்கிலபக்ஷம்; சுக்கிலம் enim est *albedo*, vel etiam *lux*; unde cùm post novilunium sub initio noctis luceat luna, eam ætatem vocant *partem, quæ lucet*. Ætas verò lunæ à plenilunio ad aliud novilunium dicitur கிஷ்ணபக்ஷம், quia கிஷ்ணம் est *nigredo* vel *tenebræ*; unde cum post plenilunium sub initio noctis non appareat lux lunæ, illud *tempus tenebrarum* vocant Præterea alio nomine prima pars dicitur பூருவபக்ஷம் secunda அபரபக்ஷம்; siquidem *pûruvam* præter alia significat *principium*; unde benè partem post novilunium *principium lunæ* vocant; *abaram* vero significat, quod tempore *posterius* est; unde benè partem post plenilunium, tempore *posteriorem* sic vocant. *Dies lunæ* communi vocabulo, ut diximus, vocant திதி. Non numerando autem nec diem novilunii, nec diem plenilunii, et incipiendo à die illis immediatâ, quam primam diem vocant, quatuordecim illos dies à novilunio ad plenilunium, et ab hoc ad aliud novilunium, vocant singulos suis nominibus è linguâ grandonicâ, quæ hic ordine referam:

பிறதமை vel பாட்டியமி *prima dies.*
விதிடிய . . . . *secunda dies.*
திரிதியை . . . . . . *tertia dies.*
சதுர்த்தி . . . . . . *quarta dies.*
பஞ்சமி . . . . . . *quinta dies.*
ஷஷ்டி . . . . *sexta dies.*
சப்த்தமி vel சத்தமி *septima dies.*
அஷ்டமி . . . . *octava dies.*
நவமி . . . . . *nona dies.*
தசமி . . . . . *decima dies.*
ஏகாதசி . . . . *undecima dies.*
துவாதசி . . . *duodecima dies.*
திரியோதசி *decima tertia dies.*
சதுர்த்தசி . . *decima quarta dies.*

Quæ nomina, ut dixi, significant primam, secundam &c. diem tùm post novilunium tùm post plenilunium, et distinctio fit à nominibus partium, quæ supra retuli. Sic பூருவபக்ஷத்திற்பஞ்சமி est *quinta dies post novilunium*, et அபரப்க்ஷத்திற் பஞ்சமி est *quinta dies post plenilunium*; et sic de cæteris. Vel etiam diebus post novilunium addunt சுத்த, id est, *clarus*; sic: சுத்தபஞ்சமி *quinta dies à novilunio*; et diebus post plenilunium addunt *bahula*, vel tamulicè பகுள, id est, *obscurus*; sic: பகுளபஞ்சமி *quinta dies à plenilunio* &c.

§. VI.

De Correspondentia plurium ex particulis, adverbiis &c. linguæ latinæ.

200. Ad faciliorem tyronum usum tradam hic indicem ordine alphabetico dispositum, in quo præcipuas latinæ linguæ particulas, aliquot adverbia, et alia hujusmodi, quæ ad elegantiam orationis potissimum inserviunt, referam, et addam numerum, qui marginalis est, ubi cuilibet latino vo-

cabulo correspondentem in tamulico idiomate vocem facilè invenire possint.

A.

Autem.... ஓவென்றால், ஓவெனில்...... n° 148 - 2.

B.

Benè நன்றாய்.

Benevolè தயவாய்

C.

Certè { ஏ.......... 149 - 1.
{ நிச்சயமாய்..........
{ ஆக்கும் in medio phrasis...... 150 - 4.

Circum சூழ cum acc. vel absolutè...... 172.

Circumcirciter ஏறக்குறைய.......... 170.

Cito { சீக்கிரமாக..........
{ உடனே.......... 160.
{ கடுக, முடுக.......... 175.

Citrà இப்புறம், இப்பால் cum dativo.... 154 - 1.

Citeriùs இப்புறம், இப்பால்—— ——.... 154 - 1.

Continuatim இடைவிடாமல்.......... 166.

Cum *prep.* exprimitur 3° ablativo { ஓடு.... 98.
{ உடனே 160.

Cùm *conj.* { exprimitur ablativis இல் } கை 108.
{ vel ஆல் verbalium in.... } மை 177 - 2.
{ போது, பொழுது, அளவில், இடத்தில்.......... 119.
{ கொள்ள cum infin. vel ஆக்க் கொள்ள cum participiis.. 145.

Cur ஏன்.......... 150 - 3.

D.

Decursu temporis, { நாட்போகப்போக
{ நாள்வட்டத்திலே... } 137.

Denuo திரும்ப, திரும்பவும், மீளவும்.. 136.

Deorsum கீழ், கீழே, கீழாக, கீழாய்.... 155 - 1.

Dubitatio exprimitur per ஓ: ஆரோ, *quis?* எங்கேயோ, *ubi?* எப்படியோ *quomodo? nescio*.......... 148 - 7.

E.

F.

G.

H.

I.

T.

Non deerit fortasse, qui fusiùs quàm par erat, has regulas tradidisse me condemnet; non inficior sanè, dummodò priùs abscindat ipse, quæ superflua sunt, deinde longa me scripsisse dicat. Plura equidem dixi, quæ tyronibus statim proponenda non sunt, et multò minùs exigenda, quæ tamen, ne postea desiderarentur, ordinem secutus, suo loco tradidi; docentium autem erit, ut sub initio dixi, singulis discernere singula, et modum ac tempus, quo hæc perlegere expediat, decernere. Ego verò hujus linguæ candidatos hortari audeo, ut expletâ jam hujus Grammaticæ lectione, eam seponant, et post unum aut alterum annum, cùm jam satis loquentes intelligere, et plura ab omnibus intelligenda ipsi expeditè loqui noverint, resumant tunc Grammaticam hanc, eamque attentè percurrant; nec dubito, quin nova, nec spernenda inveniant. Cæterùm ego brevitatis notam potiùs apud linguæ peritos timeo: siquidem multa reliqui; consultò tamen, ne congesta moles suo ipso pondere damnata corrueret. Prætereà scio, in quâlibet hujus regni parte ubi incolas speciali quodam loquendi modo, ac singulos plura respuere, addere plura; quæ tamen tradere non judicavi; siquidem in Europâ quoque, qui Italam v. g. linguam exterum edoceret, quod ubique docti loquuntur, vulgare idioma tradere contentus, quid in quolibet angulo vulgus vel barbarè supplantat, vel injustè

supprimit, nunquam sanè proponeret. Nec secus ego, non rudium abusus, sed tamulici idiomatis regulas tyronibus tradendas esse judicavi. Sciant, quid appositè loquendum sit, et possint vel incolas reprehendere, si errent; cetera nullo labore edocebit usus.

FINIS.

INDEX

TOTIUS GRAMMATICÆ.

Primus Numerus initium propositæ materiæ, *secundus* paginam indicat.

INDICIS FINIS.

COMPENDIUM.

GRAMMATICÆ DE ELEGANTIORI LINGUÆ TAMULICÆ DIALECTO, செந்தமிழ் DICTA, ET TAMULICÆ POESEOS RUDIMENTIS.

PARS PRIMA.

CAPUT PRIMUM.

§. I.

DE LITTERIS.

Præter ea quæ in linguæ vulgaris Grammaticâ de litteris dicta sunt advertendum est, in sublimiori dialectu, litteras, brevibus addito கரம், et longis காரம், vocari hoc modo: அ dicitur அகரம், ஆ, ஆகாரம், த, தகரம், தா, தாகாரம், et sic de aliis. Nunquam in usum veniunt characteres Grandonici; sed cæteris litteris additur consonans ஃ, ஆய்தம் dicta, quæ pronunciatur quasi consonans *g* gutturalis non bene expressa; nunquam jungitur vocali, sed, per occursum suum cum aliâ consonanti, reddit longam præcedentem syllabam, quanquam naturâ brevem. Sic இது, si scribatur இஃது, *igdu*, fit metro longum.

Divisio 1° litterarum in 12 vocales et 18 consonantes, præter ஆய்தம், 2° vocalium in 5 breves (குறில்), et 7 longas (நெடில்), in vulgaris linguæ Grammaticâ exposita fuit.

3° Consonantes dividuntur in tres classes: 1° வல்லினம், *fortes* seu *asperæ*; sex sunt: க, ச, ட, த, ப, ற. 2° மெல்லினம், *lenes*, etiam sex: ங, ஞ, ண, ந, ம, ன. 3° இடையினம், *mediæ*, sex quoque: ய, ர, ல, வ, ழ, ள.

4° Consonantes dividuntur etiam in initiales et finales; initiales, மொழிமுதலெழுத்து, sunt novem: க, ச, த, ப, ஞ, ந, ம, ய, வ; finales, மொழியீற்றெழுத்து, sunt decem: ண், ன், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ஞ்; Tantummodo semel aut iterum imperativum desinit per ஞ். Voces quæ in vulgari linguâ incipiunt per ற vel ல, cum adjunctâ vocali உ vel ஊ, ஒ vel ஓ, in initio assumunt உ; si autem அ vel ல adjunctam habeant

aliquam aliam vocalem, incipient per இ*: லாபம், *lucrum*, இலாபம்; லோகம், *mundus*, உலோகம்; elegantius est etiam addere இ vocibus incipientibus per ய: யானை, *elephas*, இயானை; quæ incipiunt per ட vel ற, ut டாப்பு *album*, றோதை *obscenitas*, non usurpantur in hâc dialecto.

5.° Inter vocales, உ, இ, ஐ distinguuntur in integras et abbreviatas. Si vocalis உ juncta sit uni ex asperis et præcedatur ab unâ syllabâ longâ vel naturâ vel metro, seu à pluribus syllabis, vel saltem à duplici brevi, vocatur குற்றியலுகரம், id est, உ abbreviatum, et ejus pronunciationi assignatur duntaxat dimidium மாத்திரை; unde eliditur si sequatur vocalis. Sed si ante உ vox habeat unicam brevem syllabam, ut நடு, *medium*, tunc உ vocatur முற்றுகரம், id est integrum, nec eliditur. In polysyllabis si உ uniatur consonanti non asperæ, est முற்றுகரம், licèt elidi possit. 2.° Quando இ ad elegantiam additur voci incipienti per ய, ut இயானை, vocatur †குற்றியலிகரம், ei tribuitur tantùm மாத்திரை dimidium, et in versu considerari potest tanquàm simplex consonans. 3.° Exceptis monosyllabis et அளபெடை, ஐ in medio vel in fine dictionis fit brevis et dicitur ஐகாரக்குறுக்கம்.

6.° அளபெடை dicitur extensio quædam alicujus litteræ; per உயிரளபெடை additur vocali longæ brevis correspondens, quæ tunc suâ propriâ formâ scribenda est, et sic fiunt duæ syllabæ; ita தொழாஅர் pro தொழார்; செய்வதூஉம் pro செய்வதூம். &c. Per ஒற்றளபெடை semplex consonans et scripto et sono duplicatur, sed tantùm in poesi, et computatur pro unâ syllabâ. Sic: அங்ங்கண் pro அங்கண் *illic*, மின்ன்னு pro மின்னு *fulgur*.

7.° மாத்திரை dicitur spatium quod insumitur in ictu oculi; unum மாத்திரை tribuitur brevi syllabæ et consonanti per அளபெடை extensæ, duo longæ, tria longæ cum அளபெடை, unum cum dimidio litteræ ஐ quandò est abbreviata; vocalibus autem உ et இ, si sint abbreviatæ, et consonantibus dimidium tribuunt.

§. 11.

DE ORTHOGRAPHIA.

Regulæ ortographiæ, quæ in grammaticâ linguæ vulgaris, à numero 17 usque ad 32, traduntur, in hoc idiomate strictè sunt servandæ. Præterea 1.° post longam non duplicantur litteræ lenes vel mediæ; ita காணுடன் non erit காண்ணுடன், sed *Cânuhâden*. 2.° Voces quæ duplicatam

* Quædam etiam incipient per அ. v. g. அரசம்.

† Modo tamen occurrat cum குற்றியலுகரம்.

habent aliquam litteram lenem vel mediam, unam deperdere possunt; sic செயல pro செய்யல *facere*, எலாம் pro எல்லாம் *omnes* &c. Sed non debet adhiberi hæc licentia quando daretur æquivoco locus.

Pro regulis orthographiæ illic vide tabulam pag. 30; sed illi addi debet quod post monosyllabon desinens in ன், initialis ந fit ன; si desinat per ண், sequens ந fit ண; sic: கண் நீர் fit கண்ணீர் *lacrymæ*, பொன் நாணி, பொன்னாணி, *funiculus aureus*; et juxta præcedentem regulam deperdi etiam potest unum ண vel ன et dici கணீர், பொனாணி &c. Item quando deperdi deberet ந, aliquando mutatur in ன vel ண post polysyllabon desinens in brevem; sic: மகன்னல்லன் pro மகநல்லன், *filius bonus*. Nota etiam quod quando ண et ந mutantur in ட்ட, seu ன et ந in ற்ற, unum ட vel ற deperdi potest; sic அவறேர் pro அவற்றேர், id est, அவன்றேர், *currus ejus*. In recto etiam mutari et deperdi possunt litteræ; sic: இவடந்தாள் pro இவள்தந்தாள் *illa dedit*.

In compositione vocum, vel aliquoties in simplici concursu vocalium, hoc modo mutantur vocales:

அ, ஆ	cum sequenti அ vel ஆ fit ஆ.	ஞான அமிர்தம், ஞானாமிர்தம். தேவ ஆராதனை, தேவாராதனை. சதா ஆநந்தம், சதாநந்தம்.
அ, ஆ	— — இ vel ஈ fit ஏ.	நர இந்திரன், நரேந்திரன். சர்வ ஈசுரன், சர்வேசுரன்.
அ, ஆ	— — உ vel ஊ fit ஓ.	ஞான உபதேசம், ஞானோபதேசம். மந்திர ஊகி, மந்திரோகி.
அ, ஆ	— — ஏ vel ஐ fit ஐ.	ஏக ஏகன், ஏகைகன். மகா ஐச்சுவரியம், மகைச்சுவரியம்.
அ, ஆ	— — ஓ vel ஔ fit ஔ.	கலச ஓதனம், கலசௌதனம். மந்திர ஔடதம், மந்திரௌடதம்.
இ, ஈ	— — இ vel ஈ fit ஈ.	முனி இந்திரன், முனீந்திரன். நதி ஈசன், நதீசன்.
உ, ஊ	— — உ vel ஊ fit ஊ.	குரு உபதேசம், குரூபதேசம். வது ஊரு, வதூரு.

CAPUT II.

DE NOMINE.

§. I.

De Declinatione Nominis Substantivi.

In Tamulicâ linguâ est unum genus obliqui quod differt et à recto et ab omnibus declinationis casibus; sic formatur: 1° Omnia nomina, iis exceptis quæ desinunt in அம், et aliquibus in உ, sine ullâ mutatio-

ne assumunt இன், cujus ன் vertitur in ற் si sequatur aspera. Sic பகல், *dies*, fit பகலின், quod non est genitivus in elegantiori linguâ. 2°. Ipsa vox recti inservire potest pro obliquo. 3°. Nomina desinentia in ம், illud mutant in த்து vel த்தின். 4°. Nomina desinentia in டு vel று sine aliâ consonanti, sed præcedentibus pluribus syllabis vel ur â longâ, in obliquo mutant டு in ட்டு vel ட்டின், று in ற்று vel in ற்றின்.

Observanda est diligenter istius modi forma obliqui; est enim in frequenti usu, 1°. in declinatione nominum; 2°. ut adjectivum; 3°. ad explicandam possessionem; 4°. ad exprimendum qualitates animi vel corporis; 5°. tempus; 6°. locum. 7°. Specialis obliquus in த்து inservit 1°. pro ablativo, 2°. pro comparatione. Quando rectum usurpatur pro obliquo, si vox desinat per vocalem, seu per ய vel ர், duplicatur sequens littera aspera; si desinat per ண் vel ன், mutantur in ட் ante asperas, si per ல் vel ன், in ற்.

Declinatio nominis octo habet casus, hoc modo et ordine in Grammaticâ நன்னூல் dictâ expressos: பெயரே, ஐ, ஆல், கு, இல், அது, கண், விளி என்றும் அவற்றின்பெயர்முறை.

Singularis.

1. மலை, *mons* . . . . Correspondet nominativo.
2. மலையினை, மலையை ——— accusativo.
3. மலையால், மலையினால், மலையான், மலையினான், மலையோடு, மலையினோடு மலையொடு, மலையினொடு; correspondet ablativo causæ agentis, materialis, instrumentalis, impellentis, vel finalis, et ablativo societatis.
4. மலைக்கு, மலையிற்கு, மலையினுக்கு, correspondet dativo.
5. மலையில், மலையின், மலையினில், மலையினின்; correspondet ablativo in இல் et exprimit motum à loco, comparationem, terminum à quo et causam.
6. மலையது, மலையாது, மலையினது, si sequens nomen sit in singulari; sic மலையின துயர்ச்சி, *celsitudo montis*. மலைய, மலையின, si sequens nomen sit in plurali saltem sensu: மலையமரங்கள் *arbores montis*.
7. மலைக்கண் - மலையின்கண் vel கால் - கடை - இடை - தலை - வாய், திசை - வயின் - முன் - சார் - வலம் - இடம் - மேல் - கீழ் - புடை, முதல் - பின் - பாடு - அளை - தேம் - உழை - வழி - உளி - உழி, உள் - அகம் - புறம் - இல், et similia locum importantia adjunguntur. Ex his quæ desinunt in ம, veniunt in obliquo; கண், fit கட் ante asperas litteras. Hic casus correspondet nostro ablativo in. இல் inservit pro hoc et 5°. casu.
8. மலையே, est vocativus.

Præter formas quæ dictæ sunt in grammaticâ vulgaris linguæ, multas alias assumit vocativus sic; 1 ° ஐயன், *Dominus*, in vocativo fit ஐயனா - ஐய - ஐயனே - ஐயவே - ஐயான - ஐயா - ஐயாவே - ஐயாவோ - ஐயே.

2 ° பெருமான *rex*, fit பெருமாஅன, பெருமானோ; et sic generatim nomina masculina desinentia in ன்; கிரியான் *montanus*, கிரியாய், கிரியாயே, கிரியோயே, et sic alia appellativa ab actione, loco, vel membro.

3 ° வேள், *Cupido*, per அளபெடை fit வேஎள் et sic nomina masculina et feminina in ள், unâ præcedente longâ. கண்ணுள், *oculata femina*, fit கண்ணு, கண்ணுய்; et sic alia quæ ante ள் habent ஆ. திங்கள், *luna*, fit திங்காள; மக்கள் *filii*, மக்காள; sic alia nomina cujuscumque generis quæ ante ள் habent brevem; masculina et feminina fiunt etiam hoc modo: அடிகள் *Dominus*, அடிகேள்.

4 ° Nomina masculina et feminina in ர், vocativum habent hoc modo: தம்பிமார், *fratres natu minores*, தம்பிமாஅர்; ஊரார், *oppidani*, ஊரீர், vel ஊரீரோ; சான்றோர், *sapientes*, சான்றீர் vel சான்றீரோ; வேந்தர், *reges*, வேந்தீர், வேந்திர்; நமர், *nostrates*, நமரீர்; நம்பியர், *juvenes*, நம்பீரோ; மயிலார் per amorem pro மயில்கள், *pavones*, மயிலீரோ; et etiam nomina in இ sic habent: சாமி *Dominus*, சாமியீர், சாமியீரோ.

5 ° Nomina in ல் vel ய, si præcedat longa, assumunt அளபெடை; sic: மால், *Siven*, மாஅல்; பூணாய், *mulier ornata gemmis*, பூணாஅய்; si brevis, assumunt longam: தோன்றல், *rex*, தோன்றால்; தாங்கல், *elephas*, தாங்கால்.

In vocativo அளபெடை usurpatur ad vocandum à longe; si abbrevietur nomen, vel servet formam nominativi vocat eos qui sunt proximi; ஓ exprimit dolorem; cæteræ formæ vocativi sunt indifferentes.

---

§. II.

De nomine appellativo.

Nomen appellativum vocatur பகுபதம், ut distinguatur à nomine simplici quod propriè dicitur பகாப்பதம், vel etiam திரிசொல quando habet plures significationes, vel sumitur quasi synonimus.

Appellativa ad libitum formantur; illis sex assignantur radices, பொதுவிடம், id est, *loci communes* dictæ; videlicet:

1 ° பொருள், res quam quis habet; sic வில்லாளர் *arcitenens*, à வில. 2 ° இடம் locus habitationis: மலையினன், *montanus* &c. 3 ° காலம், tem-

pus quo quis floruit : பூர்வீகர் *antiqui*. 4° சினை, rei partes : பெருங்கண்ணன் *homo magnos habens oculos*. 5° குணம், proprietates animi vel corporis ; item mensura ; quantitas : கொடியன் *crudelis* , நெடியன் *procerus*. 6° தொழில், officium vel actio : வாணிகன் , *mercator* , காப்பான் , *protector*. Nota hoc et similia appellativa à verbis pronuntiari apertius quàm si fuerit 3a. persona verbi.

Pro formatione appellativorum nulla certè dari potest regula, nisi usus; alia plures, alia pauciores assumunt formas; sic ex வில், *arcus*, fit வில்லி, வில்லன், வில்லவன், வில்லோன், வில்லான், வில்லினன் , *arcitenens*; sed multa nomina tot formas assumere non possunt. Eâ de re quasdam dabimus adnotationes.

1° In appellativis duo distinguenda sunt, videlicet பகுதி id est radix seu nomen primitivum, v. g. வில் radix est pro வில்லி &c., et விகுதி, id est, forma appellativi. Vulgò விகுதி pro singulari masculino est அன், அவன், ஆன், ஓன்; pro feminino அள், அவள், ஆள், இ; aliquoties sumitur இ etiam pro masculino; pro plurali masculino et feminino அர், ஆர், அவர்; pro neutro singulari அது, து; in plurali அவை, அன, அ.

2° விகுதி, id est, terminatio adjungitur simpliciter sine ullâ mutatione nomini primitivo vel ejus obliquo; v. g. ex வெற்பு, *mons*, வெற்பன் வெற்பவன்...; et ex obliquo வெற்பின் fit வெற்பினன்... வெற்பினவன்...; ex நாடு, *regio*, நாடன், நாட்டினன், நாட்டான்...; hoc ultimum elegantius est.

3° Quæ tamen pertinent ad 5um locum, குணம், patiuntur mutationem: கருமை, *negritudo*, கரியன்; வெண்மை, *albitudo*, வெள்ளன். Quæ desinunt in ம் mutant illud in ன் et ள், vel அம் in இ, quod aliquoties inservit pro masculino et feminino genere, sed plerumque pro feminino tantùm; sic: தருமம் *beneficentia*, தருமன் *m.* தருமள் et தருமி f. Si autem vox sit dissyllabon breve non ita fit appellativum, quia nomen primitivum ipsum desinere potest in ன்; sic அறம் et அறன், *virtus*. Persæpe nomina desinentia in ம், fiunt appellativa addendo terminationes obliquo த்து vel த்தின் ; sic ex மனம் , *voluntas* , மனத்தன், மனத்தினன்......

4° Aliqua nomina desinentia in ஐ fiunt appellativa addendo ஞர் vel நர் ; sic ex இளை fit இளைஞர் vel இளைநர் *juvenes*.

5° Præter appellativa ex verbis , descripta in grammaticâ vulgaris linguæ , multa verba unum aliud habent ex voce neutrius futuri, mutato உம் in இ ; illud inservit pro masculino et feminino ; sic ex விழுங்கும் , விழுங்கி *vorax*. Nota quod eadem vox quæ est adjectivum potest esse neutrum plurale appellativum; sic கொடிய , அரிய, தகைய , செய்தன, *crudelia* , *ardua* , *præclara fecit*.

Nomina appellativa non tantummodo declinantur, v. g. பூணினன, *torquatus*, பூணினனை, பூணினனால, பூணினறகு. . .; sed etiam, quod particulare est huic linguæ, omnia appellativa quæ ex obliquo fiunt, vel quæ pertinent ad 5um. locum, conjugantur et significant ut verba; et tunc vocantur வினைக்குறிப்பு *signum verbi*.

EXEMPLI GRATIA.

பூணினேன	sum	torquatus - a. um	பூணினேம்.	sumus	torquati, æ, a.
பூணினை	es	torquatus. . . .	பூணினீர்	estis	torquati. .
பூணினன	est	torquatus.	பூணினர்	sunt	torquati, æ.
பூணினள்	est	torquata.	பூணின	sunt	torquata.
பூணினறு.	est	torquatum.			

Aliæ etiam terminationes verbi usurpari possunt. Hinc patet அடியேன, quod vulgò usurpatur pro அடியன, esse *ego sum servus*. Pari modo conjugatur நலலேன, ab appellativo நல்லன, *bonus*, et etiam இலலேன et அலலேன், ab appellativis இலலை et அலலன, ex இலலை et அலல, *non*; quæ quidem numero, genere et personâ respondere debent subjecto; sic: அங்கண் நானிலலேன, *ego non sum illic*; நீயிலலை, இலலாய், அலலை. . . Si autem de aliquâ re unum negemus et aliud affirmemus, tunc hæ voces respondere debent rei affirmatæ; sic: குதிரையலலனமனிதன *non est equus sed homo*.

Supradictus modus conjugandi appellativa valde observandus est ad intelligentiam præsertim poetarum. Circa 3am. personam neutrius singularis est particularis difficultas: omnia quidem terminari possunt in அது v. g. மலையினது; sed cùm illa terminatio eadem sit ac genitivus nominis raro adhibetur in appellativis, exceptis illis quæ fiunt ex 5°. loco, in quibus differt à genitivo; v. g. கொடியது. Cætera, 1°. si fiant à nomine desinente in ஐ, ர், ய், pro 3â. personâ neutrius singularis addunt illi nomini த்து: தீமை, *malum*, தீமைத்து *malum est*. 2°. Si fiant ab obliquo in இன, detracto ன, addunt றறு; sic: விலலினன à விலலின fit விலலிறறு *arcum habet*. 3°. Si fiant à nomine desinente in ல, hoc detracto, addunt றறு: முதல, *principium*, முதறறு *primatum habet*. 4°. si veniant à nomine desinente per ள் hoc mutant in ட்டு, இப்பயிர்மாரிநாட்டு *hæc species segetum propria est tempori pluviæ*. Item கண், quod inservit pro 7°. casu, in 3â. personâ neutrius singularis appellativi, fit கட்டு. இருட்டு et பொருட்டு, quamvis inserviant ut nomina, pertinent ad illam tertiam personam appellativi ab இருள் et பொருள். Insuper tertia persona neutrius appellativi tam in singulari quàm in plurali inservire potest quasi nomen verbale, sicut in verbis; sic இருளிறறுசி dicitur pro இருண்டதாசி.

§. 111.

De nomine adjectivo.

Inter adjectiva, உரிச்சொல், plura non tantummodò nomini, ut adjectiva, sed etiam verbo, ut adverbia, adjunguntur. Frequentiùs à substantivis formantur adjectiva istis modis.

1°. plerumque utuntur obliquo ad modum adjectivi.

2°. Nomina desinentia in உமை, significant rem in abstracto, et fiunt adjectiva vel auferendo ஐ, vel ablato etiam ம், vel mutando உமை in இய, vel ablato மை duplicatur consonans remanens, modo sit una ex asperis et sequatur vocalis; vel, non duplicatâ consonanti, prima syllaba fit longa, et semper உ eliditur à sequenti vocali, vel simpliciter deperditur si consonans cui inhæret sit una ex finalibus; sic ex குளுமை, *frigiditas*, குளுந்தண்ணீர் *aqua frigida*; ex சிறுமை, *parvitas*, சிறுகலம், சிறியகலம் *vas parvum*, சிற்றடி, சீறடி *parvus pes*; ex பெருமை *magnitudo*, பேர்நலம் *magnum bonum*. Attamen hi omnes modi non omnibus promiscuè nominibus conveniunt; sed alia plures, alia pauciores admittunt, ut usu patebit.

3°. Si மை præcedatur ab ஐ, இ, ஈ, vel ய், ablato மை, additur ய, ut fiat adjectivum et non duplicatur sequens aspera; sic ex இனிமை *dulcedo*, இனியசொல் *dulce verbum*. Si nomen desinat per ஐ sine ம, nihil detracto, additur ய: மலை *mons*, மலைய *montanus, a, um.*

4°. Si மை præcedatur à vocali quæ non sit உ, multa nomina fiunt adjectiva abjiciendo மை, et tunc duplicant sequentem asperam; sic தனிமை, *solitudo*, தனிச்சொல, *sejuncta vox*. Quæ ante மை habent அ, vel deperdunt simpliciter ஐ, vel etiam ம, vel mutant அமை in ஐய, sic பழமை, *antiquitas*, பழம், பழ, பழைய, *antiquus, a, um.*

5°. Si ante மை sit consonans, abjecto மை, fiunt adjectiva; sic வெண்மை *albedo*, வெண். Quamvis consonans præcedens மை sit ய், licet sequi illam regulam.

6°. Ut diximus, neutrum singularis appellativi potest desinere per அது; si ex hoc detrahas து habes adjectivum. Sic: திறத்தது, திட்தி *fortis, e*; கொடியது, கொடிய *crudelis, e.*

Tandem sæpesæpius utuntur nominativo nominis ad modum adjectivi, pro quolibet casu, excepto vocativo, et illud est elegans.

§. IV.

De Pronominibus.

Pronomina primitiva sunt hæc:

Singularis.

	1ª. Persona.	2ª. Persona.	3ª. Persona.
1.	நான், யான் . *ego.*	நீ *tu*	தான் *pso.*
obliquus. cum sing. et plur.	என்,	உன், நின், நுன்.	தன்.
obliquus. cum plur. neut.	என,	உன, நின, நுன.	தன.
2.	என்னை,	உன்னை, நின்னை, நுன்னை.	தன்னை.
3.	என்னால்.	உன்னால்; நின்னால, நுன்னால.	தன்னால.
4.	எற்கு, எனக்கு.	உனக்கு, நினக்கு, நுனக்கு. / உற்கு, நிற்கு, நுற்கு.	தனக்கு. / தற்கு.

Pluralis.

	1ª. Persona.	2ª. Persona.	3ª. Persona.
1.	நாம், யாம, நாங்கள், யாங்கள், *nos.*	நீர், நீயிர், நீவிர், நீங்கள், *vos.* எல்லீர் *vos omnes.*	தாம. தாங்கள். *ipsi.*
obl. cum s. et p.	எம், நம்,	எங்கள், உம், நும், உங்கள்	தம், தங்கள்,
obl. cum pl. n.	எம, நம,	நங்கள், உம, நும,	தம,

Illis obliquis adjunguntur variæ terminationes nominum. In his pronominibus ubi duplicatur consonans in medio, una detrahi potest: sic எனை, உனை, தனை. . . Contra morem vulgaris linguæ nulla fit differentia inter நாம et நாங்கள, et vix unquam usurpantur நாங்கள, நீங்கள, அவர்கள. . Aliquoties obliquus ponitur pro accusativo et quolibet alio casu.

Pronomina derivativa formantur ab obliquo primitivi pluralis; sic நமன், நமள, நமர், எமன், எமள, எமர் *nostrâs*, *nostrates*, quæ declinantur; et sic de aliis personis: உமன், நுமன், *vestrâs*. . .

Pronomina demonstrativa sunt hæc:

இவன், இவள, இது vel இதன்,	இவர் vel இவர்கள, இவை.
அவன், அவள, அது — அதன்,	அவர் — அவர்கள, அவை.
உவன், உவள, உது — உதன்,	உவர் — உவர்கள, உவை.

Ex his primum indicat personas vel res proximas, secundum remotas; tertium intermedias; declinantur ut nomina, இதன், அதன் in dativo fere semper habent இதற்கு, அதற்கு. இவை, அவை in obliquo habent இவற்று, அவற்று, quibus addjuntur terminationes; sic இவற்றினை &c.

Pronomina interrogativa sunt: எவன், யாவன் *quis?* எவள, யாவள *quæ?* ஆர், யார், [illegible] pro utroque genere et numero; எவர், யாவர் pro

utroque genere in plurali tantum; neutrum est எது, யாது, யாவது *quid?* எவை, யாவை *quæ?* Hæc omnia declinantur. Hinc sunt illæ voces எவரும, யாரும, யாவரும *omnes*, எவையும, யாவையும *omnia*. எவன் inservit etiam pro utroque numero neutrius. Sic எவன்து *quid illud?* எவனவை *quæ sunt illa?* Item என, என்ன, என்னை; sic என்னும் *quid erit?* pro யாது dici potest யா, et jungitur nominibus et verbis; sic யாட்பொருள் *quæ res?* யாச்செய்தாய் *quid fecisti?*

Pronomina possessiva propriè dicta nulla sunt, sed eorum locum tenent எமது, நமது &c. Litteræ indicativæ இ, அ, sicut etiam எ, non solum nominibus sed etiam appellativis et participiis junguntur. Sic இச்செய்தக்குமட் *hæc actio quæ facta est.* Vix unquam in hâc dialecto utuntur honorifico, id est, plurali pro singulari numero sed quod in vulgaris linguæ grammaticâ dicitur honorificus, in hâc est pluralis numerus.

APPENDIX.

Quædam voces dissyllabæ desinentes in அம், quarum prima syllaba est longa, ante vocalem mutant அம் in உ quod eliditur; sic காமுறது pro காமமுறது. Hanc regulam sequuntur aliqua nomina polysyllaba etiamsi brevia, cum vel sine elisione; sic உலகு pro உலகம் *mundus.*

2°. Sicut dicitur அதன் pro அது; sic etiam வந்ததன் pro வந்தது; et ita pro aliis verbalibus hujusmodi. யாதன etiam dicitur pro யாது. Omnia declinantur ut இவன்.

3°. Nomina numerorum usque ad mille possunt desinere in அன் et ita significare etiam ut adjectiva; sic ஆறன் pro ஆறு vel ஆறும்.

CAPUT III.

DE VERBO.

Verba quæ [illegible] non per verbale in கிறது sed per verbale in ல் indicantur. Quæ in vulgari linguâ desinunt in கிறது, in hâc desinunt in அல் vel தல; sic: செய்யல், செய்தல், செய்குதல் pro செய்கிறது *facere*; உதவல் vel உதவுதல் pro உதவுகிறது *inservire.* Verba in க்கிறது habent verbale in த்தல் vel க்கல், vel க்குதல்: sic படிக்கிறது fit படித்தல், படிக்கல், படிக்குதல். Verba in க்கிறது, syncopen ex க்குகிறது, habent verbale in கல், குதல், non autem த்தல் ex hoc cognoscitur illorum præteritum esse debere இனேன். Verbale in ல் inservit quasi infinitivus, quasi nomen et etiam [illegible] modo.

§. I.

De Indicativo.

Hæc lingua caret optativo, subjunctivo, imperfecto, et plusquamperfecto.

Terminationes communes præsenti, præterito et futuro sunt hæ:

	Singularis	Pluralis
1ª. — pers.	ஏன், என்.	ஆம், அம், ஏம், எம், ஓம்.
2ª. —	ஆய், ஐ, இ.	ஈர், இர்.
3ª. — mas.	ஆன், அன்.	ஆர், அர்.
fem.	ஆள், அள்.	
neut.	து; vel று si præcedat இ, vel ர்; in fut. உம்.	அ.

(Pluralibus addi etiam potest கள்.)

Tempus Presens.

Singularis.

1. நடக்கிறேன், நடக்கின்றேன், நடவாநின்றேன், நடக்கின்றனென், நடவாநின்றனென்.
2. நடக்கிறாய், நடக்கின்றாய், நடக்கின்றனை, நடக்கின்றி, நடவாநின்றனை.
3. m. நடக்கிறான், நடக்கின்றான், நடக்கின்றனன், நடவாநின்றான், நடவாநின்றனன்.
   f. நடக்கிறாள், நடக்கின்றாள், நடக்கின்றனள், நடவாநின்றாள், நடவாநின்றனள்.
   n. நடக்கிறது, நடக்கின்றது, நடவாநின்றது.

Pluralis.

1. நடக்கின்றாம், நடக்கின்றனம், நடக்கின்றேம், நடக்கின்றனெம், நடக்கிறோம், நடக்கின்றோம், நடக்கின்றெங்கள், நடக்கின்றனங்கள், நடவாநின்றோம்.
2. நடக்கிறீர், நடக்கின்றீர், நடக்கின்றிர், நடக்கின்றனிர், நடக்கிறீர்கள், நடக்கின்றீர்கள், நடவாநின்றீர்.
3. m. f. நடக்கிறார், நடக்கின்றார், நடக்கின்றனர், நடக்கிறார்கள், நடக்கின்றார்கள், நடவாநின்றார்.
   n. நடக்கின்றன, நடக்கின்ற, நடவாநின்ற.

Præteritum.

S. 1. நடந்தேன், நடந்தனென்.
2. நடந்தாய், நடந்தனை, நடந்தி.
3. m. நடந்தான், நடந்தனன்.
   f. நடந்தாள், நடந்தனள்.
   n. நடந்தது.

P. 1. நடந்தாம், நடந்தனம், நடந்தேம், நடந்தனெம், நடந்தோம், நடந்தங்கள், நடந்தனங்கள்,

2. நடநதிர், நடநதிர், நடநதினிர், நடநதிர்கள்.

3. { m. f. நடநதார், நடநதனர், நடநதார்கள்.
n. நடநதன, நடநத.

Verba quæ in præterito habent உவினேன்; உநதேன், உத்திரேன், hoc rejecto, per அளபெடை possunt habere ஈஇனேன்; sic கழீஇனேன் pro கழுவினேன், இரீஇனேன் pro இருநதேன்; hinc in gerundio habent கழீஇ, இரீஇ, et in participio præteriti கழீஇய, இரீஇய. Item invenitur கொளீஇ et கொடு pro கொண்டு, தெரி et தேரி pro தேர்நது &c.

Futurum.

Futurum formatur ut in vulgari linguâ, sed assumit circiter easdem terminationes quas hic in præsenti et præterito vidimus.

1°. நடப்பேன, நடபபனென, நடபபல, நடபபல.

2°. நடப்பாய, நடபபை.

....

Tertia persona in singulari est நடக்கும், in plurali நடபபன. Verba quæ in futuro habent வேன் possunt assumere குவென் breve; sic செயகுவென் pro செய்வேன் &c. Præterea prima persona singularis potest desinere in உ, pluralis in உம; sic வாழ்து, சொலலுது, உண்கு pro வாழ்வேன், சொலலுவேன், உண்பேன்; sic வாழ்தும் &c.

Si 2æ. personæ imperativi addas ப, மார், மனர், vel மர், inserviet pro 3â. personâ masculinâ pluralis; sic என்ப, என்மார், என்மனர், என்மர் pro என்பார்

Tertia persona neutrius verbi negativi in singulari potest abjicere து et in plurali illud mutare in வன; sic நடவா, நடவாவன.

Pro formando verbo negativo, sæpe addunt imperativo vel participio præteriti இலவேன், அலவேன், quod conjugatur, et ab illo detrahi potest unum ல; sic பேசலவேன், vel பேசவேன் *non loquar vel non loquor* பேசலை, பேசலன். பேசலள, பேசலது, பேசலம் vel பேசவேம், பேசலீர், பேசலர், பேசல, vel பேசலன.

§. II.

DE IMPERATIVO.

Imperativus vix unquam desinit in உ nisi junctum sit asperis, v. g. அடக்கு; sed pro தின்னு, சொலலு, dicitur தின், சொல. Addi potest 2æ. personæ singularis மோ vel தி; et in plurali மின், மினிர், மினோ, vel திர்; vel usurpantur personæ verbi negativi his respondentes; sic:

உண், உண்மோ, உண்டி, உண்டிய, *comede*.

உண்மின், உண்ணுமின், உண்மினிர், உண்மினோ, உண்டீர், உண்ணீர், *comedite*.

வா *veni* et தா *da* fiunt வருதி ; தருதி , in plurali வம்மின் , தம்மின்.

Terminatio imperativi in தி , inservit etiam pro 2â. personâ præteriti singularis ; sic விடுதி , கெடுதி pro விட்டாய், கெட்டாய்.

Pro imperativo negativo vox, vulgaris linguæ , v. g. செய்யாதே , vix unquam usurpatur ; sed imperativo positivo additur pro singulari ஏல vel அறக் et pro plurali அறுதிர் ; vel additur verbali in ல , மோ pro singulari ; pro plurali autem மின் additur vel eidem verbali vel gerundio in ஆ ; sic :

செய்யேல, செய்யற்க, செய்யன்மோ ne facias.

செய்யறீர் , செய்யன்மின் , செய்யாமின் ne faciatis.

§. III.

De Infinitivo.

Infinitivus multas potest habere terminationes ; sic நடக்க , நடப்ப, செய்ய , செய்க , செய்கு வாழ , வாழ்க , வாழிய , நோக , நோவ , நோவு , போக , போகக். Ex his quæ præter modum ordinarium habent simplex க in fine, non duplicant sequentem asperam.

Infinitivus usurpatus pro imperativo exprimit potiùs desiderium quàm imperium ; quapropter supplet defectum optativi, et usurpatur pro quâlibet personâ , genere et numero. Sic, நான் , நீ. . . வாழ்க , வாழிய , et in hoc sensu additur etiam ர், வாழியர்.

என்ன vel என est infinitivus ab என்ல. 1° Sicut quædam alia verba, usurpatur pro gerundio என்று. Sic இவனொனச்சொலலாய் *dic quis iste sit.* 2° Junctus aliquot vocibus inservit pro adverbio ; sic பொட்டென் *velociter.* 3° Inservit comparationi : கடலென் *sicut sol* ; in hoc sensu jungitur gerundio vel subjunctivo *si* ; sic நகைத்தென், நகைத்தாலென் pro நகைத்தாற்போலே. 4° என , எனு , என்று , vel என்று inserviunt pro உம் ; sic : நீயெனவவனெனவநதீர் *tu et ille venistis.*

ஆ per syncopen dicitur pro infinitivo ஆக ; sic உடலா , pro உடலாக *pro corpore.*

§. IV.

De Participio.

Participia fieri possunt ut in vulgari linguâ, sed notandum est 1° participium præsens præter நடக்கிற, habet [illegible] நடக்கின்ற, நடவாநின்ற. 2° Si præteritum habuerit இனேன், ejus participium habebit இய : அட-

சிகெரன் , அடகடெ. 3° Participium futuri est ipsa tertia persona neutrius futuri. Sed semper deperdere potest ம் ; et etiam உ eliditur ante vocalem, dummodo participium non sit dissyllabon breve; si உ junctum sit uni ex finalibus consonantibus deperditur etiam ante consonantem, modo vox sit polysyllaba vel longa naturâ vel prosodiâ. Si consonans cui jungitur உ sit una ex finalibus et duplicata, ipsa etiam deperditur licet una brevis syllaba remaneat; sic உண் pro உண்ணும். Si vox sit polysyllabon et habeat ய junctum cum உ, illud deperditur etiamsi non sit duplicatum; sic அணிகலன் pro அணியுங்கலன் *monile quo quis ornatur*; et tunc participium non duplicat asperas, et sic dignoscitur à nomine adjectivè sumpto quod duplicat; sic : அணிக்கலன் *pulchrum monile*. Participium negativum desinit in ஆ vel த: செய்யா, செய்யாத.

Participium futuri non tantummodo potest inservire pro futuro et præsenti sed etiam pro præterito.

Ex omnibus participiis formari possunt verbalia in து, v. g. செய்தது, in plurali செய்வனை, செய்வன, செய்வது pro negativo plurali செய்யாதவை, செய்யாதன, vel செய்யாதவன். Verbale futuri multum usitatur cum verbo ஆதல் ; sic : செய்யத்தானேன் pro செய்தேன்.

§. V.

De Gerundio.

Gerundia வினையெச்சம் vocantur ; sed Tamulenses sub nomine வினையெச்சம் comprehendunt quamlibet vocem verbi, præter participia, quæ non conjugatur per personas.

Inter voces வினையெச்சம் dictas, quinque pertinent ad præteritum, செய்து, செய்பு, செய்யா, செய்யூ, செய்தென். Omnes idem sonant ac செய்து. Ex his செய்பு formatur addendo பு voci imperativi; sic அடக்கு fit அடக்குபு. Attamen வா et தா dant வருபு, தருபு. செய்யா est ipsa vox gerundii negativi quæ sumitur pro செய்து. செய்தென் fit addendo என gerundio செய்து.

Verbale in ல, addito உம, inservit etiam pro gerundio ; sic செய்யலும் pro செய்து.

Gerundiis desinentibus in உ sæpe additur உழி vel உழீ, quæ voces, licet significent *locus*, *hic*, sicut பொழு, idem sonant ac *cum*, sive importet causam sive tempus; யான் செய்புழி, *cum fecerim*. Additur etiam அறு pro போதிலே: வந்தறு pro வந்தபோதிலே.

Negativum verbale, quod vulgò ad modum nominis usurpatur, sumitur etiam pro gerundio negativo ; ità செய்யாமை pro செய்யாமல், செய்யாது.

Tamulenses assignant pro gerundio præsentis infinitivum செய vel செய்ய, படிப்ப. . . Hoc æquivalet ablativo absoluto: நீகாணச்செய்தேன் *te vidente feci*. Inservire potest etiam pro gerundio futuri et reddi per participium in *rus*; sic: பின்பிதைச்செய்வம்மின், *venite postea hoc facturi*.

Præter hanc, gerundium futuri sex alias induit formas. 1° செய்யில, செயில, செயின், செய்தால, quæ voces inserviunt pro subjunctivo *si*. Illud gerundium formatur etiam addendo ஆல vel ஏல voci cujuscumque personæ, cujuscumque temporis, vel etiam verbalibus in து, ablato etiam து ad libitum, sic: செய்கின்றேனால் *si faciam*, செய்தனையேல *si feceris*, செய்வதால, செய்வவால. . .

2° செய்யிய, 3° செய்யியர், quæ ambæ voces formantur addendo இய vel இயர் imperativo: sed non conveniunt omnibus verbis, ut usus docebit. 4° வான் 5° பான், id est, செய்வான், படிப்பான்; sunt equidem voces ipsæ tertiæ personæ masculinæ singularis futuri. Hic modus non est rarus et est communis omnibus verbis; inservit pro quolibet numero, personâ, et genere. 6° பாக்கு, quæ vox addita imperativo inservit pro gerundio; sic: உண்பாக்கு; sed vix unquam usurpatur. Primo excepto, cætera omnia gerundia futuri correspondent nostro participio in *rus*: இதனைக்காணியவம்மின் *venite hoc visuri*.

Appendix.

Quæ de syntaxi dicta sunt in vulgaris linguæ grammaticâ et huic communia sunt. Sed proprietas elocutionis discenda est in scriptis antiquorum.

Observandum est 1° quod nomina in ம், aliquando deperdunt த்து in dativo; sic நிலக்கு pro நிலத்துக்கு.

2° அறம் *virtus* pro appellativo habet aliquando அறவோர் et pro adjectivo அறவிய.

3° Futurum aliquando terminatur per கேன்; sic செய்கேன் pro செய்வேன், அடைகேன் pro அடைவேன்.

4° Infinitivus usurpatus pro imperativo, mutat aliquoties அ finale in உ; sic எழுகு pro எழுக

5° Pro subjunctivo *si* vel *quamvis*, loco செய்யின், செய்யினும், நினைக்கின் &c. sæpe invenitur à voce futuri செய்வின், நினைப்பின், நினைப்பினும். . .

6° Aliquoties verbale in ல் addito ஆ, inservit pro gerundio vel participio negativo, sic: நினையலாது pro நினையா, செய்கலாதார் pro செய்யாதார், et etiam நவிற்றுநர் pro நவிலாதார், à verbo நவில் dicere.

7°. pro tertiâ personâ masculinâ singularis verborum invenitur ஆன் pro ஆன்; sic : என்றான் pro என்றனன். Sed quidam contendunt illud அ pertinere ad sequentem vocem.

8°. In hac dialecto multæ sunt particulæ seu interjectiones. Aliquæ quemdam sensum habent; v. g. ந, quæ excellentiam quamdam importat duplicat sequentem consonantem et requirit duplicem வ ante vocales; sic: நவ்வழி, நவ்வயிர்த்தம். Aliæ, அசைச்சொல் vel உரையசை dictæ, nihil significant; sic : ஆல, quod inservit pro subjunctivo *si*, aliquoties est simplex vox expletiva, sicut ஒரும, எ, அரோ, அமம, அமமா, அன்றே, அந்தோ, மாதோ, மன்றே. In fine versûs வெண்பா venire non possunt tales voces expletivæ.

PARS SECUNDA.

DE POESI TAMULICA.

Agam 1°. de pedibus aliisque ad versus necessariis; 2°. de quolibet carminum genere; 3°. de eorum subdivisione. 4°. de Tamulensium poeseos arte.

CAPUT 1um.

DE PEDIBUS ALIISQUE AD VERSUS NECESSARIIS.

§. 1.

அசை.

Per அசை intelligitur respectus syllabarum in ordine ad pedes versuum. Duplex est: 1°. நேரசை quod consistit ex unâ syllabâ longâ vel ex naturâ suâ vel metro, id est, occurrentiâ duarum consonantium, vel quia, etiamsi brevis, sola residua est ex aliquâ voce, numeratis aliis அசை; sic கண்ணுடி constat ex tribus நேரசை : கண licet brevis, concurrentiâ consonantium fit longum, ணு naturâ est longum, டி longum quia residuum. 2°. நிரையசை constat ex duabus syllabis quarum prima semper debet esse brevis; secunda est ad libitum brevis vel longa; sic வழி, மனம, விழா sunt நிரையசை. In voce விளங்கி, விளங் est நிரையசை, கி est நேரசை quia residua syllaba; in voce விளங்கிஞர் sunt duo நிரையசை.

§. II.

சீர்.

Pedes versuum சீர் vocantur. Singuli distinguuntur propriis nominibus, ab arboribus desumptis, paucis exceptis, quibus simul eorum quantitas exprimitur.

Triginta pedes numerantur in quinque classes divisi. 1° ஓரசைச்சீர் seu pedes ex uno அசை. Duo sunt: primus, நாள் dictus, est நேரசை; secundus, மலர் dictus, est நிரையசை. Hi ferè nunquam inserviunt, nisi in fine strophes வெண்பா dictæ. Eis potest addi உ - முற்றுகரம், id est, non junctum asperæ; seu potius உ - குற்றியலுகரம், et tunc ex his pedibus primus dicitur காசு, secundus பிறப்பு.

2° இயற்சீர், seu pedes ex duobus அசை; quatuor sunt:

Primus	தேமா,	— —	நேர், நேர்.
Secundus	புளிமா,	∪ ∪ —	நிரை, நேர்.
Tertius	கருவிளம்,	∪ ∪ ∪ ∪	நிரை, நிரை.
Quartus	கூவிளம,	— ∪ ∪	நேர், நிரை.

3° வெண்சீர், seu pedes ex tribus அசை, quorum ultimum sit நேரசை, sunt etiam quatuor, et fiunt addendo unum நேரசை, i. e. காய், pedibus secundæ classis. Hinc:

Primus	தேமாங்காய்,	— — —	நேர், நேர், நேர்.
Secundus	புளிமாங்காய்,	∪ ∪ — —	நிரை, நேர், நேர்.
Tertius	கருவிளங்காய்,	∪ ∪ ∪ ∪ —	நிரை, நிரை, நேர்.
Quartus	கூவிளங்காய்,	— ∪ ∪ —	நேர், நிரை, நேர்.

4° வஞ்சிச்சீர், seu pedes ex tribus அசை quorum ultimum sit நிரையசை, sunt etiam quatuor et fiunt addendo unum நிரையசை, i. e. கனி pedibus secundæ classis; hinc:

Primus	தேமாங்கனி	— — ∪ ∪	நேர், நேர், நிரை.
Secundus	புளிமாங்கனி	∪ ∪ — ∪ ∪	நிரை, நேர், நிரை.
Tertius	கருவிளங்கனி	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪	நிரை, நிரை, நிரை.
Quartus	கூவிளங்கனி	— ∪ ∪ ∪ ∪	நேர், நிரை, நிரை.

5° பொதுச்சீர், seu pedes ex quatuor அசை, sunt sexdecim, et fiunt addendo pedibus secundæ classis 1° duo நேரசை, i. e. தண்பூ; sic: தேமாந்தண்பூ..; 2° addendo நிரைநேர். i. e. நறும்பூ; sic: தேமா நறும்பூ...3° addendo நேர்நிரை, i. e. தண்ணிழல; தேமாநதண்ணிழல..; 4° addendo duo நிரை, i. e. நறுநிழல: தேமாநறுநிழல... Sed isti 16 pedes vix aliquando usurpaatur.

Cùm in tamulicâ linguâ etiam qui legit versus debeat distinguere et quasi metiri pedes, quod vocant அலகிடல, singuli pedes possunt qui-

dem pluribus constare vocibus, sed non licet dividere voces, et partem uni, partem alteri pedi tribuere, ut apud Latinos, exceptâ unâ specie versuum, in quâ tamen rara est talis secatio. Attámen una syllaba residua potest uniri sequenti voci dummodo illa vox indivisa cum eâ constituat unum pedem, et tunc residua syllaba, si ex naturâ suâ brevis, in metro est brevis vel longa ad libitum poetæ; sed talis junctio rara est in carmine வெண்பா dicto.

Terminationes casuum, personarum et appellativorum considerari possunt ut quid distinctum et secari à voce primitivâ, v. g. ஐ à மலையை, ஏன் à தந்தேன், ஆன் à மலையான்.

§. III.

தளை vel பந்தம.

தளை vel பந்தம dicitur connexio pedum inter se; pro quâ considerant tantùm ultimum அசை cujusvis pedis et primum sequentis. Quatuor distinguuntur species தளை.

1a. dicitur ஆசிரியத்தளை; convenit versui ஆசிரியப்பா dicto, et ita connectit pedes secundæ classis, ut pedem desinentem in நேரசை sequatur நேரசை, et நிரையசை veniat post aliud நிரையசை.

2a. வெண்டளை; propria est versui வெண்பா, admittit pedes secundæ et tertiæ classis, et vult ut post தேமா et புளிமா veniat நிரை; post pedes autem desinentes in விளம vel காய் sequi debet நேர்.

3a. கலித்தளை; propria est versui கலிப்பா, et omnino contraria præcedenti post மா vult நேர்; post விளம et காய் requirit நிரை.

4a. வஞ்சித்தளை; est propria versui வஞ்சிப்பா. Præter pedes வஞ்சிச்சீர் admittit etiam illos secundæ et tertiæ classis; et sicut ஆசிரியத்தளை post நேர் vult நேர் et post நிரை aliud நிரை.

Cæterum illæ regulæ non rigorosè observantur nisi in carmine வெண்பா, ubi வெண்டளை strictè observari debet.

§. IV.

அடி.

Nomine அடி intelliguntur singuli versus quibus strophe constat. Pro numero pedum, 5 species அடி distinguuntur: 1° குறளடி duobus pedibus constat; 2° சிந்தடி tribus; 3° அளவடி quatuor; 4° நெடிலடி quinque; 5° கழிநெடிலடி sex, septem vel etiam pluribus pedibus constat.

Unusquisque versus habere debet consonantiam மோனை dictam, id est, littera initialis versûs debet recurrere in initio saltem unius pedis versûs. Hæc consonantia si recurrat in medio versûs, vel ubi in legendo parvula fit mora, suavior erit; potest pluribus vel etiam omnibus pedibus repeti, præsertim in அளவடி; pro quâ varietate varia assumit nomina.

Attamen non necessarium est ut recurrat eadem omnino littera, sed saltem aliqua quæ ei consonet. Sic அ, ஆ, ஐ, et ஔ inter se consonant; sic இ, ஈ, எ, ஏ inter se et etiam cum ய; sic உ cum ஊ, ஒ, ஓ; consonant autem sic per se veniant vel junctæ consonantibus, quæ etiam consonare debent; sic த cum ச, ஞ cum ந, ம cum வ respondent.

§ V.

தொடை.

தொடை dicitur connexio seu consonantia unius versûs seu அடி cum alio in eâdem strophe; plures assignantur; sed communior, et quæ omnino necessaria est, dicitur எதுகை. In hoc consistit ut, in primo pede, versus uniuscujusque strophes, vel omnes vel bini et bini, inter se consonent, id est ut, servatâ primæ syllabæ quantitate non autem litterâ, secunda littera sit non solum ejusdem quantitatis sed eadem omnino littera, vel saltem ejusdem familiæ; sic ரி, ரு, possunt consonare cum ர. Si in totâ strophe primus pes cujuscumque versûs, mutatâ tantum primâ litterâ, omnino idem esset optimum foret. Dixi *secundam litteram*, non syllabam; sic தப்பு non conveniret cum கற்பு, quia licet பு sit secunda syllaba, ப் non respondet cum ற், quæ est secunda littera, et quæ எதுகை esse debet.

Si secunda littera sit ய், et sequatur alia consonans, hæc ipsa consideratur pro எதுகை, non ய்; si autem non sequatur alia consonans, ய் fiet எதுகை et requiret eamdem consonantem vel saltem ஐ in altero versu. Aliqui poetæ pro எதுகை prætermiserunt ர், ல், ழ்; ita posuerunt மாந்த pro எதுகை voci வாழ்ந்து, sed illud non approbatur.

In வெண்பா tantùm, et equidem rarissimè pro எதுகை veniunt non eædem litteræ, sed asperæ pro asperis, mediæ pro mediis &c. Sic ச pro க; attamen illud non est laudandum.

Diphthongo ஐ correspondet அய்; et diphthongo ஔ correspondet அவ்; ideoque hîc ய் et வ் erunt எதுகை.

Licet prima littera versûs non debeat recurrere in initio aliorum ver-

suum strophes, elegans erit si omnes versus incipiant per eamdem vocem sed cum differentibus significationibus.

Præter எதுகை sunt et aliæ consonantiæ versuum inter se, v. g. illa quæ இயைபு dicitur, et recurrit in fine versuum more gallorum, sed non æstimatur; cæteræ rarò usurpantur.

CAPUT II.

பா, ID EST, DE QUOLIBET CARMINUM GENERE.

Strophe duo, tres et plerumque quatuor versus continens dicitur பா, பாட்டு, கவி யாப்பு vel செய்யுள். Quinque species பா distinguuntur, videlicet வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா et மருட்பா.

---

§. I.

வெண்பா.

Inter varias carminum Tamulicorum species, præcipua in usu et existimatione est வெண்பா. In hâc usurpantur pedes secundæ et tertiæ classis; et in fine strophes unus pes primæ classis; sed in fine non venire potest ஏ. Pro numero versuum et pedum, வெண்பா in sex dividitur species:

1°. குறள்வெண்பா; hæc species veluti distichum, constat duobus versibus, quorum primus quatuor, secundus tres habet pedes. Aliquoties in eo nec எதுகை nec மோனை inveniuntur; aliquandò etiam, sed rarò. primus versus tres, secundus quatuor pedes habet.

2° நேரிசைவெண்பா; magis usitatur, et ideò antonomaticè வெண்பா vocatur. Constat duobus குறள்வெண்பா, quibus interponitur in fine primi distichi unicus pes, தனிச்சொல் dictus. Qui debet venire sub uno எதுகை cum duobus primis versibus; alii duo veniunt vel sub eodem, vel frequentiùs sub alio எதுகை. Si தனிச்சொல் constet solis நேர், vel solis நிரை, strophe dicitur ஒராசிடைநேரிசைவெண்பா; si constet நேர் et நிரை junctis, ஈராசிடைநேரிசைவெண்பா.

3°. சவலைவெண்பா, vel மூதுரைவெண்பா; tantummodò in libro மூதுரை dicto invenitur, ibique unâ tantùm vice. Constat quatuor versibus sub uno எதுகை, sine தனிச்சொல்; primus et tertius versus quatuor pedes, secundus et quartus tres tantum habent.

4° இன்னிசைவெண்பா; plerumque constat tribus versibus quatuor pedum et alio uno trium, omnibus sub uno எதுகை, vel binis et binis sub diverso. Aliquandò sine எதுகை constat quatuor versibus mensuræ modo dictæ, qui incipiunt et desinunt eodem voce. Hæc species ஒரூஉத்தொடை dicitur. Aliquandò eo tantùm differt à நேரிசைவெண்பா; quod postremi duo versus non habent எதுகை. Tandem possunt esse quatuor versus, Ius. quatuor pedum, 2us. trium, 3us. quatuor, dein தனிச்சொல, 4us. trium pedum, omnes sub duplici எதுகை. Sed ex his quatuor modis, quibus distinguitur இன்னிசைவெண்பா, primus tantùm tantisper in usu est.

5° பஃறொடைவெண்பா; habet sub uno, duobus vel pluribus எதுகை quinque, sex vel plures etiam versus; ultimus tres habet pedes, cæteri quatuor; hæc species rarissima est.

6° சிந்தியலவெண்பா; tres habet versus. Potest habere primum quatuor et secundum trium pedum, cum தனிச்சொல sub uno எதுகை, sicut நேரிசைவெண்பா; tertium autem trium pedum, sub alio எதுகை; vel sicut இன்னிசைவெண்பா, habet duos versus quatuor pedum, tertium trium, sub uno vel duplici எதுகை, sine தனிச்சொல; vel habet ஒரூஉத்தொடை, de quo supra, in singulis versibus, et juxta வெண்பா cui similis est vel நேரிசைச்சிந்தியலவெண்பா vel இன்னிசைச்சிந்தியல வெண்பா vocatur. Hæc species etiam est rarissima.

Propter difficultatem, வெண்பா ab indigenis dicitur tigris poëtarum. Non tantummodò requirit supradictarum regularum observationem sed etiam stilum elegantem et figuris, sententiisque ornatum.

§. II.

ஆசிரியப்பா.

Hoc versuum genus, அகவல etiam dictum, ut proprios admittit pedes secundæ classis, et ஆசிரியத்தளை; attamen admittit pedes etiam tertiæ classis, et தேமாங்கனி et புளிமாங்கனி ex quartâ classi; sequitur etiam வெண்டளை et வஞ்சித்தளை. Numerus versuum et pedum pro quolibet strophe non est determinatus. Pro numero pedum et versuum diversa assumit nomina. Benè cadit ஏ in fine strophes.

§. III.

கலிப்பா.

Hoc genus versuum, ex secundâ classe, pedes கருவிளம் et கூவிளம், ex tertiâ omnes, sed præcipue illos qui incipiunt per நிரை, ex quar-

tâ தேமாங்கனி et புளிமாங்கனி admittit. Connexio கலித்தளை est illi propria; sed admittit etiam ஆசிரியத்தளை et வெண்டளை. Constat quatuor versibus quorum singuli quatuor numerant pedes. Hujus carminis alii sunt etiam modi, sed vix unquam usitati.

§. IV.

வஞ்சிப்பா.

Hujus carminis nomen vix cognoscitur. Præter ஒன்றிய வஞ்சித்தளை et ஒன்றா வஞ்சித்தளை, ipsi propria, quælibet alia சீர் et தளை admittit. Strophe saltem tres, vel plures ad libitum versus habet; versus autem duobus vel tribus pedibus constat.

§. V.

மருட்பா.

Hoc carmen, a voce மருள், *confusio*, dictum, nec in existimatione, nec in usu est. Incipit per duos versus வெண்பா, subinde prosequitur ac desinit per ஆசிரியப்பா; definitus non est versuum numerus; nec habet subdivisiones infra dicendas.

CAPUT III.

இனம், ID EST, DE CARMINUM SUBDIVISIONE.

Hæc vox, quæ consanguinitatem significat, hic exprimit species carminum, quæ supradictorum sunt subdivisiones. Tres autem sunt தாழிசை, துறை, விருத்தம்; quæ si applicentur supradictis versuum generibus, dicuntur வெண்டாழிசை, வெண்டுறை, வெளிவிருத்தம். . . ஆசிரியவிருத்தம். . . &c.

§. 1.

தாழிசை.

தாழிசை dicitur series ternarum stropharum, in quibus quilibet pes correspondens similiter cadit vel desinit eâdem voce.

1.° ஆசிரியத்தாழிசை vocatur hujus modi series, si tres strophæ tribus versibus pedum numero æqualibus constent.

2.° வஞ்சித்தாழிசை vocatur, si quælibet strophe constet duobus versibus, quorum secundus primum numero pedum excedat.

3 °. கலித்தாழிசை vocatur, si quælibet strophe quatuor versibus duos tantum pedes habentibus constet.

4 °. species வெண்டாழிசை vel வெள்ளொத்தாழிசை dicta, unicam habet strophen, more சிந்தியலவெண்பா, tres versus habentem, quorum duo primi quatuor pedes, tertius autem tres, numerant; desinit ut வெண்பா, sed non sequitur வெண்டளை.

Sunt et aliæ species தாழிசை, sed cum sint inusitatæ, hic inutile est illas explanare. Aliqui தாழிசை nomine et tono decantant carmina கழிநெடிலடிவிருத்தம் propriè dicta.

§. 11.

துறை.

In hâc specie versuum, கலித்துறை tantum modò et usu et laude commendatur. Quælibet strophe constat quatuor versibus sub uno எதுகை, cum ஏ in fine. Quilibet versus habet quinque pedes, ex quibus quatuor primi debent esse vel தேமா, புளிமா, கருவிளம, கூவிளம, தேமாங்காய், vel புளிமாங்காய், ultimus autem debet esse கருவிளங்காய vel கூவிளங்காய, et habere மோனை, licet jam in decursu versus recurrerit. Sequi debet வெண்டளை, sed in singulis quibusque versibus tantùm, non in transitione ab uno versu ad alterum, ut fit in வெண்பா. Duplicis generis est கலித்துறை: 1 °. unum quod incipit per நேர் et dicitur நேரசைக்கலித்துறை vel நேர்பதினாறு, quia quilibet versus sexdecim habet syllabas; 2 °. alterum quod incipit per நிரை et நிரையசைக்கலித்துறை vel நிரைபதினேழு dicitur, quia versus 17 syllabis constat. Alia est species, quæ dicitur காப்பியக்கலித்துறை, pro discrimine à præcipuâ specie கட்டளைக்கலித்துறை dictâ; constat quatuor pedibus sub uno எதுகை, similibus நெடிலடி; nunc sumitur pro விருத்தம.

§. 111.

விருத்தம.

Hoc genus versuum est præ omnibus maximè usitatum et inservit magnis narrationibus et poematibus. Quælibet strophe quatuor constat versibus sub uno எதுகை. விருத்தம in diversas dividitur species, quæ vulgò, pro numero pedum, quos habent versus, ab eorum nomine vocantur, v. g. குறளடிவிருத்தம &c,

Hoc genus versuum admittit pedes cujuscumque generis ; sed rarissimè veniunt pedes quintæ classis. Qui frequentiùs usurpantur sunt pedes secundæ, tertiæ et quartæ classis; ex hâc autem præcipuè qui desinunt in விளங்கனி. Hoc carmen nullum proprium habet தளை. Versus cujusque strophes et numero et metro æquales esse debent ; hæc autem æqualitas præcipue tono, aure magistrâ, percipitur. Quando strophæ mutant metrum et tonum, apponitur vox வேறு ; subintelligitur வண்ணம் vel சந்தம் *tonus*.

Hæc autem toni varietas oritur, non præcipuè ex numero pedum vel ex connexione, தளை dictâ, sed ex diversitate pedum, qui quidem hìc non eo, qui primo capite dictus est, modo, sed sequentibus classibus distinguendi sunt :

Pedes primæ classis desinunt in மா.
—— secundæ —— —————— விளம்.
—— tertiæ —— —————— காய்.
—— quartæ —— —————— மாங்கனி.
—— quintæ —— —————— விளங்கனி.

Hìc non apponuntur pedes பொதுச்சீர், dicti, quia vix unquam usurpantur. Ex diversâ connexione illarum quinque classium pedum oritur quam plurima toni diversitas. Sed usus vult ut decem, quindecim vel etiam plures strophæ sub uno tono canantur.

His explicatis, 1ª. Reg. hæc est : eadem classis pedum debet adhiberi in quolibet pede correspondente non tantùm unius strophes, sed singularum ejusdem toni ; atque ita si primus versus habeat primum pedem desinentem in மா, விளம் vel காய் &c. Alii versus sic etiam habere debent, et idem dicendum est de omnibus aliis pedibus. 2ª. Reg. Pedes ejusdem classis venire possunt alius pro alio sine injuriâ toni, in pedibus correspondentibus, sic புளிமா adhiberi potest pro தேமா &c. . . Constans est hæc Regula pro tertiâ classe; pro cæteris aliquæ sunt exceptiones.

Nota quod in hoc genere carminum, sicut in aliis speciebus, syllaba brevis, licet sequantur duæ consonantes potest adhiberi ut brevis. Sed longa nunquam considerari potest ut brevis.

Est quoddam versuum genus, in quo non pedum speciem, sed harmoniam quamdam குழிப்பு dictam, considerant; quapropter in eis nec curant pedum classem, nec pedes ipsos, sed harmoniam; pro quâ necesse est ut in unoquoque versu correspondentes litteræ sint ejusdem classis; aspera pro leni vel mediâ venire non licet, nec longa pro brevi. Plures sunt species குழிப்பு, aliquot expressæ versibus, qui et regulam et exem-

plum præbent. Hujusmodi harmonia non frequenter, sed tantum ubi inserviet elegantiæ, adhiberi potest.

3º. Est aliud genus, semiharmonicum dictum, in quo non litteræ ejusdem classis correspondent, sed tantum longæ longis, et brevibus breves. Imò primus pes vel நேர் vel நிரையசை esse potest, et voces in diversos pedes secari possunt.

4º. Aliud etiam est genus விருத்தம, quod adhuc minus requirit harmoniam; sufficit enim ut harmonia incidat in aliquos particulares pedes, qui sint ejusdem classis et quantitatis.

5º. In celebri poemate சிந்தாமணி dicto est etiam aliud genus விருத்தம, in quo, contra regulas hujus carminis, ubi est மா non correspondet மா, nec சீர் ubi est சீர், sed et totum carminis வெண்பா et ejus connexionem வெண்டளை sequitur; bini et bini versus veniunt sub uno எதுகை, et in initio tertii versûs repetitur ultima medietas secundi. Hæc species versûs rarò adhibetur, et tantummodo quando quis in poemate Deo laudes præcinens inducitur.

In poemate பாரதம inveniturr aliud speciale விருத்தம, in quo idem எதுகை repetitur in initio quatuor versuum, et etiam in medio, ubi venire deberet மோனை, de C...

Appendix.

முத்தகச்செய்யுள் vocatur strophe quæ per se sola remanet; si plures uniantur ratione materiæ vel auctoris, dicuntur தொகைநிலைச்செய்யுள்; si plures strophæ actionem unam expleant, குளகச்செய்யுள்; quæ autem actiones plures in unitate argumenti copulant, ut poemata, தொடர்நிலைச்செய்யுள் dicuntur. Inter has una species distinguitur, சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் dicta, quia quâ syllabâ, voce vel vocibus desinit una strophe, incipit etiam sequens; qui modus consonantiæ vocatur அந்தாதி, scilicet *à fine principium.*

CAPUT. IV.

De arte tamulicæ poeseos.

§. 1.

1º De dictione poetica.

Ornamenta quidem requirit dictio poetica; eorum autem prodigi Indici poetæ, ut plurimùm epitheta ad excessum congerunt; summoperè

tropicas phrases amant, figuris et allegoriis delectantur, et eis ornata carmina சித்திரக்கவி dicunt. In iis autem sæpè audaces sunt et quasi delirantes; hyperbolen enim ultra modum omnem deducunt. Similitudines more Orientalium omnium summopere amant, in eisque optima insinuant consilia. Attamen aliquando eorum similitudines sunt nimis affectatæ et contortæ. Tandem hypotyposes et descriptiones non spernendæ, minutim ad oculos propriis pictæ coloribus, in poetis Tamulensibus inveniuntur.

§. II

De Fictione Poetica.

Poetæ Tamulenses in fingendo supra modum audaces quidem sunt et sæpè divina somniantes, naturæ leges non curant; sæpe sæpius loquentia introducunt animalia; sed eâ arte suas fictiones adstruunt, inter se connectunt et multâ insertis solertiâ episodiis adornant, ut eorum figmenta pro veris historiis recipiat vulgus.

§. III.

De invocatione.

Regula est inviolabilis Tamulicæ poeseos ut quodlibet carmen per invocationem incipiat; pro quâ invocatione plures ineptas regulas tradunt. Invocare solent சரசுவதி, quam scientiæ deam vocant. Attamen aliquando quemdam alium ex suis diis invocant. Nec Apollinem nec Musas agnoscunt; sed suum habent Parnassum, quem பொதியமலை nominant, et qui est mons situs prope promontorium Comorinense; ibi hujus dialecti regulas et poesim a quodam eremi cultore, அகத்தியன் dicto, originem duxisse referunt.

Regulæ தசப்பொருத்தம் dictæ, quas tres ex eorum poetis in diversis carminibus fusè descripserunt, circa primam litteram tum poematis, tum nominis herois, et circà primam vocem et primum pedem carminis et invocationis, sunt tam ineptæ et superstitione plenæ, ut attentione non sint dignæ.

§. IV.

De diversis poeseos speciebus.

1.° Libri புராணம் dicti, quamvis hæc vox significet *antiquitas*, et inde *historia*, historiæ nec modum nec veritatem habent. Plerumque cons-

tant versibus விருத்தம் dictis, et sunt fabulis pleni. Differunt tamen a poemate quia non tam faciliter episodias, descriptiones et alia poemati propria admittunt.

2° Epica poemata vocant காவியம், காப்பியம் vel செய்யுள்; sed in eis easdem quas Latini non sequuntur regulas. Ab ovo narrationem aggrediuntur; post invocationem et argumenti propositionem, inviolabile est ipsis describere regionem in quâ floruit heros. Ibi poeta omnes imaginationis vires expromit. Eorum poemata dividuntur in capita சருக்கம் et sæpius படலம், vel, si in unoquoque capite perficiatur aliqua actio, இலம்பகம் dicta; si poema sit longius, primò in partes seu காண்டம், deinde in capita dividitur.

3° Speciem elegiæ habent quam vocant உலா seu மாலை; constat autem ex குறள்வெண்பா. Illa குறள் quando sola et sejuncta veniunt, desinere debent per unum pedem primæ classis. Hic autem cum illa குறள் vel distichis inter se unita veniant primum habent versum quatuor pedum, secundum trium cum uno தனிச்சொல், sub uno எதுகை, quod quidem தனிச்சொல் sensu pertinet ad sequens distichum. Series finire debet per versum trium pedum quorum ultimus sit primæ classis. In hujusmodi carmine, regulæ omnes, quæ de வெண்பா sunt traditæ, strictè sunt observandæ. Quamvis admittat omnes pedes secundæ classis, கருவிளம் et கூவிளம் parum sunt usitati. Elegia plerumque habet circiter 70 vel 100, imò usque ad 200 disticha.

4° பரணி species carminis est, in quo strophæ duobus versibus pedum numero æqualibus, sine தனிச்சொல், constant. Sequitur regulas விருத்தம் proprias; unde nec connexio pedum, nec numerus determinatur. In eo குறிப்பு passim interponitur.

5° கலம்பகம் carmen est, in quo mixta veniunt omnia versuum genera ad libitum auctoris; quæ varietas grata est audientibus; poetæ autem et decantantibus difficilis.

6° அம்மானை species carminum est in opinione adeo infima ut poetæ eam dedignentur. Constat autem ex binis versibus quatuor pedum, sub uno எதுகை. Pedes sunt மாச்சீர் vel இயற்சீர்; ex his tamen கருவிளம் et கூவிளம் vix unquam veniunt. Generatim observatur வெண்டளை sed variari potest. Indigenæ autem non arte sed aure magistrâ hujusmodi carmina componunt. Ad vitandam nauseam continuati toni interponunt binos vel ternos versus, விருத்தம் dictos, quibus breviter proponunt quæ deinde fusè sunt narraturi. Dictio debet esse vulgaris; unde tropis et figuris parum utuntur; fictionibus et episodiis abstinent. Hujusmodi carminibus narrant historias deorum, regum &c. Ut in poemate ab invocatione et descriptione regionis incipiunt.

7 ° Inter cæteris carminum species, வண்ணம் et சிந்து usitantur. வண்ணம் continet octo strophas inter se omnino æquales et கலை dictas sic முதற்கலை. . . Ex his prima invocationem, secunda descriptionem regni, tertia et quarta nomen ac laudes herois continent; cæteræ quatuor tractant de ejus feminis et plerumque inhonesta continent. In eis non pedum mensuram sed harmoniam tantum quæ à cujuscumque arbitrio pendet, considerant. Hæc harmonia ter repeti debet in quolibet கலை; in fine addunt quemdam gravem tonum, தொங்கல் dictum. எதுகை non octies, sed in primo, tertio, quinto, septimo கலை repetitur; in aliis debet venire consonantia மோனை, id est, incipere debent per litteram quâ incepit கலை immediatè præcedens.

8 ° சிந்து continet quatuor strophas, ante quas repetitur brevis intercalaris versus பல்லவம் dictus. Prima strophe cæteris est brevior et vocatur அநுபல்லவம்; aliæ tres inter se sunt omnino æquales. Nullam regulam, sed ad libitum auctoris harmoniam sequitur. Præter எதுகை sæpè invenitur finalis consonantia இயைபு dicta. Cæterum சிந்து adeo parvi-ducitur ut pudeat doctos illud canere.

Dragmaticum carmen etiam adeo parvi-faciunt, ut de eo nec præcepta nec exemplaria reliquerint antiqui.

Amant tamen Indi Dragmata summoperè, et, si breves comediæ sint, vocant கூத்து, si Tragediæ vel Tragicomediæ, நாடகம், et in eis maritimis வாசகப்பா. Omnia fiunt versibus plurium specierum ac passim interponunt சிந்து. Semper autem repræsentatur cantu a choræis, sed nullâ aliâ arte quam ut delectent populum, ac risum excitent, adeo ut inutile sit in eis artem investigare.

Hic notandum est dialectum செந்தமிழ் dictam in tres species subdividi, quas முத்தமிழ் vocant: prima est இயற்றமிழ், id est, solutæ orationis lingua. 2ª. இசைத்தமிழ் seu poeseos lingua. 3ª. நாடகத்தமிழ் vel dragmatum lingua. Unde patet elegantiorem linguam generatim non apposite vocari poeticam.

FINIS.

INDEX COMPENDII.

PARS PRIMA.

PARS SECUNDA.

ERRATA

Grammaticæ et Compendii.

Pagina.	Linea	
1.	1.	*In initio addendum est* 1.
3.	1.	*Pro* r *lege* rr.
63.	10.	*Pro* செதுக்குதிறது *lege* செதுக்குகிறது.
68.	10.	*Pro* afflictri *lege* afflictari.
72.	9.	*Pro* டுபென் *lege* டுபேன்.
72.	13.	*Pro* கேள்ப்பென். *lege* கேள்ப்பேன்.
74.	8.	*Pro* dipthongus *lege* diphthongus.
75.	ultima.	*Pro* longà *lege* longâ.
77.	1.	*In initio adde* 69.
80.	19.	*Pro* அய் *lege* ஆய்.
83.	ultima.	*Pro* திலேசான் *lege* திலேலன்.
91.	1.	*Pro* verbnm *lege* verbum.
Ibidem.	27.	*Pro* ct *lege* et.
Ibidem.	35.	*Pro* educat *lege* educat.
132.	5.	*Pro* §. 11. *lege* §. 17.
143.	6.	*Pro* tumulicè *lege* tamulicè.
166.	13.	*Pro* abscendi *lege* abscindi.
Ibidem.	17.	*Pro* pcrfectè *lege* perfectè.
168.	10.	*Pro* pro nominis *lege* pronominis.
179.	18.	*Pro* dieuntur *lege* dicuntur.
183.	Penultima.	*Pro* 818 *lege* 188.
186.	14.	*Pro* dicimum *lege* decimum.
192.	23.	*Pro* occurat *lege* occurrat.
205.	7.	*Pro* libidem *lege* Ibidem.
205.	ultima.	*Pro* Quaudocumque *lege* Quandocumque.
		In compendio.
4.	8.	*Pro* fregenti *lege* frequenti.
15.	10.	*Pro* *faoiam* *lege* *faciam*.

Nota. Diximus in grammatica, pag. 132, secundùm anteriorem editionem Madrastæ, sectam quæ dicitur வாக்கியம், reputare quasi kalendas diem, in quâ occurrit initium mensis, licet incidat post occasum solis, id est, etiamsi in summâ sint ampliùs quàm 30 நாழிகை. Sed in tali casu, illa secta etiam videtur, saltem in aliquibus locis, differre in sequentem diem initium mensis.